Alice Broadway

CERNEALĂ

virtual-project.eu

ALICE BROADWAY

Seria: Cărţi scrise pe piele

Volumul 1

CERNEALĂ

Original: [*The Skin Books*] # *1*
Ink (2017)

Traducere din limba engleză de:
MONICA VLAD

virtual-project.eu

2013

Capitolul unu

Eram mai mare decât toate prietenele mele când mi-am făcut primul tatuaj.

Mamei îi place la nebunie să spună povestea aceea. Mi-aş dori să n-o facă. Când împlineşti două zile, ar trebui să primeşti un semn din naştere, însă în loc de asta eu m-am îmbolnăvit, aşa că mama a anulat ceremonia.

Prietenele mamei i-au spus:

— Sophie, trebuie să-i faci un semn. Ce nume ai de gând să-i pui?

Însă mama le-a zis că va aştepta până ce mă voi însănătoşi. După aceea voi primi un nume şi un tatuaj. Le-a ignorat avertismentele spuse în şoaptă în legătură cu ce li se întâmplă bebeluşilor care mor neînsemnaţi. Şi astfel, timp de douăzeci de zile am rămas goală şi fără formă, până ce într-o zi mama a spus:

— O s-o cheme Leora.

Şi Leora a fost. Cuvântul mi-a fost trasat în carne cu ace minuscule. Nişte litere mititele care au crescut împreună cu mine timp de şaisprezece ani.

Nu ne e frică de moarte. Când semnele îţi sunt în siguranţă în carte, continui să trăieşti şi după ce mori. Povestea vieţii tale, întipărită pe trup, e păstrată pentru totdeauna – dacă eşti vrednic. Când păstrăm cuvinte, imagini şi momente imprimate pe piele, povestea noastră supravieţuieşte pentru eternitate. Suntem înconjuraţi de morţi şi, cât timp cărţile lor sunt citite încă şi câtă vreme se mai vorbeşte de numele lor, ei trăiesc.

Fiecare are cărţi de piele acasă: rafturile noastre de acasă sunt pline cu strămoşii mei. Le pot simţi mirosul, îi pot atinge şi pot citi despre vieţile lor.

Însă abia după ce a murit tatăl meu am văzut cartea cuiva pe care îl cunoşteam cu adevărat.

* * *

Eram norocoşi, într-adevăr, pentru că vedeam moartea apropiindu-se de la distanţă. Asta însemna că puteam fi pregătiţi. Îi masam pielea cu ulei; el ne spunea poveştile tatuajelor sale şi zâmbea când ne arăta copacul de pe spate cu numele noastre pe el. Era pregătit atunci când s-a dus, şi la fel era şi pielea lui. Am văzut cum braţele lui puternice se scofâlcesc, lăsându-i pielea zbârcită ca un măr veşted. I-am văzut spatele drept încovoindu-se, de parcă ar fi fost lovit în stomac. După o vreme, a încetat să ne mai privească direct; nu vedea decât durerea. Se părea că boala îl absorbise în totalitate, lăsându-i doar învelişul, însă învelişul e ceea ce contează.

Oamenii ne-au adus flori şi mâncare pentru a face acele ultime zile mai uşoare. Mici dovezi de iubire pentru tata, atunci când nu mai puteau face nimic altceva. Nu eram singurele ale căror inimi erau frânte; tata era atât de iubit de aşa de mulţi oameni. Bucătăria mirosea a petale ofilite de flori, a tulpini ce se descompuneau în apa stătută şi a caserole de mâncare pe care nu reuşisem s-o mâncăm. Era ca şi cum moartea învăluia totul. Mama înfăşura păturile mai strâns în jurul trupului său şi îi ştergea sudoarea de pe frunte. Tata tremura şi răsuflarea îi părea întreruptă.

Cu toate astea, când moartea a sosit, în acea zi luminoasă de toamnă târzie, n-am fost pregătită. Simţeam încă în gură gustul cafelei pe care o băusem în zori, după ce mama mă trezise cu o şoaptă disperată.

— Iubito, trezeşte-te. Nu cred că mai are mult timp de trăit.

M-am grăbit la căpătâiul său. Pauzele dintre răsuflările sale se prelungiseră. Mama şi cu mine ne-am aplecat şi i-am ţinut mâinile. Mă întrebam care va fi ultima sa suflare, ultima tăcere înainte de a se trezi în viaţa de apoi şi a respira iarăşi. Brusc, cu un icnet, ochii tatei s-au deschis şi s-a uitat la mine fix. Mâna lui a prins-o pe-a mea. A dat drumul mâinii mamei şi a înşfăcat pandantivul pe care îl purta întotdeauna la gât. Era o frunză subţire cioplită în lemn, cu ceva ce sugera nişte vene gravate pe ea şi care atârna de un şnur de piele. Era parte din tata la fel de mult cum erau şi tatuajele sale; nu-l văzusem niciodată fără el.

— Leora.

Avea vocea răguşită.

— Acesta este pentru tine. Leora, nu uita. Nu mă vei uita, nu-i aşa? Te rog, nu mă uita.

Lacrimi i se prelingeau din ochi în timp ce mă implora.

— Şi promite-mi că vei avea grijă de neînsemnaţi: fii atentă, mica mea lumină, Leora mea.

Am încuviinţat din nou şi, printre suspine, am şoptit:

— Promit.

M-am uitat la mama; avea buzele strânse şi chipul încordat; a întins mâna şi a desfăcut şnurul de piele din jurul gâtului, iar tata mi-a înmânat pandantivul. Am frecat lemnul neted între degete şi lacrimi mi s-au prelins din ochi în timp ce clipeam. Apoi tata s-a întors spre mama şi s-a asigurat că ultimul chip pe care avea să-l vadă era al ei. A plecat de pe tărâmul celor vii auzind-o pe mama spunând „Te *iubesc, te iubesc, te iubesc"* şi simţindu-i sărutările pe mână.

Şi ne-a părăsit. Pur şi simplu, s-a dus. Soarele s-a întunecat. Un izvor de bunătate adevărată dispăruse din lumea asta şi era mai frig şi mai întuneric fără el.

* * *

După ce-a murit, acasă la noi au venit îmbălsămătorii. I-au picurat ulei pe trup şi i-au frecat pielea cu mirodenii. L-au înfăşurat într-o pânză albastră şi l-au luat cu ei. Arăta ca un rege. Întotdeauna mi s-a părut că arată astfel. Zile întregi după aceea, aveam să intru în încăperea aia şi să inspir aroma miruirii sale. Poate dacă îl puteam inspira, atunci el avea să ţâşnească din plămânii mei, complet întrupat şi râzând în hohote.

Însă când l-am văzut următoarea dată, viaţa lui devenise pagini dintr-o carte. Avea să se întoarcă la noi acasă atunci când ceremonia cântăririi sufletului avea să-l găsească vrednic de asta. Pentru moment, trebuia să mergem la muzeu, dacă voiam să fim cu el. Am mers acolo în lumina unui soare de culoarea ambrei, căci ni s-a permis să intrăm în muzeu după ora obişnuită de deschidere pentru această vizionare intimă. Într-o cameră retrasă, care mirosea a mobilă veche şi a parfumul persoanei care fusese acolo înaintea noastră la o vizionare, l-am descoperit pe tatăl meu într-o nouă formă. Am aşezat caseta ce conţinea cartea pielii sale pe o masă. Mama a apărut lângă umărul meu, cu ochii larg deschişi. De la moartea lui, fusese mereu agitată şi la limita puterilor – mai degrabă arţăgoasă şi distrasă decât tristă. Uneori intram în cameră şi o găseam privind în gol, cu mâinile împreunate atât de strâns, încât îi luceau articulaţiile. Începea să mă irite acest lucru; nu voiam să fiu nevoită să mă gândesc la ea, nu acum. O voiam pe mama înapoi – mama mea cea calmă şi capabilă, care ştia întotdeauna ce trebuie să spună.

Când am ridicat capacul, un miros de ceară şi mirodenii s-a răspândit în cameră, închinând un toast în cinstea lui. Iar el era acolo, cu pielea fermă, netedă şi uşor strânsă. Cu fiecare pagină pe care o întorceam, îl atingeam iarăşi şi ne aminteam tăria antebraţelor sale, netezimea spatelui său. Fiecare pagină rigidă spunea povestea sa. La început, mama păru agitată – îi simţeam umerii tensionaţi sub braţul meu – însă deveni mai calmă pe măsură ce am început să citim. Coperta cărţii, făcută din pielea de pe umerii săi, înfăţişa o imagine cu noi şi tatuajul cu numele său primit la naştere – Joel Flint. Un titlu bun. Un om bun. O introducere bună. Am dat pagina şi am văzut copacul de pe spatele lui care spunea povestea familiei sale – eu şi mama, fetele care îi acaparaserăm inima. Am văzut numele meu acolo şi am urmărit literele cu degetul. Erau semne pe care nu le mai văzusem din copilărie. Acum păreau mult mai şterse, estompate odată cu trecerea timpului.

Am mai dat o pagină. Mama a râs şi a închis ochii.

— Ai face bine să nu te uiţi, Leora, a zis ea roşind şi şi-a strâns buzele care ascundeau un zâmbet.

Avea dreptate, nu voiam să văd asta, însă floarea de pe fesa lui avea un model elaborat şi delicat. Întinsă pe pagina cărţii sale părea ca orice altă parte a lui, însă era secretă. Era semnul mariajului lor – care creştea cu fiecare an, devenind din ce în ce mai frumos pe măsură ce dragostea lor sporea. Râsul mamei se amestecă brusc cu lacrimi şi şi-a dus mâna la gură ca şi cum ar fi vrut să oprească tristeţea şi să-şi amintească de sărutările pe care le pierduse.

Am dat pagina.

Capitolul doi

În dimineaţa de după deschiderea cărţii tatălui meu, mama se întoarce la lucru. Zice că e timpul; că trebuie să ne întoarcem la vieţile noastre normale; sau, cel puţin, să ne dăm seama cum va fi noua noastră viaţă normală. *Normalitatea* este foarte importantă pentru mama; ea a fost întotdeauna uşor de îndrăgit, sociabilă şi implicată, dedicată comunităţii, şi cred că tot timpul a fost puţin surprinsă de faptul că propria fiică este atât de singuratică. Hotărăsc să ies şi eu din casă, însă mă îndrept spre piaţă; azi nu e zi de şcoală; toţi cei din anul meu sunt în vacanţă de studiu. Ştiu că trebuie să mă ocup din nou de toate astea: de recapitulare şi de examenele finale. Va trebui să trag tare pentru a recupera timpul pierdut, dacă am de gând să fiu desenatoare – lucru pe care mi l-am dorit mereu.

Merg de-a lungul trotuarului, vălurit din pricina rădăcinilor de dedesubt ale copacilor şi mă întreb când vom obţine o dată pentru ceremonia de cântărire a sufletului tatei. Partea cea mai îndelungată a avut deja loc în luna de după moartea lui: jupuirea, tăbăcirea şi legarea pielii sale într-o carte. Acum, cei din guvern trebuie să-i studieze cartea terminată şi să-i pună la punct cazul înaintea ceremoniei. Şi apoi se poate întoarce acasă. Înapoi la noi, unde îi e locul.

Ceremonia de cântărire a sufletului este momentul în care liderii pronunţă decizia lor finală în legătură cu destinul sufletului nostru. După ce vor fi studiat cartea tatei şi vor fi socotit dacă a dus o viaţă suficient de vrednică. Cei vrednici merg acasă la familiile lor, sunt aşezaţi printre strămoşi şi sunt citiţi şi pomeniţi pentru totdeauna. Sufletul lor este în siguranţă în viaţa de apoi. Dacă eşti găsit nevrednic, sufletul tău e distrus în foc împreună cu cartea ta. N-am văzut niciodată acest lucru, însă se spune că nu uiţi niciodată mirosul unei cărţi de piele care arde. Totuşi chestia asta nu i se va întâmpla tatălui meu; nimeni n-ar fi putut duce o viaţă mai bună şi mai pură decât el.

În apropiere de oraş drumul se îngustează, până ce trotuarul devine suficient de strâmt încât pe el să nu mai încapă decât o singură persoană. Mergând în jos pe strada prăfuită arunc priviri pe furiş la ferestrele caselor cu terase aflate în drumul meu. Clădirile îngrămădite unele într-altele sunt vopsite în culori diferite şi aşezate cu faţa chiar către trotuar. Când eram mică obişnuiam să-mi spun poveşti despre străzi precum aceasta; îmi închipuiam că un uriaş a strâns în mâini şirurile de case făcându-le subţiri şi

creând acoperişuri şubrede de înălţimi diferite. Acum îmi spun alte poveşti, în timp ce privesc pe furiş la ferestrele cu ochiuri mici de geam şi mă întreb cine trăieşte înăuntru. Când oamenii nu trag draperiile, iau asta drept o invitaţie de a ghici cine locuieşte acolo şi cum e viaţa acelor persoane. Sunt atât de absorbită în visarea mea, încât aproape că dau peste un bărbat, care adună petalele moarte de la nişte muşcate roşii din jardiniera sa. Îl ocolesc repede, cu un picior pus pe şosea, inspirând mirosul înţepător şi amar al florilor veştejite.

Merg mai departe şi, în minte, întorc paginile cărţii tatei. Simt cum umerii mi se relaxează. A fost o uşurare extraordinară să-l văd noaptea trecută. Mama părea o altă persoană când am plecat de la muzeu; a oftat atât de tare când am ajuns la ultima pagină, încât la început am crezut că ceva nu era în regulă, însă în momentul în care m-am întors s-o privesc, zâmbea. Avea dreptate: pielea lui spune o poveste atât de frumoasă. Când cineva îţi citeşte cartea, ar trebui să-ţi poată citi povestea vieţii; poate separa binele de rău şi poate şti dacă eşti vrednic. Toate lucrurile importante îţi sunt scrise pe piele, pentru că altfel ne-ar rămâne în suflet şi nimeni nu-şi doreşte ca sufletul să i se îngreuneze, fie de mândrie pentru faptele sale bune, fie de vină pentru păcatele sale. Ne însemnăm trupurile pentru a ne păstra sufletele descătuşate. Doar cei vrednici obţin aducerea-aminte, şi pentru asta binele pe care l-ai făcut trebuie să atârne mai greu decât răul şi sufletul trebuie să-ţi fie liber.

Zâmbesc la gândul că sufletul pur al tatei e gata să fie socotit vrednic. Aştept cu nerăbdare ziua în care va avea loc cântărirea.

Tata era jupuitor – prietenii săi de la muncă trebuie să fi fost aceia care i-au tăiat pielea pentru a o pregăti pentru tăbăcari. A făcut şi el acelaşi lucru pentru cei dragi lor şi pentru nenumăratele persoane necunoscute care i-au trecut prin mâini în fiecare zi.

Mama este cititoare; e mai degrabă o vocaţie decât o meserie, presupun, însă se plăteşte bine. E greu de explicat ce anume îl face pe cineva un cititor, însă cea mai bună explicaţie este că unii dintre noi pot citi înţelesurile din spatele semnelor – putem vedea dincolo de mesajul imediat a ceea ce exprimă cerneala, inima unei persoane. Mama mea se poate uita la arborele genealogic al familiei tale şi îşi poate da seama cine este copilul preferat. Se poate uita la semnele vârstei de pe mână şi îşi poate da seama ce an aproape ţi-a venit de hac. Se poate uita la semnele care descriu la ce anume te pricepi şi îşi poate da seama dacă ai trişat sau nu. Oamenii îi admiră pe cititori, însă le este şi teamă de ei. Mama mi-a spus odată că toată lumea are secrete pe care vrea să le păstreze pentru sine.

Totuşi, nu prea ar trebui să avem secrete. Tocmai asta-i ideea.

Şi eu am darul ăsta. I-am putut citi pe oameni de când eram copil. Mama spune că şi-a dat seama de asta când am intrat în bucluc în prima săptămână de şcoală. Întrebasem un băiat de ce nu locuia cu tatăl lui adevărat. Când mama lui furioasă şi-a făcut apariţia la uşa noastră, vrând să ştie cine îi bârfise, mama a ştiut că, probabil, citisem lucrul acesta pe pielea băiatului. Însă doar pentru că *pot* face acest lucru nu înseamnă că vreau să-l fac şi ca meserie. Îmi place că pot întrezări semnele şi viețile oamenilor, însă uneori obosesc din cauza felului în care cerneala strigă în gura mare lumea interioară a necunoscuților care trec pe lângă mine. Nu cred că aș suporta chipurile lor neliniştite dacă ar sta vizavi de mine la masa de lectură, ştiind că, dacă semnele lor aleg să dezvăluie adevărul, eu pot vedea totul.

Nu, visul meu e să fiu desenatoare. Tot ce pot spera e să mă descurc destul de bine la examene, care nu mai par atât de simple cum erau odinioară. Am pierdut atât de mult timp cu tata atunci când nu se simţea bine. Am avut mereu note bune la şcoală fără să fiu nevoită să trag prea tare, aşa că a fi neliniştită e o premieră pentru mine.

Pe măsură ce mă apropii de centrul oraşului, casele se transformă în şiruri de magazine. Trec pe lângă brutărie, florărie şi atelierul lucrătorului în piele unde ne reparăm pantofii şi genţile. Cărarea prăfuită se transformă în cărare pietruită şi strada îngustă pe care mă aflu mă duce în piaţa oraşului. În mijlocul pieţei largi se află un mic petic verde, ieşind în evidenţă faţă de piatra şi lemnul clădirilor care îl înconjoară. Şi în centrul său este statuia Sfântului, cel mai important lider din istoria noastră.

Stă în mijlocul oraşului zbuciumat, o siluetă înaltă din bronz: netedă, îmbrăcată în robă şi veghind asupra noastră. Mi-a plăcut mereu povestea lui – povestea pe care o spunem pentru a ne aminti de credinţa lui, puterea poveştilor şi a nevoii de eliberare a sufletului prin jupuirea pielii celor morţi. Şi, bineînţeles, el stă acolo ca un avertisment pentru noi în legătură cu căile josnice folosite de neînsemnaţi. Câteva alei traversează piaţa, dintr-o parte în cealaltă, şi oamenii se plimbă pe ele pălăvrăgind şi încercând să găsească un petic de iarbă între alei unde să se poată aşeza să-şi bea cafeaua.

Piaţa e locul unde îţi poţi face o idee despre lucrurile care contează în Saintstone. Şi dacă lucrurile contează aici, ele contează oriunde. Toate oraşele din jur depind de noi: Saintstone este locul unde este instalat guvernul şi unde se iau toate deciziile importante. Îmi place să trăiesc în centrul lucrurilor. Nu ştiu cum ar fi să te afli într-unul din oraşele mai mici unde toată lumea crede că te cunoaşte chiar înainte de a-ţi vedea tatuajele.

În funcţie de direcţia din care bate vântul, poţi adesea să simţi fumul din sala de judecată. Aceasta este o clădire mare şi circulară din piatră şi sticlă colorată, care se îngustează în sus, înspre hornul zdravăn. Focul este mereu

aprins, fumul creând în permanenţă nori de culoare maro-cenuşie deasupra oraşului. Acolo se petrec ceremoniile de cântărire a sufletului şi acolo mergem mama şi cu mine, când ne vine rândul să citim numele morţilor. Tot acolo sunt predate şi menţinute chestiuni legate de credinţă. Profesorii noştri se instruiesc acolo; educaţia noastră spirituală e la fel de importantă ca recunoaşterea noastră academică.

În această parte a pieţei, în spatele meu se află muzeul – locul meu preferat. Este înălţat şi are trepte de jur-împrejur. Tronează peste noi, construit în întregime din stâlpi de piatră şi are ferestrele arcuite. De aici pare întunecat şi impunător, însă, atunci când intri, e luminos şi intim. Înghit în sec, simţind brusc frigul pe care-l răspândeşte umbra clădirii şi grăbesc pasul.

De-a lungul pieţei, dincolo de iarbă, copaci şi bănci, văd forfotă şi agitaţie neaşteptată. Câteva persoane instalează nişte difuzoare pe o platformă temporară care a fost ridicată în faţa clădirii guvernului, o cutie uriaşă în formă de L ce ocupă două laturi ale pieţei. Probabil că acolo are loc o întâlnire despre care am uitat. Oamenii se strâng în jurul acelei platforme; unii se ridică de pe băncile lor pentru a privi mai îndeaproape şi se aude un uşor zumzet de conversaţie.

Vederea clădirii guvernului mă face să-mi dau seama că n-am mai fost chemată de ceva vreme la testul de spunere a adevărului. Presupun că ar trebui să mă aştept să se întâmple curând acest lucru. O dată la câţiva ani trebuie să dăm unul, care să ne permită să mărturisim. Imaginea tatei ducându-mă pentru prima dată acolo, când aveam aproape paisprezece ani, îmi trece brusc prin minte.

* * *

Tata mă asigurase că nu aveam de ce să-mi fac griji, însă asta nu mă făcuse să-mi fie mai puţin teamă. Ni se spusese tuturor de maşina care ne citeşte pulsul şi temperatura şi care emite sunete ascuţite dacă minţi, însă nu o văzusem niciodată. Imaginaţia mea mă convinsese că lucrul acela avea cu siguranţă să doară. Eram sigură că acela va fi momentul în care urma să fiu descoperită; mă gândeam la toate micile minciuni pe care le spusesem părinţilor mei şi la dăţile în care şutisem un biscuit în plus când mi se spusese că mâncasem destul. Avusesem chiar şi coşmaruri despre cum mărturisisem din greşeală o infracţiune pe care nu o comisesem.

A fost o dezamăgire totală în momentul în care am fost preluaţi de la recepţia principală şi conduşi într-o cămăruţă absolut obişnuită cu pereţi albi, două scaune, o masă de lemn şi o mică drăcovenie care nu era altceva decât o cupolă ternă şi ponosită din metal cu un bec ataşat şi cu nişte fire care ieşeau din ea. Un bărbat cu un carnet ne aştepta acolo şi îmi făcu semn

să mă aşez, însă când tata îşi dădu seama cât de agitată eram, întrebă dacă nu putea să fie el primul. S-a aşezat pe scaun, şi-a pus mâna pe cupolă, s-a uitat la mine cu un zâmbet şi şi-a dat ochii peste cap de parcă ar fi vrut să zică; „E floare la ureche”.

Tata a răspuns la toate întrebările cu calm şi maşinăria nu a făcut nimic. Eram uşurată că întrebările nu erau prea grele: doar întrebări generale despre semne noi şi o listă de infracţiuni pe care tata a trebuit să confirme că nu le comisese. Bărbatul şi-a făcut nişte însemnări ciudate şi când a terminat, i-a zâmbit tatălui meu şi i-a spus că se putea ridica.

— Conştiinţa dumneavoastră este curată, domnule Flint. Foarte bine, foarte bine.

A zâmbit de parcă lucrul acesta era doar o distracţie şi apoi a privit spre mine.

— E rândul tău acum.

A chicotit.

— Îţi promit că nu vei simţi nimic.

M-am aşezat şi am tras cu putere aer în piept, însă în momentul în care mi-am pus mâna pe maşinărie, aceasta a început să ţiuie. Mi-am retras îngrozită mâna.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi amintesc că-mi venea să plâng şi că mă uitam neîncrezătoare la tata. El încerca să nu zâmbească.

Bărbatul, în schimb, zâmbea.

— Nu-ţi face griji. Nu am resetat-o cum trebuie.

Acum tata râdea de-a binelea.

— Poate ai mai multe de ascuns decât credeam, Leora, a spus el.

M-am întors către el şi l-am privit încruntată.

În cele din urmă, toată chestiunea a fost în regulă; am fost întrebată aceleaşi lucruri ca tata, plus vreo două adaptate pentru cineva de vârsta mea, cum ar fi dacă am copiat sau nu la şcoală. Maşinăria a rămas extrem de tăcută şi tata mi-a cumpărat o prăjitură în drum spre casă, ca să se revanşeze pentru că răsese de mine.

* * *

În timp ce o tai pe drumul dintre sala de judecată şi clădirea guvernului şi mă îndrept către tarabele din piaţa din spatele acesteia, îmi dau seama că zâmbesc.

Aş vrea ca el să fie aici.

Azi e frig. Prima zi friguroasă din această iarnă. Şocul provocat de ger a făcut pe toată lumea să se înfofolească cu straturi suplimentare de haine. E ciudat să vezi mai puţină piele – mă simt cam deconectată atunci când trec

pe lângă oameni cărora nu le văd decât semnele de pe chipuri şi de pe antebraţe. Mă simt bine, totuşi; mă simt mai puţin goală azi şi nu doar din cauza şalului de in înfăşurat în jurul trupului şi încheiat pe umăr. Doar că uneori – şi n-ar trebui s-o spun cu voce tare – mă simt bine când îmi ascund semnele.

Aici e piaţă aproape în fiecare zi şi mă avânt într-o masă de umbrare în dungi, strigăte şi oameni. Încerc să nu inspir în timp ce trec pe lângă măcelărie – mirosul de carne atârnată acolo îmi face greaţă. Iau o gură de aer de îndată ce ajung la standul de ţesături. Mireasma pământească de bumbac şi aroma înţepătoare a vopselelor sunt ademenitoare. Inspirând culorile, îmi imaginez că respiraţia mea iese sub forma unor norişori în culorile curcubeului. Merg prin mulţime, privind pământul de sub picioarele mele – e mai uşor în felul acesta. Azi măcar vreau să dau sonorul mai încet frânturilor de conversaţii şi să las ca semnele oamenilor să devină un zgomot de fundal. Mă simt mulţumită să am în minte doar semnele tatălui meu, atât timp cât amintirea lui îmi e încă proaspătă.

Îmi urmez nasul până ce disting mireasma fructată de la standul băcanului. Marfa lui e ţinută în lăzi de lemn, sprijinite în aşa fel încât să fim tentaţi de aspectul său delicios. Băcanul zâmbeşte şi are şorţul uşor pătat de ţărână. Ţine în mână o pungă de hârtie deschisă şi aşteaptă să-i spun ce vreau. Are mânecile suflecate – trebuie să avem tot timpul antebraţele expuse – iar eu pot vedea atât de multe lucruri pe ele. Are treizeci şi şase de ani şi e un tip inteligent – cel mai isteţ din clasă, destul de deştept ca să se apuce de comerţ – însă văd şi moarte în semnele sale. Citesc despre o tinereţe întreruptă brusc de decesul fratelui său mai mare. Totuşi acum pare fericit şi semnele lui se răsucesc pentru a-mi spune că are o familie. Citesc fericire în tatuajele sale – în viaţa lui e abundenţă, dincolo de bogăţia de mere şi fasole din cutiile care-l înconjoară.

Îi cer băcanului ceapă şi încep să umplu singură o pungă maro de hârtie cu cartofi murdari de pământ. Morcovii arată bine şi roşiile au un miros proaspăt şi dulce.

— Ştii se întâmplă în piaţă? întreb. S-a montat o scenă şi o grămadă de oameni se adună acolo.

El scutură punga cu ceapă şi o balansează în timp ce o închide, ţinându-i colţurile strâns.

— N-ai auzit? O să fie însemnare publică, zice el în timp ce-i întind punga cu cartofi ca s-o cântărească.

Simt o încântare reprimată în vocea sa şi mai e şi altceva; să fie oare teamă?

— De ani buni n-a mai fost una.

Multe lucruri au trecut pe lângă mine în ultimul timp. Am fost atât de prinsă cu ce i s-a întâmplat tatei. Ezitând, arunc o privire în josul străzii. Am auzit despre însemnări publice doar la şcoală şi sunt curioasă. Plătesc băcanului, îmi iau punga şi mă alătur mulţimii care se îndreaptă către piaţa centrală. Umărul cuiva se loveşte de al meu în graba de a mă depăşi. Vocile se ridică şi, pe măsură ce mă apropii, drumul este înţesat de toţi cei care sunt atraşi de centrul oraşului şi vor să vadă ce urmează să se întâmple.

În momentul în care ajung în piaţă, o mulţime numeroasă s-a strâns deja în jurul scenei şi rămân blocată aproape de partea din spate a acesteia. O femeie de alături îmi face semn cu capul şi se apleacă spre mine. Ochii îi lucesc de încântare.

— Se zice că vine şi primarul Longsight azi aici! spune ea cu respiraţia întretăiată.

Nu sunt genul care să se dea în vânt după politică, însă e ceva în legătură cu Dan Longsight pe care pare să-l fi observat toată lumea, chiar şi puştii din clasa mea. A devenit primar acum aproape şase luni şi e complet diferit faţă de bătrâneii pe care i-am avut înainte; în primul rând e chipeş şi mai tânăr decât majoritatea celorlalţi politicieni. Pentru prima oară de ceva vreme, oamenii sunt încântaţi de schimbare. Îmi amintesc încântarea pe care am simţit-o cu toţii la investirea lui când am recitat cuvintele care îl puneau în funcţie, plini de speranţe şi încredere: *Este bun, este înţelept, este cel mai bun dintre noi toţi. Nu e crud, ne iubeşte, nu ne va fi frică. Face toate lucrurile pentru binele nostru.* Am crezut în acele cuvinte cu atâta tărie, încât inima aproape că mi-a sărit din piept.

A adus şi schimbări, pe care le-am studiat la ora de istorie cu doamna Oldham. Aveam nevoie de aceste schimbări, a zis el; era de parcă ne-am fi pierdut pe undeva pe drum. Înainte ştiam cine eram, ce reprezentam şi eram siguri de forţa noastră. Chestia asta părea să se fi diluat din ce în ce mai mult cu fiecare lider slab care îi precedase lui Longsight. Guvernarea lui dorea să ne aducă înapoi la rădăcini – într-o societate în care semnele noastre contează, în care puterea lor este luată în serios şi în care noi vedem cu adevărat că au puterea de a ne schimba eternitatea. Aşadar, primarul Longsight şi susţinătorii săi poartă cât mai puţine haine pentru a arăta că n-au nimic de ascuns. Oricine le poate vedea semnele şi le poate cunoaşte vieţile. Doamna Oldham s-a arătat jenată atunci când ne-a explicat acest lucru; presupun că e genul de persoană care crede că semnele noastre ar trebui să fie o chestiune personală.

După ce l-am văzut pe ecrane şi l-am studiat atât de mult la şcoală, ideea că ar fi cu adevărat posibil să-l văd îmi dă un fior de încântare pe şira spinării. Sunt uşurată că niciunul dintre foştii primari nu-i împărtăşeau

vederile – nu cred că mi-ar fi plăcut să văd prea mult din pielea lor. Primarul Longsight, din ce am văzut până acum, s-ar putea să n-arate prea rău.

Unii oameni spun că e Sfântul renăscut, venit să ne purifice inimile şi comunitatea. Tot ce ştiu este că se simte că vine schimbarea: schimbarea în bine.

Toată lumea împinge, încercând să ajungă mai aproape de scenă, astfel încât să aibă o privelişte cât mai bună. Se vorbeşte întruna; se pare că toţi sunt la fel de curioşi ca mine. Se simte o tensiune stranie şi aud mici dispute izbucnite în legătură cu picioare călcate şi cu faptul că cei sosiţi mai târziu îi împing pe ceilalţi. Scena e făcută din scânduri din lemn şi, în fiecare capăt al său, sunt difuzoare. O pânză neagră deasă, care flutură în vânt, înconjoară scena în spate şi pe părţile laterale. În centrul scenei se află o bucată mare de lemn şi mă întreb la ce serveşte. Murmurul mulţimii creşte şi creşte, însă câteva clipe mai târziu, când o siluetă neagră şi înaltă urcă pe scenă, atmosfera se schimbă. Nimeni nu trebuie să ne spună să tăcem. Pare că şi păsările şi-au luat un moment de reculegere pentru a se opri să-l privească cu veneraţie. Trece un lung minut, apoi încep uralele, batem din palme şi strigăm de bucurie, în timp ce primarul Longsight se îndreaptă către microfon. Ridică mâinile şi în cele din urmă zgomotul se domoleşte, devenind un murmur fremătător pe când aşteptăm să vorbească. Îşi drege glasul şi autoritatea sa, ce nu poate fi descrisă în cuvinte, pare să răsune de-a lungul pieţei. Se apropie şi mai mult de microfonul mare. E chiar mai înalt decât mă aşteptam şi stă atât de calm şi drept, că încrederea radiază din el asemenea razelor calde ale soarelui. Nu-mi vine să cred că e aici – aici chiar în faţa mea.

— Vă mulţumesc, zice, şi peste mulţime se aşterne o tăcere deplină. Vă mulţumesc că sunteţi aici, cu această ocazie memorabilă.

În ciuda calităţii slabe a difuzoarelor, vocea sa e puternică. Mă întreb cum ar fi să-l auzi vorbind fără amplificatoare.

— Ce onoare e să ne adunăm în acest fel – să stăm împreună ca o comunitate, uniţi… ezită o clipă, apoi continuă – împotriva răului.

Din mulţime se aude un murmur nefiresc, iar eu simt frigul în ciuda şalului pe care-l port.

— Da, împotriva răului, continuă. Pentru că sunt aici să vă spun ceea ce mulţi au bănuit – acestea sunt vremuri întunecate.

Face o pauză şi se uită în jurul său la noi. Nu poartă decât o bucată de pânză simplă în jurul taliei, însă nu tremură deloc în aerul rece. În ciuda acestui lucru, de la această distanţă e greu să-l descifrezi; mi-aş dori să-i pot vedea mai clar tatuajele elegante pe pielea neagră şi lucioasă.

— V-aţi adunat aici pentru a fi martori la un lucru nou pentru mulţi dintre voi – prima însemnare publică după multe decenii. Unii dintre voi – membri respectabili şi mai în vârstă ai comunităţii noastre – e posibil să-şi amintească că au mai văzut înainte astfel de însemnări publice. Ştiţi la ce să vă aşteptaţi. Vă amintiţi de acele zile – zile mai bune, aş spune. Însă, pentru noi, restul, acest lucru e ceva despre care am citit doar în cărţile de la şcoală.

Are dreptate; am studiat cu toţii despre însemnări, însă nimeni dintre cei pe care-i cunosc n-a văzut vreuna.

— Ştiţi că îi stimez şi îi admir pe liderii care au fost înaintea mea – iar ei, în… înţelepciunea lor… face o scurtă pauză şi noi toţi ştim că vrea să spună exact opusul – au ales să renunţe la anumite părţi din tradiţia noastră. Însă a sosit momentul. A sosit momentul să ne întoarcem la vechile obiceiuri – pentru binele tuturor, în aceste zile extrem de periculoase, *trebuie* să ne recăpătăm moştenirea şi să nu uităm de deciziile pe care le-au luat strămoşii noştri.

Când rosteşte aceste ultime cuvinte, e întrerupt de urale răsunătoare. Face semn mulţimii să tacă şi zâmbeşte larg.

— Prea mult timp, prieteni, am văzut fărădelegi cu adevărat odioase tratate drept simple contravenţii. Acest lucru trebuie să înceteze. Pedeapsa trebuie să fie din nou una serioasă. Şi astfel, cu toate că această zi este una importantă, curând va fi ceva obişnuit să vedem o însemnare într-o piaţă. Nu frecvent – o însemnare publică nu-i un lucru care să se facă cu inima uşoară – însă pentru fărădelegile cele mai atroce, da. Nu putem continua să tolerăm păcatele care au loc în propria noastră societate.

Se aud şi mai multe aplauze şi el aşteaptă puţin înainte de a continua. Nu pare să râvnească după uralele mulţimii; pare aproape jenat de acestea.

— Prea mult timp ne-am permis să ne complăcem în apatie, însă acum nu ne mai putem permite să nu fim vigilenţi. Dintotdeauna a existat o ameninţare din partea neînsemnaţilor. Nimeni n-a crezut că ei chiar s-au potolit după marea expulzare – însă am ales să credem că ei trăiau în pace, fără a reprezenta vreun risc în ceea ce ne priveşte. Şi totuşi, azi sunt aici să vă spun că plătim preţul apatiei noastre.

Un alt murmur, aproape un geamăt, se ridică din mulţime şi îmi simt inima bătând cu putere în piept.

— Da. Avem dovezi că neînsemnaţii complotează. Au profitat de slăbiciunea noastră. Vor să se infiltreze şi să ne distrugă slăbindu-ne inimile şi moralitatea. Probabil că aţi auzit-o chiar voi; cineva la piaţă care spune: „Neînsemnaţii nu erau chiar toţi răi”, un prieten vă zice că se pare că neînsemnaţii sunt un popor iubitor de pace şi un coleg de muncă recunoaşte că lumea se întreabă dacă nu cumva Proiectul de Lege referitor la

Strămutarea Neînsemnaților nu a fost cam dur. Și voi admirați spiritul prietenilor voștri: cumpătați, optimiști, progresiști și deschiși.

Face o pauză și lasă cuvintele să-și facă efectul.

— Pic, pic, pic. Propaganda spionilor neînsemnați din mijlocul nostru (oh da, au *spioni*) este subtilă, însă perfidă. Au susținători – rebeli – în cadrul propriei noastre comunități, care vă alimentează cu bună știință cu minciuni. Vă lasă să credeți că vă oferă o lumină alături de care să vă încălziți; cuvinte frumoase care vă fac să simțiți că neînsemnații nu reprezintă o amenințare și că voi sunteți în siguranță. Vă așezați la lumina focului lor: cuvintele lor șoptesc „pace" și „alinare". Credeți că puteți, în cele din urmă, să vă odihniți. Însă atunci când veți adormi, rebelii vor lovi și flăcările lor mici și călduroase vor deveni un incendiu generalizat care vă distruge – care distruge *totul.*

Se uită la noi de pe scenă cu ochi scânteietori. Și apoi vocea lui *tună.*

— *Treziți-vă! Treziți-vă și ridicați-vă!*

Strigătul lui mă uluiește.

— Lipsa noastră de vigilență ne-a condus către pericol. Am fost prea înclinați să avem încredere și neînsemnații au găsit o breșă și sunt gata să profite de acceptarea noastră naivă că totul e bine. Dar gata!

Mă uit în jur și văd chipuri șocate; nu asta ne așteptam să auzim. Așa ceva sună mai degrabă ca un strigăt, o chemare la luptă.

— Vom fi pregătiți. Vom fi vigilenți; întotdeauna atenți, întotdeauna precauți la șerpii din rândurile noastre. Ne vom redobândi puritatea, ne vom revendica istoria și ne-o vom face prezent. Este timpul, nu credeți?

Cuprinși de însuflețirea primarului Longsight aplaudăm și batem din picioare, iar primarul face semn cuiva din culise, ascuns după cortina neagră. Așteaptă până se lasă o tăcere absolută și înclină capul de parcă s-ar ruga. Câteva clipe se lasă o lungă tăcere și nimeni nu mișcă. Apoi ridică privirea, chiar în direcția noastră.

— Am vești importante. Azi, aici, avem dovada că neînsemnații se revolta. Va fi un șoc pentru mulți, pentru că bărbatul care urmează să fie pedepsit astăzi a mers nestingherit printre noi; mulți dintre voi îl consideră prieten.

Trage cu putere aer în piept, apoi lasă să-i scape următoarele cuvinte mușcătoare.

— S-a hotărât săptămâna trecută că Connor Drew, unul dintre stimații noștri jupuitori, căruia i s-au încredințat prețioșii noștri morți, e vinovat de furt de piele.

O undă de șoc străbate mulțimea și mă cutremur. Nu știu cine este Connor Drew – e jupuitor, la fel ca tata – însă ideea că cineva ar fura piele mă face să mă simt rău. Mă gândesc la tatăl meu pe masa jupuitorului și la

cât de prețioasă e pielea lui. Fără piele, nu mai e nimic – nu mai are nicio poveste, nicio cale de a trăi în inimile și mâinile celor iubiți care rămân în urma lui. Cine ar îndrăzni să fure istoria cuiva? Și de ce?

Primarul Longsight face semn unuia dintre asistenți și un bărbat e adus pe scenă de două gărzi de corp uriașe. Evident, sunt aici pentru a ne apăra de acest criminal. *Sau să-l apere pe el de noi, poate?* mă gândesc în timp ce mulțimea fluieră sinistru. Bărbatul are lanțuri în jurul gleznelor, însă mâinile-i sunt libere, iar brațele ținute strâns de către bărbații care îl încadrează. Poartă o pânză în jurul șoldurilor la fel ca primarul Longsight, doar că a acestui bărbat e de un alb murdar și pare jerpelită. Pielea lui e neagră ca a lui Longsight, doar că pare cenușie de la oboseală și înfrângere.

Povestitoarea orașului, Mel, îi urmează pe bărbați pe platformă. Nu e cu mult mai mare decât mine, însă păstrează poveștile noastre pe pielea ei; întrupează țelurile și idealurile noastre. Dacă Mel e aici, treaba asta e mult mai serioasă decât am crezut la început.

— Vă cunoașteți povestea, prieteni. Știți cum au operat neînsemnații pentru a ne distruge spiritele. Au îndepărtat semnele oamenilor, astfel încât sufletele lor să fie pentru vecie incomplete. Și acest bărbat, Connor Drew, poate că are trupul însemnat, însă este neînsemnat în spirit. Pentru că el a îndepărtat pielea – bineînțeles că a făcut-o, doar e un jupuitor. Însă în loc să o lase să fie cusută într-o carte, a păstrat-o pentru sine. Furând o bucată de piele, el e vinovat că a furat povestea acelei persoane, că i-a pus în pericol călătoria către cealaltă lume, că a editat ceea ce rămas pentru ca el să fie ținut minte. A acționat pentru a ne împiedica să facem o judecată în ceea ce privește acel suflet. Aceasta este lucrarea neînsemnaților.

Face o pauză lungă și acum nimeni nu mai ovaționează; toți par speriați.

— Pot confirma, prieteni, că acțiunile lui Connor Drew n-au fost fără un motiv. Acționează în cârdășie cu neînsemnații, intenționând să declanșeze o revoltă. A mărturisit că e în contact cu neînsemnații. Lucrează cu ei.

Strigăte se ridică prin mulțime. *Cum a fost în stare de așa ceva?*

— Iată dovada în privința modalităților în care acționează; acesta e doar începutul. Trebuie să ripostăm. Neînsemnații s-au întors și se folosesc de propriii noștri oameni pentru a ne fura pielea, poveștile, sufletele. Nu se vor opri la asta. Nu ne vor cu adevărat sufletele, ci vor distrugerea noastră. Pentru că neînsemnații sunt înfometați și însetați după pământul nostru. Nu vor fi fericiți decât atunci când ne vor stăpâni orașele, orășelele, casele și paturile. Doresc pământul nostru și se vor opri doar când fiecare dintre noi va rămâne fără casă și fără speranță în propria noastră lume.

O femeie de lângă mine se tânguie. Nu vreau să plâng, nu aici, așa că trag cu putere aer în piept, în ciuda lacrimilor și a greții pe care o simt și îmi spun

să rămân cu capul pe umeri. Circulaseră zvonuri de ceva vreme că neînsemnaţii sunt pe cale să se revolte – că se vor întoarce şi ne vor distruge. N-am vrut să cred aşa ceva – n-am crezut-o, până acum.

— Ştiţi povestea noastră; aţi văzut dovezile la muzeu. Când neînsemnaţii erau printre noi, îşi mutilau şi îşi dezmembrau victimele pentru a le fura semnele, poveştile şi sufletele. Ei, un popor slab şi umil, se agăţau cu ghearele de trupurile noastre pentru că voiau să ne facă asemeni lor. Voiau să ne doboare forţa şi virtutea şi să ne fure teritoriul; pământul pe care Dumnezeu ni l-a dat şi pentru care Sfântul a murit. Nu vom permite acest lucru, bineînţeles. Însă trebuie să se facă dreptate. Connor Drew stă alături de acei rebeli neînsemnaţi – şi nu stă singur. E primul dintr-o invazie pe care trebuie s-o stârpim. Acum, prieteni, ştiţi că o persoană nu se poate juca de-a Dumnezeu fără să se aştepte ca într-o zi Dumnezeu să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Acest bărbat a încercat să schimbe eternitatea unei fiinţe umane şi, în schimb, o s-o piardă pe a sa. Va afla cum e să-ţi fie şters viitorul.

Privesc în jurul meu la mulţimea tăcută şi simt cum aerul rece mă face să mă înfior din cap până-n picioare. *Or să-l omoare.* Au de gând să-l omoare în faţa noastră, a tuturor – oare asta a venit să vadă toată lumea asta? Nu vreau să fiu martoră la aşa ceva. Cineva tuşeşte şi oamenii din mulţime încep să se mute de pe-un picior pe altul şi să şoptească între ei.

Primarul Longsight se uită la noi, cu chipul senin. Deţine controlul absolut. Mă relaxez puţin. Închid ochii şi îmi imaginez semnele lui şi din nou mă gândesc la cuvintele pe care le-a spus când a fost numit. Mi le şoptesc şi mă simt mai calmă. *E bun, e înţelept, este cel mai bun dintre noi. Nu e crud, ne iubeşte, nu ne va fi frică. Face toate lucrurile pentru noi*. Îmi spun că nu sunt îngrijorată. Că nu mi-e frică.

— Ţineţi-l, vă rog, le spune primarul Longsight gărzilor.

Vocea sa e blândă şi curtenitoare.

Aceştia îl forţează pe bărbat să se aşeze în genunchi şi îi aşază fruntea pe bucata de lemn care aşteaptă pe scenă. Mă uit în jos la picioarele mele, însă îl aud pe bărbat gemând şi zbătându-se în braţele lor puternice. Din mulţime se aude o exclamaţie şi nu mă pot împiedica să nu privesc din nou spre scenă – Longsight are o casetă mică în mâini. Îl privesc cum o deschide cu grijă şi scoate, cu un gest pompos, un cuţit – unul cu lama scurtă, care scânteiază însă aşteptând să fie folosită. Stă deasupra criminalului, cu un picior de-o parte şi de alta a trupului său, înşfăcând prizonierul de păr pentru a-l ţine nemişcat şi pentru a-i expune pielea grumazului. Asemeni unui miel la tăiere. Nu vreau să mă uit, însă nu-mi pot lua privirea de la ei.

Coboară cuţitul şi o şuviţă groasă din părul bărbatului cade pe pământ.

Ca o oaie la tuns.

Sunt atât de uşurată, încât scot un hohot de râs. Va fi bine. Nu va fi ucis.

Femeia de lângă mine mă priveşte cu asprime.

— Nu e de râs – priveşte asta. Priveşte asta şi adu-ţi aminte.

Bărbatul plânge. Gardienii îl ţin strâns, însă pare înfrânt – lupta sa a încetat, de parcă a cedat în faţa sorţii. Longsight ridică cuţitul mai sus şi, în timp ce o face, un bărbat îmbrăcat complet în negru îşi face apariţia pe scenă. Doi asistenţi îl urmează cărând un taburet, o masă de lemn şi o trusă, iar apoi ştiu ce o să se întâmple. În timp ce Longsight îşi şterge cuţitul şi îl pune din nou în casetă, bărbatul se aşază şi ia un brici de pe masă. Cu grijă, el bărbiereşte ceafa prizonierului. Apoi îşi scoate mănuşile negre, le aruncă şi îşi pune o pereche curată. Îl văd ridicând maşinăria cunoscută, pregătind pielea şi apoi începe să se ocupe de scalpul chiar de deasupra liniei părului de pe ceafă, înmuind acul într-o mică călimară aflată pe masa sa de lucru. Prizonierul geme, însă rămâne nemişcat – gărzile încă îl ţin strâns.

Din mulţime se aude un zgomot şi văd un tânăr croindu-şi drum, luptându-se să ajungă până la platformă. Văd cum gărzile devin tensionate, însă înainte ca el să se apropie, câţiva dintre cei de lângă el îl prind şi îl îndepărtează de-acolo. Îi văd chipul în vreme ce e tras deoparte – alb de groază, cu ochelarii stându-i strâmb pe nas – şi o clipă îmi închipui că privirile ni se întâlnesc.

Însemnarea continuă. Nu durează la fel de mult ca unele dintre tatuările pe care le-am văzut, şi totuşi bâzâitul maşinăriei îmi zbârnâie în minte cu un ţiuit surd. Încep să mă simt slăbită în timp ce stau acolo în picioare şi privesc, aproape visând, în timp ce bărbatul în negru îşi încheie însemnarea. Apoi, cu o tăcere bruscă, maşinăria se opreşte şi desenatorul se ridică în picioare. Pune maşinăria pe masă şi, cu o încuviinţare respectuoasă a capului înspre primar, se îndepărtează.

Primarul Longsight, care a rămas în picioare în spatele scenei în timpul însemnării, face un pas înainte înspre microfon.

— Astăzi, prieteni, aţi văzut cum s-a făcut dreptate. Acest bărbat va rămâne în societatea noastră – suntem generoşi. Părul lui va creşte şi acest tatuaj va fi ascuns, însă el a primit semnul celor uitaţi.

Ceva îmi străpunge amorţeala din creier. *Cei uitaţi?*

— Când acest infractor va muri, acest semn va fi citit, acest semn îl va condamna şi această carte va fi distrusă în flăcările focului din sala de judecată.

Cum mai poţi trăi câtă vreme ai fost însemnat drept uitat? Cum îţi mai poţi continua viaţa, ştiind că nimic din ea nu mai contează, că existenţa ta se va sfârşi în moarte şi uitare? Tot ce sper este că eu mă voi ridica în rândurile

celor amintiți – pentru asta trăim. Însă chiar aici, speranța acestui bărbat a fost acoperită cu cerneală neagră.

Uitat.

Un dangăt surd îmi sună în creier – ceva despre care îmi voi aminti doar dacă îmi dau singură voie.

— Prieteni, haideți ca acest lucru să vă încurajeze să vă trăiți viețile demne de vocația pe care am primit-o. Trăiți-vă viețile în așa fel, încât să fiți amintiți. Nu permiteți ca eșecul acestui bărbat să fie în van.

O șoaptă trece prin mulțime, transformându-se apoi într-un răget reprimat. Oamenii ovaționează, strigă, spun la nesfârșit:

— O cioară, o cioară. Semnul este o cioară.

Uitat. Și acum îmi amintesc. Îmi amintesc totul.

Urletul bărbatului se amestecă cu propriul meu urlet și fug acasă, cu punga cu ceapă izbindu-mi-se de coapsă și cu pământul de pe cartofi încă sub unghii.

O cioară. O cioară. Semnul este o cioară.

Capitolul trei

În timp ce alerg prin piaţă şi trec pe lângă sala de judecată şi muzeu, încerc să-mi imaginez cartea tatălui meu. Încerc să văd în minte fiecare pagină pe care am întors-o, fiecare moment al vieţii sale. Nu mă pot abţine să nu-i citesc pe oamenii din drumul meu pe care încerc să-i evit:

Paisprezece ani, iubeşte muzica, îşi urăşte sora.

Îşi iubeşte amanta, şi-a înşelat şotia.

Câinele ei îi e mai prieten decât orice altă persoană pe care a cunoscut-o vreodată.

Cincizeci şi şase, însă se simte de optzeci – atâtea boli i-au luat bucuria de a trăi.

Trec de brutărie, continui să alerg. Trebuie să ajung acasă, departe de zgomot, departe de cacofonia vizuală, departe de acele voci care vin spre mine.

* * *

Nu-mi pot scoate bâzâitul maşinăriei din cap. O cioară. Uitasem de ziua aceea până acum. Ziua aceea…

Eram mică – aveam, poate, opt ani. Era după-amiază târziu, îl aşteptam pe tata acasă în orice clipă şi mă jucam la etaj în momentul în care s-a auzit un ciocănit la uşă, zgomot scurt de voci şi, câteva clipe mai târziu, am auzit uşa trântindu-se. Am coborât s-o întreb pe mama cine era şi am descoperit că, pentru prima oară, eram singură acasă. Am deschis uşa şi am privit în josul străzii – în depărtare am văzut şalul roşu al mamei. Mergea repede şi bărbatul de lângă ea se chinuia să ţină pasul. Tot ce ştiam era că nu trebuia să rămân singură, aşa că am urmat-o pe mama, lăsând uşa să se închidă în urma mea. Aproape că îi ajunsesem din urmă în momentul în care au dat colţul – se îndreptau către atelierul jupuitorilor, unde lucra tata. I-am urmat de la distanţă, intenţionând tot timpul să strig: „Mami! Sunt aici! Ai uitat să mă iei cu tine! însă buzele mele nu voiau să se mişte şi vocea nu se lăsa auzită.

În faţa depozitului dărăpănat de metal al jupuitorilor se adunase o mică mulţime care stătea aplecată în faţă, privind ceva anume. Grupul se dădu la o parte pentru a o lăsa pe mama să treacă şi un bărbat cu un aer îngrijorat zise:

— A fost un accident. Arată mai rău decât este. A căzut un coşciug şi l-a izbit în cap. Le descărcau pentru noi ca să lucrăm…

Însă mama a trecut pe lângă el, ignorându-i vorbele, în timp ce siluetele se dădeau deoparte ca să-i facă loc, l-am văzut pe tatăl meu aşezat pe pământ şi cineva îi ţinea la cap o bucată împăturită de pânză. Bandajul improvizat era roşu şi părul lui părea ud. Tata a clipit şi a deschis ochii şi, când a văzut-o pe mama, a întins mâna.

— Sunt în regulă, iubire. A fost doar o izbitură. Nu anunţa doctorul – trebuie doar să mă odihnesc.

Tata a tresărit puţin în timp ce vorbea.

— Oh, Joel, a spus mama. Ce-ai făcut?

Părea supărată mai degrabă decât speriată şi am ştiut că, probabil, tata era în regulă.

— A fost doar un accident. Nu e vina nimănui. Va supravieţui, a spus bărbatul din nou.

M-am gândit că era posibil ca ei să se supere dacă mă vedeau şi am rupt-o la fugă înspre casă. Uşa se încuiase în urma mea când am plecat după mama, aşa că am găsit o fereastră pe jumătate deschisă, m-am căţărat până la ea şi am intrat în casă.

Era întuneric deja când mama şi tata s-au întors. Julia, mama celei mai bune prietene a mele, Verity, era împreună cu ei.

— O să dorm aici, jos, în seara asta, a zis tata căscând.

Aşa că mama i-a făcut un culcuş din perne şi pături pe podea, lângă şemineu, pentru că tata era prea înalt ca să încapă pe canapea. M-am aşezat pe scară şi am ascultat conversaţia lor în şoaptă.

— N-am ştiut pe cine altcineva să sun, a spus mama încet. A luat nişte calmante, însă cred că i-ar prinde într-adevăr bine şi nişte fire.

— N-ar fi trebuit să mă implici pe mine. Dacă află Simon vreodată… nu înţeleg de ce nu l-ai dus direct la doctor.

E furie în vocea Juliei sau poate teamă.

— Ştii că n-aş putea. Te rog, Julia.

Julia oftă.

— Ştii cât de riscantă e treaba asta? Şi eu nu sunt asistentă.

— Nimeni n-a văzut nimic, Julia; el a acoperit semnul. Şi oricum, tu, tot timpul, pui copci femeilor. Te rog. Nu pot apela la altcineva.

Urmă o pauză şi apoi:

— Fierbe nişte apă. Ai un brici? Joel, chestia asta o să usture.

Nu s-a gândit nimeni să mă caute; erau prea ocupaţi. M-am ascuns în camera mea până ce totul s-a liniştit, trebuie să fi fost miezul nopţii în momentul în care m-am strecurat să mă uit la el, ca să mă asigur că era bine. Spatele i se înălţa şi cobora, răsuflarea ieşindu-i sub forma unui sforăit liniştit. Capul îi era bandajat, însă pansamentul îi alunecase într-o parte;

probabil tata îl atinsese în somn pentru că am văzut ce se afla dedesubt. Părul din jurul rănii fusese ras de Julia și am văzut o linie neagră de-a lungul cefei. Am văzut suturile îngrijite ce țineau pielea strâns lipită și am mirosit ierburile vindecătoare amestecate cu mirosul de sânge și sudoare.

Briciul scosese la iveală un secret ascuns. Adevărul gol-goluț.

Pentru că era acolo. Rupt în două, însă unit de fire. Un semn vechi, însă unul pe care nu-l mai văzusem înainte.

Imaginea unei ciori.

Capitolul patru

Am intrat în casă, am lăsat legumele pe masa de lemn şi mi-am ascultat propria răsuflare sălbatică şi neliniştită. *Infractorul ăla, Connor. Tatăl meu. Ambii însemnaţi cu o cioară. Ambii uitaţi.*

Nu pot sta aici. Nu pot sta aici când se întoarce mama. Îmi ridic geanta de piele, îmi pun şalul pe cap şi mă îndrept către singurul loc la care mă pot gândi să merg.

Verity şi cu mine suntem cele mai bune prietene de când ne ştim. Ştiu atât de bine povestea: mamele noastre s-au cunoscut când ne-am născut; am venit pe lume în aceeaşi zi, în aceeaşi secţie de spital. Verity s-a născut sănătoasă, a fost însemnată şi trimisă acasă la momentul potrivit, însă eu am fost bolnavă în spital şi am rămas neînsemnată timp de multe săptămâni. Tata a trebuit să se întoarcă la muncă şi mama lui Verity, Julia, a tot venit în vizită, să stea de vorbă şi s-o încurajeze pe mama. A adus fructe proaspete şi cărţi pe care mama să le citească – lucruri mici care s-o facă să se simtă mai puţin plictisită şi singură. Ea e moaşă; presupun că a fost un lucru cât se poate de normal pentru ea să aibă grijă de noi.

O aducea şi pe Verity acolo. Ceva ce s-a întâmplat în acele zile, în care eram hrănite, schimbate şi iubite una lângă alta, ceva ce a creat o legătură între Verity şi mine. Curajul Juliei şi tăria mamei au făurit o prietenie care, pe cât era de noua, pe atât era de puternică. Mama spune mereu că Julia a fost salvatoarea ei şi că Verity a fost a mea.

Am nevoie de o salvatoare chiar acum.

Casa lui Verity se află într-o parte mai frumoasă a oraşului decât a noastră. E la doar cinci minute de mers pe jos, însă pare o lume cu totul diferită. Zona e mult mai extinsă: între case e un spaţiu mai larg, iar construcţiile se află în spatele unor garduri vii, astfel încât nu pot vedea cu uşurinţă înăuntru. Sunt copaci de-o parte şi de alta a străzii şi fiecare casă îngrijită din cărămidă roşie pare că aparţine chiar acelui loc, spre deosebire de amestecul de clădiri trăsnite îngrămădite unele într-altele. În interior, casa lui Verity este în acelaşi timp liniştită şi confortabilă. Îmi place mult spaţiul acesta; uneori e mai uşor să fiu aici decât în adevăratul meu cămin. Aici mă pot ascunde.

Bat la uşa de la intrare şi, pentru că nu primesc niciun răspuns, intru. Nu-i nimeni în bucătăria mare, uşor dezordonată, cu toate că focul e aprins. Verific şi în camera de zi şi, în momentul în care nu văd pe nimeni, mă

îndrept spre camera lui Verity, strig un „bună” şi intru. Ea stă la birou, privind pe fereastra care dă spre grădină. Camera ei este vopsita în roz-deschis – o revenire la vremurile când eram mai mici şi amândouă obsedate de acea culoare.

— Leora!

Chipul i se luminează când mă vede.

— Ai picat la ţanc. O tot ard aiurea de *ore* întregi; am nevoie de o pauză.

Zâmbeşte şi se întinde, cu creionul încă în mână. Părul ei negru este neglijent legat la spate şi ciufulit din cauza faptului că se joacă cu şuviţele din jurul urechilor în timp ce lucrează. Poartă un şal de un albastru strident ceea ce face ca ochii şi pielea ei de un cafeniu-închis să pară şi mai încântătoare decât de obicei. Îmi este apropiată precum o soră. Verity e o prietenă care mă cunoaşte foarte bine şi mă iubeşte, chiar şi în zilele în care probabil mă urăşte puţin. Este singura mea prietenă adevărată.

Mă aşez pe patul ei mare şi mă sprijin de tăblia capitonată a patului. Deschid gura încercând să-i povestesc ce s-a întâmplat de dimineaţă, însă, în loc de cuvinte, izbucnesc în lacrimi. Îmi pun mâna peste ochi – am obosit atât de tare să plâng în faţa oamenilor, sunt atât de sătulă de durere în timp ce lacrimile mi se usucă pe piele, atât de ostenită de felul în care mi se înroşesc buzele şi mi se umflă ochii. Însă nu-mi pot opri lacrimile.

Verity a lăsat să-i cadă creionul din mână şi vine lângă mine. Mă freacă pe spate.

— Oh, Lor. Îmi pare rău. Va fi mai uşor cu timpul, va fi.

Asta-i problema când îţi moare tatăl. Ei bine, sunt *multe* probleme când îţi moare tatăl, însă una dintre ele e că din acea zi, ori de câte ori eşti tristă, toată lumea presupune că are legătură cu asta. Şi poate că şi are, parţial. Nu ştiu – gândurile mi se scurg prea repede ca să pot prinde vreunul şi să-l studiez.

Răsuflarea mi se domoleşte şi încerc să-i explic.

— Nu e din cauza tatei. Am fost în piaţă şi… primarul. Longsight a fost acolo.

Verity scoate un chiot de plăcere când aude, însă se opreşte când vede că nu mă alătur.

— Şi mai era şi bărbatul ăla, el… ei… l-au însemnat cu o cioară…

Totul îmi revine în minte: strigătele de batjocură din mulţime, acea privire din ochii infractorului, de parcă toată viaţa şi lumina i-au dispărut din ei. Nu mă pot-uita la Verity pentru că altfel o să plâng din nou. Trasez cercuri cu degetul pe modelul de pe cuvertură.

— Vorbeşti de parcă mi-ai povesti despre un vis, Lor. Ia-o uşor – spune-mi despre ce e vorba.

Şi astfel îi spun totul de la început. Însă, în acelaşi timp, mă gândesc la tatăl meu şi la faptul că el a avut acelaşi semn, semnul ciorii – semnul care nu era acolo când ne-am uitat în cartea lui.

Unde a dispărut?

— Dar a fost în regulă, nu-i aşa, Verity? am încheiat. Pot auzi rugămintea din vocea mea.

— Trebuia făcut. A furat pielea cuiva. Viaţa lui de apoi. Primarul Longsight a zis că însemnarea infractorilor era o tradiţie veche…

Verity se duce la birou şi ridică unul din manuale. Îl răsfoieşte până la o pagină cu un capitol intitulat *Semne şi Pedepse.*

— Uite, Lor – ştii şi tu chestia asta. De fapt, am recapitulat-o săptămâna trecută.

Începe să citească.

— *Semnele pot fi folosite pentru a ţine evidenţa abaterilor individului. Semnele de pedeapsă trebuie să fie făcute de către un desenator oficial. Aceste semne consemnează delicte şi infracţiuni, care vor fi de ajutor la judecata finală, în timpul cântăririi sufletului…*

— Dar n-a fost aşa, o întrerup. N-a fost doar o linie nouă pe braţul său stâng, a fost un semn pe care nu l-am mai văzut înainte – o cioară. Şi însemna că a fost „uitat”…

— Ştiu, ajung şi la partea aia.

Verity îmi aruncă o privire de falsă iritare şi se întoarce la lectura ei.

— *În cazurile cele mai grave, infractorul poate fi însemnat drept uitat. Însemnarea unui infractor drept uitat a fost întotdeauna rară din cauza naturii ireversibile a acţiunii şi a ieşit din practica comună în ultimii ani, însă există un precedent legal şi istoric în legătură cu acest lucru.* Uite, zice ea. Presupun că primarul Longsight a hotărât că acest caz justifica acest lucru.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc la încercarea lui Verity de a rezolva orice; se află într-o carte, atunci cazul e închis.

— Dar a zis că de acum înainte însemnările vor fi mai frecvente.

Verity ridică din umeri şi închide cartea cu o bufnitură. Lacrimile mi s-au uscat, însă simt cum mi se frânge vocea – nu va dura mult până încep să plâng din nou. Aş vrea să fiu ca Verity şi să mă simt absolut încrezătoare că totul e ordonat, corect şi are sens, însă e ceva în mine care mă face să simt că ceea ce am văzut nu este *chiar* dreptate. Mă cutremură un căscat.

— Uite-te la tine, Lor. Tot nu dormi bine?

Scutur din cap.

— Eşti epuizată. Odihneşte-te – putem vorbi despre toate astea mai târziu. Te trezesc într-o oră.

Mă împinge ușor în patul moale. Încerc să protestez, însă patul lui Verity, cu pătura lui grea din petice pe care maică-sa i-a făcut-o din hăinuțele ei de bebeluș, e irezistibil. Lucrurile par mai limpezi după un somn bun, nu-i așa?

* * *

Visez că sunt mică și că mă ascund în interiorul capului cuiva. Ochii și gura sunt ferestrele și ușa mea. Cineva încearcă să intre. Aud un fâlfâit și văd un plisc negru ce bate în dinți și în buze.

* * *

— Leora?

Simon, tatăl lui Verity, stă în pragul ușii cu o tavă în mână.

Ți-am adus ceva de mâncare. Pun pariu că ai ratat prânzul.

Pune tava pe măsuța de lângă pat.

Simon a fost întotdeauna drăguț cu mine, însă de când a murit tata, a fost parcă și mai amabil. E înalt, cu pielea de un cafeniu-închis; părul său negru începe să se asorteze cu barba căruntă. Trupul îi este acoperit de chipuri tatuate, iar atunci când le pot vedea destul de bine pentru a-l citi, îmi pot da seama de starea de spirit în care se află – chipurile se schimbă pentru mine, în funcție de cum se simte el. Azi însă nu le pot vedea; e îmbrăcat cu hainele lui de lucru – uniforma albastru-pal pe care toți doctorii de piele de la spital o poartă. Este chirurg și, după cum spune Verity, face cercetări foarte deștepte despre cum se poate vindeca pielea.

— Ia-o încet, nu te grăbi să te trezești.

Se îndreaptă spre ușa dormitorului, apoi se oprește.

— Sophie știe că ești aici? Știi că-și va face griji.

Mama. Mi se strânge inima. Probabil că mă așteaptă acasă de acum câteva ore. Aș vrea să nu mă fi trezit și să evit s-o văd, însă combinația dintre visul meu straniu și mirosul de pâine prăjită mă obligă să mă trezesc.

După ce mă dumiresc de-a binelea și mănânc niște pâine prăjită, merg jos la bucătărie, unde Verity sporovăiește cu tatăl ei. Fratele ei, Seb, nu s-a întors încă de la muncă. El e cu aproape cinci ani mai mare decât Verity și decât mine, însă a luat mereu parte la jocurile noastre pe măsură ce-am crescut. El era tatăl când ne jucam de-a „oamenii mari" și apoi modelul când am trecut prin faza în care ne doream să devenim designeri de haine. N-am știut niciodată ce anume îl face pe Seb așa cum e. Verity numește chestia asta „întârziere", iar părinții lui spun că el e „special". Felul în care vorbește nu e mereu foarte limpede și s-a străduit extrem de mult să obțină lucrurile pe care eu și Verity le-am obținut cu ușurință. Îmi amintesc că am spus odată că-mi pare rău pentru el, iar Verity m-a pocnit peste braț și a zis: „Uite-te la el. Lui îi pare rău? Este oare mai puțin viu decât mine și decât tine?" Am scuturat din cap rușinată și șocată (Verity nu mă mai lovise niciodată

înainte). „Ei bine, atunci să nu-ţi pară rău pentru el”, a spus ea, cu ochii scânteietori. „Lui nu-i pare rău şi mie nu-mi pare rău că e cum e, aşa că să nu îndrăzneşti să-ţi pară rău pentru el”. Şi ăsta a fost răspunsul.

Acum lucrează – şi-a încheiat ucenicia de brutar şi are serviciul la brutăria locală de trei ani. Le place să-l aibă acolo; îi farmecă pe toţi clienţii şi trage tare. Foietajele sale sunt cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată.

Îmi place bucătăria lor. Faianţa roşie de pe pereţii de deasupra corpurilor din lemn de culoare închisă face ca totul în jur să pară plin de viaţă şi cald. Aici niciodată nu e tocmai dezordine, însă sunt atât de multe lucruri depozitate pe rafturi, agăţate în cârlige şi înrămate pe pereţi, încât ai sentimentul unei dezordini ordonate, care imediat te face să te relaxezi. Verity vine şi mă îmbrăţişează şi stăm aşa câteva clipe.

— Oh, tată, Leora a văzut ceva despre care vreau să te întreb. Ai auzit despre însemnarea publică care a avut loc în piaţă azi?

Simon îşi ridică privirea din teancul de hârtii pe care le punea în ordine, mâinile rămânându-i brusc nemişcate.

— Am auzit.

— Primarul Longsight a fost acolo şi un bărbat a fost însemnat drept *uitat.*

Verity spune asta cu o şoaptă entuziasmată, de parcă ar fi un secret pe care îl rosteşte cu voce tare pentru prima oară.

— Semnul a fost o cioară, corect Lor?

Eu fac semn din cap.

— Ce chestie învechită, zice Simon încetişor.

Se întoarce spre plită şi porneşte gazul de sub o tigaie. Se pare că conversaţia s-a sfârşit. Însă Verity insistă.

— Mereu se întâmplă asta în piaţă? Cum de n-am văzut niciodată una?

Simon oftează, potriveşte arzătorul la foc mic şi se întoarce, sprijinindu-se de suprafaţa de lucru din ardezie netedă. Rămâne tăcut o clipă, frecându-se într-o parte a feţei, lucru care face ca barba să-i pară şi mai încâlcită decât de obicei.

— Când cineva este uitat acest lucru este făcut în public, da – însă a trecut atâta timp de când s-a întâmplat ultima oară aşa ceva, încât n-aş putea să-ţi spun care e protocolul obişnuit. Oricum, n-ar trebui să ştii tot în legătură cu asta, dacă vrei o slujbă la guvern?

Îi face cu ochiul lui Verity care dă ochii peste cap. Apoi, ea spune mai încet:

— Ai cunoscut vreodată pe cineva care este *uitat,* tată?

Simon amestecă în oală şi mirosul reconfortant de tocăniţă fierbinte de pui se revarsă în cameră. Un lung răstimp, cred că el nu va răspunde. Apoi încet – privind tot timpul la tigaia clocotindă în timp ce amestecă în ea – zice:

— Da, am cunoscut odată. Chestia asta aproape că mi-a frânt inima, iubire.

Ridică privirea şi, spre surprinderea mea, văd că-i lucesc ochii. *E posibil oare să vorbească despre tata?*

— Hai să nu mai vorbim despre asta, fetelor. Unele lucruri sunt prea de tot. Deci, Leora, rămâi la cină?

Sunt tentată să spun da, apoi să rămân pur şi simplu în această casă încântătoare pentru totdeauna, însă ştiu că nu pot.

— Mulţumesc, însă ar trebui să mă duc acasă. Probabil că mama se întreabă pe unde umblu.

— OK, transmite-i toate cele bune lui Sophie; spune-i că trebuie să punem curând la cale o altă ieşire într-o seară în oraş. Eu şi Julia o să ne verificăm turele.

Dau din cap şi-mi iau rămas-bun, bucurându-mă să ştiu că mama are pe cineva care să aibă grijă de ea.

Verity mă însoţeşte până la uşă.

— O să fii bine?

— Mda, voi fi bine.

Zâmbesc şi încerc să mă comport normal, însă cred că lucrul acesta mă face să par uşor nebună.

— În regulă. Ei bine, să trec mâine pe la tine? Am putea învăţa puţin împreună?

— Ar fi drăguţ – sunt atât de mult în urmă, încât nici măcar nu mai e amuzant. Şi Verity – îmi pare rău că m-am supărat atât de tare mai devreme. Nu ştiu de ce m-a deranjat aşa de mult.

Ea mă îmbrăţişează, apoi ies afară pe stradă şi mă îndrept către casă.

Capitolul cinci

Mama mănâncă deja atunci când mă întorc acasă. Ăsta e semn rău; e cam fanatică în legătură cu faptul că vrea să mâncăm împreună în fiecare seară – chiar mai mult de când a murit tata. Chestia asta face bine pentru consolidarea unei relații sau ajută la digestie sau ceva de genul ăsta, niciodată nu-mi amintesc prea bine. Când intru, continuă de parcă nu m-a observat. Acesta este felul ei nu prea subtil de a mă înștiința că am intrat în belele. Aș prefera să țipe, însă ea e întotdeauna atât de calmă, atât de atentă. Chiar și emoțiile ei par ordonate.

În drum spre casă m-am hotărât că nu o voi confrunta pe mama în legătură cu tata și semnul lui. Nu încă. N-am cuvintele necesare.

Și o parte din mine vrea să vadă dacă îmi va spune ea însăși adevărul în legătură cu tata…

— Îmi pare rău că am întârziat, mă încumet să zic în timp ce-mi atârn lucrurile în cuier. M-am dus acasă la Verity și am pierdut noțiunea timpului.

Mama pune furculița jos și ia o înghițitură de apă.

— Știi că îmi fac griji, iubito.

Chipul îi este împietrit. Nu sunt singură dacă *a fost* îngrijorată – bănuiesc că e doar supărată pe mine. Încerc să par cât mai spășită cu putință, însă nu cred că funcționează.

— Dacă ai fi lăsat măcar un bilet…

— Știu, îmi pare rău.

Îmi pun mâna pe umărul ei și o fac să se uite la mine.

— Nu se va mai întâmpla. Promit.

Când am împlinit paisprezece ani, mama mi-a spus că am dobândit o libertate mai mare. De atunci încoace, atât timp cât îi spuneam unde eram, cu cine, ce făceam, când aveam să mă întorc și ce purtam (în cazul în care mă rătăceam și trebuia să anunțe poliția), puteam să stau în oraș până ce se aprindeau felinarele stradale. Halal libertate. Știu că e din cauză că îi pasă și știu că acum e mult mai intensă chestia asta, din pricina tatei, însă mi-aș dori să aibă pur și simplu încredere în mine.

Oftează și se șterge la gură cu un șervet. Uneori simt că a renunțat să mai fie dezamăgită de mine; de parcă ar prefera să-mi observe greșelile mai degrabă decât să fie nevoită să facă efortul să vadă când fac lucrurile cum trebuie. Îmi dă părul într-o parte într-un fel pe care-l urăsc, însă nu zic nimic.

— Sunt cârnaţi în cuptor, ar trebui să fie calzi încă.

Mama începe să mănânce din nou şi presupun că sunt iertată, pentru moment. Poate că sunt nedreaptă, înşfac un prosop şi scot tava cu cârnaţii rămaşi; aproape că mă frig în timp ce pun cu degetele vreo doi pe o farfurie. E şi piure într-una din cratiţele de alături şi mă servesc. Ea nu-mi dă prea multă atenţie când mă aşez la masă; citeşte o carte acum că a terminat de mâncat.

Ştiu ce-o să fac. Am de gând s-o testez.

Pe bufet sunt nişte coli de hârtie şi iau o foaie la masă. Cu furculiţa în mâna stângă, încep să fac o schiţă, în timp ce mănânc.

— Chiar tot timpul *trebuie* să desenezi la masă, iubito?

Ea glumeşte, într-un fel. Obişnuia să fie o glumă adevărată – ea mereu citeşte, eu mereu desenez şi tata mereu ne certa că nu eram prea sociabile. Însă, în seara asta, povestea pare puţin falsă.

— Trebuie să exersez, mamă – examenele sunt în curând, mai ştii?

Mă priveşte acum şi eu fac mişcările mai clare, schiţând o aripă acoperită cu pene. Îşi coboară cartea şi ştiu că i-am captat întreaga atenţie.

— Azi în oraş a fost o însemnare, zic, ţinându-mi ochii pe desen.

— Oh, da, am auzit.

Vocea ei e calmă, poate vorbeşte puţin mai tare decât de obicei, însă nimic demn de luat în seamă.

— A provocat mare agitaţie – numai despre asta a vorbit toată lumea astăzi în timpul citirilor. N-am mai văzut aşa ceva. Nici măcar nu ştiam că mai au încă loc.

Degetele ei răsfoiesc paginile cărţii, însă când ridic privirea, se uită direct la mine.

— A fost multă lume?

— A fost aglomerat.

Întorc foaia de hârtie, astfel încât să pot lucra mai îndeaproape la plisc. Ştiu că ea încă mă priveşte.

— Bărbatul a primit un semn ca ăsta.

Las să alunece desenul de-a lungul mesei de lemn şi ea îl trage mai aproape. Oare tresare, doar puţin?

— Înseamnă că este „uitat". Înfricoşător, nu?

Haide, mamă, spune-mi pur şi simplu. Zăboveşte ceva vreme examinându-mi desenul, evitându-mi privirea.

— Vei fi o desenatoare excelentă, lumina ochilor mei, zice ea, dându-mi înapoi foaia de hârtie. Însă sper să nu fie nevoie să faci vreodată un semn ca acesta.

Mă prefac că îmi continui desenul, adăugând textură aripilor, dorindu-mi ca ea să spună mai mult.

— O să vin cu tine data viitoare, dacă vrei. Cine a fost? întreabă ea. Cineva cunoscut?

Se ridică şi îşi duce farfuria la chiuvetă.

— Nu. N-am mai auzit niciodată de el. Însă infracţiunea lui e una îngrozitoare. A furat pielea cuiva.

O privesc la rândul meu în timp ce pune farfuriile în chiuvetă şi pentru o clipă cred că rămâne nemişcată.

Mă uit din nou la pasărea pe care am desenat-o. Cioara se uită la mine cu ochiul ei mort şi mototolesc foaia de hârtie într-un cocoloş şi îmi împing scaunul, în timp ce stau în picioare văd ce anume citeşte mama. Cartea cu fabulele noastre zace deschisă pe masă; citeşte despre Vrăjitoarea Albă. În timp ce atenţia mamei e concentrată la spălatul vaselor, iau cartea sus cu mine şi recitesc povestea cunoscută. Tata obişnuia să-mi citească din cartea asta tot timpul, până când am început să protestez că eram prea mare pentru poveşti.

Capitolul șase

Surorile

Era odată o fată care pe cât era de frumoasă, pe atât era de bună. Și era foarte frumoasă. Avea părul auriu și buze rubinii. Vocea ei era asemeni râsului a mii de îngeri, iar ochii îi scânteiau precum stelele din ceruri. Oamenii din oraș veneau în vizită la casa ei din pădure, numai să-i zărească chipul încântător. I se duse faima în lung și-n lat și numele ei, Monah, era cunoscut în tot ținutul.

Monah avea o soră geamănă. Ei bine, sora ei n-avea părul auriu sau buzele rubinii, vocea ei nu era asemeni râsului a mii de îngeri, iar ochii ei nu scânteiau precum stelele din ceruri. Dacă întrebai despre ea în oraș, oamenii se încruntau și spuneau: „Oh, da. Sora…", însă trecea așa neobservată, încât nimeni nu-și aducea cu adevărat aminte de ea, decât cu o vagă senzație de neliniște. Tot ce știau era că ea nu era precum fata, care, pe cât era de frumoasă, pe atât era de bună, și o numeau pe soră fata-stafie, deoarece nimeni nu-și putea aduce aminte numele ei.

Ei bine, surorile aveau un tată și acesta era tăietor de lemne. El tăiase tot lemnul cu care fusese construită casa lor. Tăiase lemnul din care făcuse sicriul șotiei lui, atunci când aceasta murise, și tăiase lemnul din care era făcut patul în care dormea și în care curând avea să moară și el.

Tatăl nu era, totuși, doar tăietor de lemne. La naștere îi fuseseră date două daruri magice. Primul dar îi promitea că orice își dorea pe patul de moarte avea să-i fie acordat, iar al doilea dar era puterea de a spune povești care îl captivau pe ascultător. Țesea povești mai frumoase decât o tapiserie. Spunea povești care îi făceau pe bărbați să plângă și pe femei să se îndrăgostească. Spunea povești care frângeau inimi și vindecau suflete. Oamenii veneau la casa tăietorului de lemne pentru a o vedea pe frumoasa lui fată, însă zăboveau pentru povești.

În fiecare zi bărbatul spunea o poveste nouă și în fiecare zi fiica stafie le scria în cartea ei. Însă veni o vreme în care poveștile se scurtară și vocea povestitorului deveni mai stinsă. Până într-o zi în care poveștile încetară și tăietorul de lemne căzu bolnav la pat.

Tăietorul de lemne dusese o viață bună. Fusese un soț iubitor și un tată bun. Însă avea doar un singur regret: dintre toate poveștile pe care le spusese, nu o rostise niciodată pe a sa. Pe când zăcea în pat, mistuit de

tăcere, blestema zilele în care spusese poveşti despre spiriduşi şi regi, despre zâne şi fauni. Viaţa lui nu însemna nimic dacă îşi lua povestea în mormânt cu el. Însă vocea lui nu mai putea spune povestea şi viaţa sa nu mai dura mult.

În seara morţii sale, fiicele tăietorului de lemne se aflau lângă tatăl lor.

— Oh, tată, ziseră ele, dacă ai mai trăi.

Însă tăietorul de lemne scutură din cap şi fiicele vărsară lacrimi fierbinţi.

— Oh, tată, ziseră fiicele, dacă e să mori, mai ai destulă voce să ne spui ultima ta dorinţă?

Pentru că ele ştiau că ultima lui dorinţă urma să-i fie îndeplinită şi sperau că el o va alege cu înţelepciune.

Fetele îi dădură puţină apă, el tuşi şi se uită atent la chipurile lor. Păstrase doar câteva cuvinte pentru această clipă. Ştia care avea să fie ultima sa dorinţă şi ştia că aceasta urma să i se îndeplinească.

— Ultima mea dorinţă, zise el răsuflând din greu, este ca poveştile voastre să fie amintite. Vreau ca poveştile vieţilor voastre să fie parte din voi, ca poveştile voastre să vă însoţească oriunde mergeţi şi ca voi două, fetelor, să fiţi cunoscute pe vecie. Asta e ultima mea dorinţă.

Şi cu o ultimă răsuflare aspră, tăietorul de lemne îşi dădu duhul.

Fiicele plânseră amarnic şi tatăl lor fu curând îngropat, jelit şi i se duse dorul. Dar nu peste mult timp fu uitat şi rareori i se pomenea numele, aşa cum ştia şi el că avea să se întâmple. Povestea sa nu fusese spusă niciodată.

Într-o zi, la scurt timp după moartea tăietorului de lemne, un prinţ trecea prin pădure. Se întâmplă să dea peste coliba celor două surori şi bătu la uşă – vrăjit de cât de bine era întreţinută aceasta. Când Monah, geamăna care pe cât era de frumoasă, pe atât era de bună, deschise uşa, prinţul se îndrăgosti pe dată. Ziua următoare, el o luă pe Monah la palatul său spre a-i fi soţie şi numai despre ea se vorbi în tot regatul. În dimineaţa de după nunta lor, fata se trezi şi îi zâmbi sfios proaspătului ei soţ. El îi luă mâna şi respiraţia i se tăie în momentul în care văzu că aceasta era pictată. Pe mâna ei era imaginea zilei nunţii lor. Ea îşi spălă şi-şi tot spălă mâna, însă imaginea nu se şterse defel. Monah îi spuse prinţului de ultima dorinţă a tatălui său – şi căzură de acord încântaţi că acesta trebuie să fi fost lucrul pe care bărbatul şi-l dorise. Curând, fata şi prinţul se obişnuiră cu imaginea şi zâmbeau când îşi aminteau de ziua lor fericită.

La fiecare moment nou şi special din viaţa sa, Monah descoperea un semn nou şi deosebit pe pielea sa încântătoare. Fiecare clipă era imprimată şi rămânea acolo pentru ca toţi s-o vadă (dacă ştiau unde să se uite). Şi se părea că, pe măsură ce profeţia tăietorului de lemne se împlinea, prosperitatea se abătea asupra ţinutului. La început, oamenilor le era teamă

să-şi vadă noua conducătoare acoperită de imagini colorate. Se temeau că era o vrăjitoare, care le prinsese în mrejele ei prinţul. Însă când acesta le spuse oamenilor de ultima dorinţă a tăietorului de lemne şi când ei văzură armonia pe care prinţesa o adusese în ţinut, fură mulţumiţi. Căci odată cu noua lor prinţesă, oamenii se bucurau de o pace cum nu mai fusese niciodată înainte. Recoltele înfloreau şi regatul creştea în bogăţie şi putere. Această fiică a tăietorului de lemne deveni curând eroina ţinutului, pentru că, în mod sigur, le adusese mult noroc atunci când devenise prinţesa lor.

Când tânăra prinţesă descoperi că rămăsese grea, îl întrebă pe soţul său dacă îi dădea voie să-şi viziteze sora, pe care n-o văzuse din ziua nunţii.

— Mă întreb ce poveşti va spune pielea ei, îi spuse Monah prinţului ei, pentru că ştia că dorinţa tatălui ei fusese pentru amândouă.

Prinţul îi dădu cai şi străji şi ea se duse pe drumul ei, înapoi la coliba construită din lemnul copacilor pe care tatăl ei îi doborâse.

Când prinţesa ajunse la vechea ei casă, văzu coliba năpădită de iederă şi grădina împresurată de mărăcini şi buruieni. Ciorile îşi făcuseră cuiburi în copacii dimprejurul colibei şi croncăneau ascuţit pe măsură ce Monah se apropia. Tânăra bătu la uşă şi fu şocată când sora ei îi deschise. Se părea că anii departe una de alta o făcuseră mai urâtă şi tot mai fantomatică. Sora ei slăbise mult şi părea şi mai neplăcută privirii. Părul îi era neîngrijit precum tufişurile de mărăcini ce creşteau afară, iar ochii îi erau la fel de negri precum cerul întunecat.

Însă surorile se îmbrăţişară, sporovăiră şi îşi spuseră poveşti din anii în care fuseseră departe una de alta. Prinţesa aprinse un foc în vatră şi, pe măsură ce coliba se încălzea şi focul ardea, îşi scoase mantia. Sora scoase o exclamaţie de uimire când văzu pielea însemnată a prinţesei cu părul auriu. Monah îi arătă surorii sale fiecare semn şi îi spuse fiecare poveste a acestora. Oftă când îşi dădu seama că, dintre surori, ea era singura care avea semne pe piele.

— M-am gândit că şi tu ai fi însemnată. La urma urmelor, ultima dorinţă a tatei a fost pentru amândouă. Ce ciudat.

Şi Monah se încruntă.

— Am dus o viaţă liniştită. N-am bogăţii, n-am un soţ, nu trăiesc în fast. Probabil pielea mea este neînsemnată pentru că şi viaţa mea este la fel, zise încetişor sora stafie.

Prinţesa rămase până la apus şi apoi plecă călare prin noapte, înapoi către palat. Se întoarse năucită şi neliniştită în legătură cu sora ei neînsemnată. Însă curând mintea îi fu distrasă de bucuria sentimentului primelor mişcări ale pruncului din pântece, aşa încât ea uită tot legat de sora ei, pentru care ultima dorinţă a tatălui lor nu se împlinise.

Pe măsură ce ziua naşterii copilului se apropia, bucuria prinţului şi a prinţesei fu umbrită de veştile ce veneau din celălalt colţ al regatului. În timp ce restul ţinutului înflorea şi oamenii se bucurau, se pare că exista un mic buzunar în care norocul prinţesei nu voia să pătrundă. Se uitară la hărţi şi, cu amărăciune, Monah văzu că tocmai ţinutul ei natal nu voia să prospere.

Mesagerii veniră să spună poveşti despre recolte distruse, animale bolnave, femei sterpe şi frică. Asupra ţinutului plana un blestem.

Când pruncul regesc se născu, prinţul şi prinţesa descoperiră cauza blestemului.

Familia, prietenii şi nobilimea importantă se strânseră să serbeze naşterea unei fetiţe. Oaspeţii gânguriră deasupra leagănului copilei şi admirară noul semn al lui Monah, care îi apăruse în momentul în care copila se născuse. Aclamară şi aplaudară când le fu arătat şi semnul de naştere al micuţei; fusese născută cu numele înscris pe piele. Binecuvântarea ultimei dorinţe a tatălui prinţesei fusese dată mai departe propriei fiice a prinţesei.

Însă ei uitaseră pe cineva. Mai târziu în acea zi, înainte de momentul în care soarele trebuia să apună, palatul se întunecă. Vântul începu să şuiere prin marea sală al palatului făcând lumânările să pâlpâie şi să se stingă. Oaspeţii tremurau şi se strângeau unii într-alţii, abia reuşind să zărească ceva prin acea pâclă întunecată. Auziră cu toţii uşa deschizându-se şi simţiră aerul îngheţat, care sufla cu putere prin sala palatului. Simţiră în nări mirosul de muşchi, ceaţă, mucegai şi iederă. Picăturile de vin rămase pe buzele lor aveau gust amar şi îi făceau să se gândească la sânge. Şi ei văzură o siluetă fantomatică croindu-şi drum prin mulţime, mângâind chipurile înspăimântate cu degete scheletice, râzând de neputinţa lor îngheţată.

Căci Monah nu-şi invitase sora la ospăţ; şi totuşi, iacăt-o că veni singură. Îşi aduse darul la leagănul în care copila dormea; darul ei era făgăduinţa unei morţi timpurii, a suferinţei şi a unei nelinişti înnebunite, de a lupta cu soarta şi de a fi înfrântă de fiecare dată. Pentru că-i spuse surorii sale că micuţa va muri înainte de vârsta adultă.

Şi apoi, la fel cum gerul se dezmorţeşte după plecarea iernii, sora stafie se făcu nevăzută, lăsând doar o pană neagră de cioară în leagănul copilei.

Tot ce mai reuşiră să audă peste gemetele lui Monah fură strigătele disperate ale prinţului.

— Prindeţi-o! Prindeţi vrăjitoarea.

Trecură zile, apoi săptămâni, luni şi nici urmă de soră. Însă, prin regat, se strecurară poveşti, până ce acestea inundară palatul cu grozăvia lor. Sora otrăvea ţinutul de mulţi ani; blestemase vitele şi laptele acestora se acrise, furase secrete şi distrusese familii, speriase copiii spunându-le minciuni despre părinţii lor, care îi făceau să se simtă în nesiguranţă nopţile în

paturile lor. Vicleşugurile şi perfidia ei puseseră stăpânire pe acel colţ al regatului şi verdictul fu unul clar: sora neînsemnată şi fantomatică a prinţesei Monah era, fără îndoială, o vrăjitoare. De aceea dorinţa tatălui său nu avusese niciun efect asupra pielii şi inimii sale; căzuse deja pradă puternicei magii negre.

Aşa că se emise un decret regal. Oraşul ce fusese pustiit de blestemul vrăjitoarei urma să fie rupt de restul ţinutului. Se construiră ziduri înalte şi, în interiorul fortăreţei, domnea un sentiment de siguranţă. Femeia neînsemnată – Vrăjitoarea Albă – fu izgonită şi, cu toate că nimeni nu o mai văzu vreodată de la blestemul spus la ospăţul copilei, se auziră mereu zvonuri despre fantome ce bântuiau pădurea tăietorului de lemne.

Şi din nou regatul prosperă. Ţinutul fu binecuvântat şi oamenii fură fericiţi. Prinţul şi frumoasa lui prinţesă domniră cu înţelepciune şi corectitudine.

Prinţesa Monah trăi o viaţă lungă şi fericită. Puteţi citi despre toate acestea pe pielea sa. Şi de atunci, pentru a menţine pacea care provenea de la domnia ei, oamenii din tot regatul şi-au scris poveştile pe pielea lor. Pentru că, asemeni tăietorului de lemne, ei ştiu că vieţile lor nu valorează nimic dacă duc poveştile lor cu ei în mormânt.

Capitolul șapte

Mă așez pe pat cu vechea poveste parcă șoptindu-mi încă în urechi. Camera mea nu seamănă deloc cu a lui Verity. Nu mi s-a permis niciodată să-mi satisfac pasiunea pentru roz, așa că pereții sunt albi și lipsiți de personalitate. Înainte eram atât de invidioasă din cauza asta pe Verity, însă acum îmi place. Deschid comoda înaltă cu sertare și îmi iau blocul de desen din locul de unde stă ascuns sub bluze. Toată lumea face asta – se gândește la viitorul tatuaj. Nu avem nimic de spus în legătură cu semnele noastre oficiale, bineînțeles, cele standard pe care toată lumea le face: semnul din naștere cu numele nostru, un nou punct în fiecare an reprezentând vârsta, arborele nostru genealogic pe spate și semnele care țin evidența imunizărilor pe care le-am făcut. Avem linii de diferite lungimi și culori pe antebrațul drept, care țin evidența lucrurilor pe care le-am realizat. Brațul stâng este rezervat eșecurilor noastre. O linie subțire portocalie e pentru cineva care n-a reușit să-și plătească o datorie, o linie roșie e pentru un hoț și o linie neagră groasă pentru un criminal, însă eu n-am văzut niciodată o astfel de linie. Până acum, brațul meu stâng este gol, însă vorbim întruna despre semnele pe care le vom alege. Primele pe care le alegem vor oferi explicații despre cine suntem cu adevărat.

Aș fi putut să-mi fac un semn la cea de-a șaisprezecea aniversare, dacă aș fi vrut, însă m-am abținut. Vreau să le arăt oamenilor cine sunt cu adevărat – să le arăt că nu sunt doar fata aceea tăcută, care ia note bune și încearcă să fie drăguță cu mama ei. Însă acum mă întreb dacă mă voi hotărî vreodată. Vreau ca acest semn să fie perfect. Tot aștept ca desenul ideal să-mi vină în minte: ceva frumos, atemporal și care să fie fix „eu".

Așezată la birou sfârșesc prin a ne desena pe Verity și pe mine. Verity râde și părul ei pare răvășit; am greșit cumva linia sprâncenelor mele, așa că par supărată, însă oricum îmi place. După o vreme, mă opresc din desenat. O molie zboară în jurul lămpii de pe birou. Nu e destul de mare ca să mă deranjeze, însă face ca lumina să pară stranie, deoarece proiectează umbre stângace și zumzetul îmi amintește de sunetul de hârtie ruptă și de zbatere de aripi. Însă nu sting lumina. Nu-mi mai place întunericul, în ultima lună, din cauza ultimelor cuvinte ale tatei (*Ai grijă de neînsemnați, Leora*), o parte din spaimele copilăriei mi-au revenit. Zgomotele care obișnuiau să mă îndemne la somn îmi fac acum inima să tresalte și mintea creează monștrii noi din vechile spaime.

Cu mult înainte să mă nasc, înainte de Proiectul de Lege referitor la Strămutarea Neînsemnaţilor, aceştia obişnuiau să trăiască alături de noi. Nici măcar nu-mi pot închipui cum trebuie să fi fost – un grup întreg de oameni, care aleg să nu fie însemnaţi. A început cu unul sau doi care au decis să nu-şi facă semnul de la naştere sau tatuajul oficial şi apoi s-a transformat într-o rebeliune; au refuzat să-şi tatueze copiii şi au preferat să primească amenzi şi să meargă la închisoare mai degrabă decât să se supună legilor ţinutului. Oamenii obişnuiau să treacă în fiecare zi pe lângă neînsemnaţi, pe lângă necitiţi – mama mi-a spus că mama ei îşi amintea de asta. Nimeni nu putea înţelege de ce au ales să respingă mântuirea; de ce ar fi dorit să trăiască o viaţă care să-i osândească.

Dar apoi, oamenii au descoperit adevărul. Că aveau secrete atât de îngrozitoare, încât n-ar fi îndrăznit să le poarte. A început cu lucruri mărunte; cusăturile hainelor tale modificate de către croitoreasa neînsemnaţilor se destrămau, dezvăluind munca de mântuială şi pielea ta însemnată. Poşta sosea cu urme elocvente de violare a corespondenţei şi ştiai că nu mai puteai avea încredere în poştăriţa neînsemnată. Brutarul neînsemnat îţi vindea pâine veche, profesorul neînsemnat îi învăţa pe copiii tăi la şcoală să mintă, doctorul neînsemnat îţi prescria medicamente pentru copilul tău care părea să-i facă mai rău. Pretindeau că nu aveau nevoie de semne sau de cărţi din piele pentru ca sufletele lor să fie curăţite. Se numeau ei înşişi virtuoşi. Însă faptele le dezvăluiau adevărata stare a sufletelor lor. Pentru că, în timpul unei revolte cu grijă orchestrate, şi-au arătat adevărata identitate: case arse, trupuri mutilate, piele jupuită de pe morţi, vieţile celor vii distruse. Şi astfel, după violenţe cumplite, însemnaţii au fost obligaţi să riposteze. Neînsemnaţii n-au avut nicio şansă în faţa însemnaţilor, iar când luptele au încetat au fost expulzaţi, trimişi departe, dincolo de zid, pentru a trăi în comunităţi unde nu ne mai puteau face rău. Pentru o vreme totul a fost bine.

Trecuse atât de mult timp, încât uitaserăm să ne mai temem. Circulau zvonuri, bineînţeles. Fiecare copil de la şcoală avea o poveste despre tatăl sau vărul său ori cineva care văzuse un neînsemnat hoinărind noaptea prin oraş.

— Parcă era o stafie, spuneau ei. Pielea lui aproape că strălucea şi se furişa pe lângă casa familiei Ewing, încercând să găsească o fereastră prin care să pătrundă înăuntru.

În pauze la şcoală totul părea o glumă bună, însă noaptea mă uitam la perdele şi mă întrebam dacă sunetul pe care îl auzeam de la fereastră era doar vântul.

— Ştii când uneori un copil nu se întoarce la şcoală după weekend şi nu mai auzi nimic de el? Atunci ştii. Înseamnă că l-a înhăţat un neînsemnat.

Noi ţipam cuprinşi de groază, prefăcându-ne că doar glumeam, însă noaptea, când mă ascundeam sub pătură şi mă chinuiam să adorm, totul părea diferit. Nici nu mă gândeam măcar să-mi scot mâinile afară din aşternuturi, îmi îndoiam picioarele până la piept, astfel încât niciun neînsemnat să nu mă apuce de ele. Şi cuvintele copilului ăluia aveau să mă bântuie.

— Neînsemnaţii vin noaptea şi fură suflete; Tot ce mai rămâne dimineaţa e o pană şi atunci familia ta ştie că au pus mâna pe tine.

Şi apoi, pe când aveam zece ani, căţeluşa mea, Amity, a dispărut. Nu prea era în firea ei aşa ceva. Am căutat-o peste tot – am ieşit pe-afară s-o căutăm în fiecare zi timp de săptămâni întregi. Am făcut afişe cu ea şi am întrebat pe toată lumea dacă ne-a văzut prietena cu blăniţă aurie. O lună mai târziu eram în pădurea de lângă şcoală şi am alunecat pe un mal noroios. Printre frunze am văzut-o – zgarda lui Amity. Nu era nici altă urmă de ea, însă zgarda ei roşie de piele era înconjurată de pene lucioase. Tata mi-a spus să nu fiu prostuţă; că probabil se încăierase cu alt câine, însă pur şi simplu eu ştiu cine a luat-o. Încă mi-e dor de ea.

Acum, cu tot vântul ăsta care suflă printre ramurile copacilor izbindu-le de fereastra mea şi cu întunericul de afară e atât de uşor să te gândeşti la poveştile acelea. Îmi spun să încetez cu prostiile; ar fi trebuit să depăşesc aceste spaime. Însă nu pot uita avertismentele primarului Longsight; ameninţarea este reală. Prind molia în mâini, simţind-o cum îşi flutură aripile, lovindu-le de palmele mele timp de o secundă, înainte să se potolească. Deschizând fereastra cu cotul, desfac palmele şi o eliberez. În loc să zboare, cade ca un bolovan; captivitatea sa temporară a omorât-o înainte de a fi eliberată. Îmi şterg mâinile de pantaloni. E târziu, aşa că mă schimb în pijamale, mă urc în pat şi închid ochii.

Mă gândesc la tata, la sufletul lui blocat între hotarul dintre viaţă şi moarte, în timp ce aşteaptă să-i fie cântărit şi judecat.

Mă gândesc la Connor, bărbatul care a fost însemnat şi la cum arătau ochii lui înainte să-i fie înfipt acul în piele.

Mă gândesc la Vrăjitoarea Albă şi la avertismentele solemne ale primarului Longsight.

Mă gândesc la focul judecăţii, arzând toată noaptea şi toată ziua, la nesfârşit.

Veioza mea rămâne aprinsă. Adorm, în cele din urmă.

* * *

Visez că mă aflu pe un pat de spital. Am un ac înfipt în braţ cu un tub ataşat de el. Mă uit la punga care se umple încetişor cu un lichid negru şi mă întreb de ce mi se ia sânge, în timp ce mă uit la braţ, văd cum tatuajele încep încetişor să mi se şteargă. Fiecare semn, cuvânt şi imagine sunt şterse sub ochii mei.

Nu sânge îmi iau, ci cerneala din tatuaje. Privesc în jos la pielea mea goală. Sunt goală. Sunt pierdută. Smulg acul din braţ.

* * *

Mă trezesc gâtuită de frică. Mă dau jos din pat, îmi scot pijamalele şi stau în faţa oglinzii să mă asigur că semnele mele sunt toate acolo. Mă răsucesc şi încerc să descifrez fiecare nume de pe copacul de pe spate. Mă izbeşte lipsa acestora. Am trăit şaisprezece ani, însă ce trebuie să arate pielea mea în această privinţă? Dacă aş muri în noaptea asta, cartea mea ar arăta la fel ca a oricărei alte persoane de vârsta mea. Cu excepţia numelor, care ar fi diferite şi a câtorva alte mici schimbări, povestea este aceeaşi.

Pielea mea spune povestea pe care guvernul a ales-o pentru mine. Simt o dorinţă bruscă de a umple fiecare centimetru de piele, astfel încât nimic să nu se piardă: frumuseţea pe care am văzut-o, numele prietenilor mei – ei bine, măcar al lui Verity, prima mea iubire. Prima iubire. Gândul aproape că mă face să râd în hohote. N-am nicio iubire pe care să mi-o desenez pe piele. Cine m-ar vrea?

Bineînţeles niciunul dintre băieţii de la şcoală nu merită să mă gândesc la el – a fost ciudatul care m-a făcut să roşesc sau, într-un fel, să mă gândesc în legătură cu felul în care îmi stă părul sau dacă sunt prea deşteaptă sau prea tăcută. Însă nimeni nu mi-a sucit vreodată minţile, nu chiar. Şi ştiu sigur că nici eu n-am sucit minţile cuiva. Probabil că sunt singura fată de şaisprezece ani de pe pământ care n-a sărutat niciodată pe nimeni.

Mă uit la vergeturile de pe şolduri şi la paloarea pielii mele. M-am săturat de oamenii care îmi spun cât de rafinat e să fii palidă, cât de norocoasă sunt. Nu sunt genul potrivit de persoană palidă – la mine nu e acea frumuseţe de alabastru. Eu sunt mai degrabă cenuşie. Nu sunt genul bun la nimic. Sânii mei sunt prea mici ca să par cu forme; şi sunt sigură că fundul mi-e prea mare ca să par slabă. Chipul meu e prea neobişnuit pentru a fi considerată frumoasă şi prea banal pentru a fi considerată frapantă. Părul e prea drept pentru a fi creţ şi prea ondulat pentru a fi drept, şi, ori de câte ori spun că o să-l las să crească lung, mereu mă plictisesc de el şi îl tai din nou scurt. Ştiu sigur că nimeni niciodată n-a ales să-şi vopsească părul în culoarea pe care o am eu; nimeni nu vrea să se vopsească în culoarea castaniu-şoarece. Mie chiar îmi plac ochii mei albaştri, însă acel ceva de care e nevoie pentru a fi frumoşi, cu siguranţă mie îmi lipseşte. Văd liniile purpurii croindu-şi drum

în jos spre sâni şi mă ruşinez. Observ o nouă vergetură şi încerc s-o îndepărtez. Sigur nu e corect să am vergeturi pe sânii mei, practic inexistenţi. Unde e dreptatea în chestia asta?

Trupul meu mă dezamăgeşte, mă trădează pe mine cea adevărată în faţa celor care mă privesc – pe mine, cea care nu sunt genul bun la nimic. Totuşi, nu contează, îmi voi acoperi această piele cu noi nuanţe de negru şi gri; voi deveni o nouă persoană. Prin sânge, durere şi cerneală, pot fi remodelată.

Am mai multe de-atât de spus.

Cu un oftat văd că e deja lumină; Verity va fi curând aici să mă ajute cu recapitularea. Mă îmbrac cu pantalonii maro pe care i-am îndoit ca să mi se vadă ghetele preferate, din piele moale. Bluza mea este, de fapt, o rochie turcoaz pe care Verity mi-a împrumutat-o; este simplă, cu excepţia nasturilor de la gât, şi suficient de lungă, încât să-mi acopere fundul. E unul din avantajele de a avea o prietenă mai înaltă decât mine. Îmi înfăşor cureaua portocalie lată în jurul taliei de două ori, încercând s-o strâng în faţă. Îmi place să mă acopăr; îmi place sentimentul de a fi de necitit. Poate dacă oamenii nu pot vedea cât de goală mi-este pielea, vor inventa o poveste mai bună decât adevărul.

Mă duc la parter şi mă opresc în pragul uşii în momentul în care aud voci: Verity şi mama stau de vorbă. Probabil că am dormit mai mult decât am crezut. Din locul de unde stau, pot vedea că ea şi mama stau la masa din bucătărie. Pot să zăresc blaturile de lucru din lemn frecate, marcate de anii în care eu şi tata am tăiat diverse lucruri fără a ne sinchisi să folosim un tocător (mama ne certa pe amândoi, de parcă tata era şi el un copil de care ea trebuia să aibă grijă). Mă zgâiesc printre cratiţele strălucitoare, care stau atârnate de o grindă şi îi zâmbesc mamei, care îşi toarnă încă o ceaşcă de ceai, în momentul în care mă vede coborând. Îmi salut strămoşii spunându-le pe nume şi aprind o lumânare pe masa de sub raftul lor de cărţi. Mi-aş dori ca acolo să fie şi a tatei, însă el a crescut în Riverton şi n-a avut cărţi de piele să le aducă cu el când s-a mutat aici. Nu prea vorbea niciodată despre familia lui.

Când mă apropii, văd că mama examinează braţul drept al lui Verity. Mama nu se poate abţine să nu-i citească pe oameni – adoră chestia asta. Ideea ei în privinţa unei după-amiezi perfecte e să stea afară, să-i privească pe oameni în timp ce trec şi să se uite pe furiş la secretele lor. Nu că Verity ar avea ceva de ascuns în semnele ei – e perfectă precum sunt şi ele.

— Cum merge cu recapitularea? spune mama în timp ce eliberează braţul lui Verity şi ia o înghiţitură de ceai.

— Bine, cred, zice Verity, lăsându-şi puţin în jos mâneca, însă am întruna visele alea ciudate că subiectele de examen sunt despre tot ce am uitat să studiez!

Râd la Verity – o să fie în regulă. Mama ia ceainicul ca să-şi mai toarne o cană şi văd că desenul pe care l-am făcut seara trecută este încă pe masă. Mama a netezit hârtia mototolită şi probabil că s-a uitat la el. Mă întreb dacă i l-a arătat lui Verity.

— Haide, Vetty. Am nevoie de tine să mă ajuţi – creierul meu a încetat să mai funcţioneze!

Verity îşi pune geanta pe umăr, ne luăm ceştile de ceai şi ne îndreptăm către camera mea.

Aceste examene contează. Acoperă toate materiile importante pe care le-am studiat la şcoală plus nişte teste suplimentare bazate pe specialitatea pe care ne-am ales-o: a mea este tatuajul. Şi examenele contează foarte mult; ele ne hotărăsc viitorul. Dacă nu obţin note bune la examene, o să mi se încredinţeze cine ştie ce slujbă plictisitoare şi voi rămâne ţintuită acolo cam pentru totdeauna. În anul terminal ne lasă să ne alegem specialităţile, însă nu există nicio garanţie că ne vom califica să lucrăm în profesia aleasă de noi; trebuie să fii suficient de bun. Dacă sfârşesc prin a sta la o masă într-un birou, cred că sufletul mi se va zbârci şi va muri. Tânjesc să fiu desenatoare încă de când eram mică, când m-a învăţat tata pentru prima oară să desenez şi ultimul an n-a făcut altceva decât să mă convingă şi mai mult de asta. Iubesc sentimentul pe care ţi-l dă stiloul în mână. Îmi place la nebunie să fac semne. Iubesc istoria din spatele fiecărui desen şi felul în care fiecare semn poate fi interpretat în mai multe moduri.

De fapt, eu n-am tatuat pe nimeni – nu ţi se permite asta când urmezi doar cursul opţional de la şcoală. Am învăţat să curăţ şi să sterilizez, am exersat semne pe hârtie şi pe piele de porc. Am descoperit că am o obsesie pentru detalii şi am învăţat că desenatul este exact lucrul pe care vreau să-l fac.

Verity speră să facă muncă guvernamentală – administraţie, politică şi chestii de genul ăsta. Ideea că statul la birou îţi poate ofili sufletul nu o înspăimântă la fel pe Verity; şi-a făcut practica în cea mai mare parte în clădirea guvernului. Verity trebuie să-şi poată aminti legile şi statuturile. Notele ei trebuie să fie excepţionale. Chiar îşi doreşte să facă parte din echipa de Funeralii şi Cântărire a Sufletelor: departamentul căruia i se încredinţează cărţile celor de curând decedaţi. Vrea să facă parte din procesul de pregătire a morţilor pentru judecată, studiindu-le cărţile şi recomandându-i pe cei demni de aducere-aminte. Acesta e unul dintre cele mai importante departamente din câte există şi cel mai învăluit în mister. O

privesc pe prietena mea cum îşi aşază cărţile pe masă şi cum sporovăieşte şi încerc să mi-o închipui stând la un birou, luând decizii în legătură cu soarta oamenilor.

Lucrurile se schimbă, şi repede.

Verity şi cu mine ne petrecem ce a mai rămas din dimineaţă lucrând – Verity la biroul meu şubred, parcurgându-şi notiţele şi cărţile, iar eu tolănită pe podea adăugând desene la portofoliul meu şi adunând bucăţi de vopsea uscată de pe covor. Am multe de făcut înainte ca treaba mea să fie completă. E ciudat să trudeşti. N-am avut niciodată nevoie să studiez din greu înainte; mi-a fost întotdeauna atât de uşor. Însă apoi tata s-a îmbolnăvit. Să mă gândesc la viitor ar însemna să fiu întotdeauna nevoită să mă gândesc la tata – despre cum s-a îmbolnăvit, despre faptul că nu mai e aici, despre faptul că trebuie să trăiesc fără el. Viitorul fără tata a avut prea multe goluri îngrozitoare, lipsesc prea multe lucruri.

Însă acum viitorul e aici şi viaţa s-a extins, oarecum, pentru a umple golurile. Nu vreau să fiu nevoită să merg mai departe fără tatăl meu, însă trebuie. Pur şi simplu nu mă pot opri.

— Eşti bine, Lor? Tata îşi făcea griji în privinţa ta, ieri.

Verity se leagănă pe scaun şi mai atenuează din balans ca să nu prindă viteză prea mare.

— De fapt, şi eu mi-am făcut griji. Însemnarea aia chiar te-a tulburat, nu-i aşa?

Imaginea bărbatului – Connor – în timp ce e însemnat îmi trece prin minte, împreună cu zgomotul maşinii care îl injectează cu cerneală. Ochii lui.

— Ca să fiu cinstită, am încercat să nu mă gândesc la asta, zic eu înghiţind cu greu. Cum îşi mai poate el continua viaţa, ştiind că e uitat?

— Nu ştiu, Lor – însă aminteşte-ţi, a făcut un lucru îngrozitor.

Încuviinţez cu o mişcare din cap.

— Seb a zis că a văzut sfârşitul chestiei ăleia în pauza de lucru, continuă Verity. Mel povestitoarea era acolo şi a spus o poveste despre fabula Sfântului – era menită să amintească tuturor de valoarea semnelor noastre şi despre cum jupuirea ar trebui tratată cu onoare.

Ridic istovită din umeri. Poate că, dacă aş fi fost acolo, chestia asta mi-ar fi adus ceva alinare, însă în comparaţie cu amintirea vie a acelei fapte, o poveste nu prea mi se pare potrivită.

— Crezi că tatăl tău îl cunoştea, dacă era jupuitor? întreabă Verity.

Eu înghit şi scutur din cap.

— Nu cred. Nu-mi prea pot închipui că cineva ca el ar fi putut lucra cu tata, murmur eu. Tata îşi lua slujba în serios; ar fi furios dacă ar şti că cineva ar fi atât de lipsit de scrupule. Atât de *rău.*

Oftez din toţi rărunchii.

— Oh, Leora. Îţi e îngrozitor de dor de el, nu-i aşa? Încuviinţez şi lacrimi previzibile îmi inundă ochii.

— Detest faptul că trebuie să se aştepte atât cu cântărirea sufletului, şi detest faptul că este păstrată la muzeu cartea lui – mi-aş dori ca totul să fie gata şi el să fie acasă cu noi.

— Trebuie să fie groaznic să nu-l ai cu tine, Lor. Însă aminteşte-ţi de cărţile strămoşilor tăi. Ei pot fi o alinare. Ei au grijă de tine.

Verity are dreptate – strămoşii mei veghează asupra mea tot timpul; ei vor face ca lucrurile să meargă în direcţia în care trebuie, ei ne ghidează şi ne ajută. Trebuie să pot să am încredere în ei. În unele zile nu le simt grija şi e uşor să-i uit. Însă cred că asta-i soarta, nu-i aşa?

Îmi dau seama că Verity se uită la mine, aşa că zâmbesc şi spun:

— Apropo de strămoşii noştri, e rândul nostru să rostim numele în seara asta.

Verity geme. Urăşte să rostească ritualul numelor – totul e prea morbid pentru gustul ei. Sunt destul de sigură că s-a înscris doar ca să-mi ţină companie.

— Chestia mea preferată, mormăie ea cu amărăciune.

— Ne întâlnim în faţa sălii şi mergem împreună?

Mă străduiesc din răsputeri după asta. Alung toate gândurile negre în străfundul minţii şi mă concentrez pe ce am de făcut. Ne petrecem restul zilei lucrând şi dându-ne teste una alteia. De mai multe ori sunt gata să-i spun despre tata şi semnul lui, însă pur şi simplu nu pare niciodată momentul potrivit. O să aştept până când va veni vremea. Însă când o îmbrăţişez pe Verity, înainte să plece spre casa ei, mă cuprinde vina; n-ar trebui să avem secrete una faţă de alta.

Capitolul opt

Nimeni nu este cu adevărat plecat dintre noi şi uitat atât timp cât se vorbeşte despre numele său. De aceea ne salutăm strămoşii în fiecare dimineaţă şi de aceea facem ritualul de rostire a numelor. Se întâmplă în fiecare zi: oamenii din comunitate se oferă voluntari în timpul lor liber şi li se programează o anumită sesiune. Rândul meu vine cam la o lună. Este obligaţia noastră să ne asigurăm că niciunul din strămoşii merituoşi ai oraşului nu este uitat. Unii oameni nu mai au rude în viaţă şi, fără noi, s-ar putea ca nimeni să nu le mai pomenească numele. Or, ei trebuie pomeniţi – este datoria noastră pentru viaţa şi memoria lor.

E şi rândul mamei în seara asta; vine mereu cu Verity şi cu mine. După cină ne schimbăm. Suntem încurajaţi să purtăm portocaliu, galben şi roşu când participăm la rostire; aceste culori evocă focul judecăţii. Port o rochie veche de-a mamei, de culoarea şofranului, care e în nuanţa potrivită, însă mi-e puţin prea mare (*O să mai creşti, Leora*) şi mătură podeaua; mama îşi pune o mantie aurie şi grea peste hainele de zi. Arătăm ca două flăcări. Mama pregăteşte o sticlă cu suc cald de lămâie cu miere să o luăm cu noi – e bine să ai ceva de băut în timpul ritualului oficial de rostire, în cazul în care îţi oboseşte vocea.

Mergem prin frunzele căzute ale copacilor şi ne îndreptăm spre piaţa unde se află sala de judecată. O ţin pe mama de braţ, pe de o parte pentru că mi-e frig şi, pe de alta, pentru că trebuie să ştiu dacă e cu mine. Îmi zâmbeşte uşor, însă în momentul în care oftează şi îmi strânge braţul, mă întreb dacă e chiar aşa stăpână pe sine cum vrea să pară. Mama nu era o persoană calină înainte de moartea tatei, însă nu era nici atât de încordată. Tata o ajuta întotdeauna să se relaxeze, să se destindă. Aş vrea să pot uita de toată nebunia asta, măcar în această seară. E prima mea rostire de când a murit tata şi îmi fac griji ca nu cumva vocea mea să-mi dea în vileag inima zdrobită.

Verity ne aşteaptă în faţa sălii de judecată. La început n-o văd; pielea ei neagră, părul negru şi şalul gri se contopesc cu întunericul. Ferestrele sălii sclipesc de la lumina focului şi fac ca restul clădirii să pară sumbru şi întunecat. Verity păşeşte în lumina străzii, flutură uşor din mână când ne vede venind şi mergem împreună până la mica uşă situată într-o latură a clădirii. Ritualul de rostire a numelor are loc într-o încăpere mai mică, aflată departe de sala principală şi numită camera de aducere-aminte. Acolo e

întotdeauna atât de cald; aşa că nu ai cum să uiţi că te afli aproape de focul ce arde în permanenţă.

Intrăm printr-o uşă grea de lemn şi, de îndată ce ne aflăm înăuntru, ferestrele înalte şi înguste dau impresia că parcă ne ascundem. Gândul la frigul de afară este înăbuşit de tămâia ce se înalţă în valuri de fum şi de pereţii călduroşi din lemn. Îmi place cum sunetele se pierd în această cameră. Când citim numele e ca şi cum dăruim viaţă. Pereţii păstrează amintirile pe care mintea noastră nu le mai vede.

Sunt câţiva ascultători aşezaţi pe nişte blocuri de lemn. De obicei bucăţile de lemn sunt aşezate în şiruri, însă oamenilor li se permite să le mute oriunde poftesc. Mereu ajută să ai ascultători – mă fac să mă concentrez asupra importanţei şi frumuseţii a ceea ce fac şi mă ajută să citesc fiecare nume cu dragoste. Poate au venit să audă un anumit nume. Ritualul de rostire e deschis pentru oricine din comunitate care vrea să participe. Vorbitorii n-ar putea parcurge toate numele din cartea celor morţi dintr-odată – însă pe măsură ce zilele, săptămânile, lunile şi anii trec, fiecare nume are ocazia de a fi rostit încă o dată – cuvinte purtate de răsuflare, răsuflare care îi reînvie pe cei morţi timp de câteva clipe.

Îmi simt ochii uscaţi de fiecare dată când clipesc. Sper doar să rămân trează pe toată durata serii. Căscatul în timpul rostirilor e privit cu încruntare; ocazia e una solemnă.

Mama ne conduce înspre partea din faţă a camerei, iar eu şi Verity o urmăm. Rochia mi se prinde sub picioare când urc treptele podiumului şi mă împleticesc puţin. Mama mă săgetează cu o privire de avertizare, iar Verity îşi înăbuşă un chicot de râs. Aprindem câteva lumânări albe şi noi de la cele care au ars toată ziua – e important ca lumina să nu se stingă.

Spunem cuvintele de deschidere ale ritualului şi începem să citim.

* * *

Strămoşii noştri, înţelepţi şi iubiţi, vă pomenim. Pe voi, ale căror gânduri au adus dreptate şi pace, ale căror cuvinte au adus învăţătură şi iertare şi ale căror fapte au adus siguranţă şi bunăstare. Vă slăvim. Vă pomenim. Răsuflaţi din nou în timp ce vă citim numele, arătaţi-ne înţelepciunea voastră şi îndrumaţi-ne comunitatea pe calea pe care trebuie să mergem.

James Peace,
Isaac Adofu.
Henry Chalice.
Hope Mainu.
Rangan Singh.
Jane Hendle…

După fiecare cincizeci de nume, vorbitorul spune „Vă pomenim” şi un alt vorbitor se ridică pentru a le citi pe următoarele cincizeci. Parcurgem o sută de nume în felul acesta.

Însă nu pe-al tatălui meu. Nu încă.

* * *

În noaptea aia visez.

Visez că cineva stă în camera de aducere-aminte, rostindu-mi numele şi mă întreb de ce îl citesc cât timp sunt vie şi nevătămată. Apoi, în visul meu, cititorul ia un stilou şi îmi taie numele, ridică privirea către mine şi închide cu zgomot cartea celor morţi.

Capitolul nouă

Următoarele două săptămâni se desfăşoară în mare cam în acelaşi fel – dorm, studiez, fac cumpărături şi recapitulez împreună cu Verity. Mama mă trezeşte în prima zi a examenelor şi sunt ameţită – neobişnuită să mă trezesc înainte de ora nouă dimineaţa.

Săptămâna trece în tăcerea perfectă a examenelor. Descopăr că sunt liniştită din pricina asta şi mă bucur să ştiu unde mă duc şi ce fac în fiecare zi. Profesorul pune întrebări dificile şi minuţioase când îi prezint portofoliul cu lucrări – chestionându-mă în legătură cu stilul meu „feminin" şi întrebându-se cu voce tare dacă bărbaţii vor dori să se lase însemnaţi de o femeie. Spun ceva politicos despre cât de important este să existe o diversitate de desenatori şi personalităţi, însă nu e prima dată când mă pomenesc că-mi muşc tare limba pentru a nu rosti ceva urât. Femeile desenatoare pe piele sunt un lucru neobişnuit, cu siguranţă, însă tata spunea mereu că atitudinile nu se vor schimba dacă nu facem ceva în privinţa asta.

Încă nu dorm bine, aşa că pe la sfârşitul săptămânii sunt obosită şi gândurile mele par să se disipeze înainte de a fi folosite – către sfârşitul examenului final, care e la istorie, mă pomenesc privind în gol. Mă uit în jur la sala cu tavan înalt, unde am stat în timpul atâtor întruniri şi cursuri şi mintea îmi hoinăreşte aiurea. Dacă tata ar fi în viaţă, ar veni să mă ia după aceea şi am face ceva ca să marcăm această ocazie; el ştia întotdeauna să facă lucrurile să pară importante şi speciale. Însă în loc de asta, după examen mă duc acasă şi o aştept pe mama. Poate că voi găti în seara asta. Fără tata, amândouă părem să ne fi pierdut abilitatea de a sărbători.

Mă forţez să mă întorc înapoi la lucrarea mea şi la întrebarea finală. O citesc o dată şi apoi mă opresc. Mă uit în jur să văd dacă şi altcineva pare la fel de nedumerit, însă toţi au capetele aplecate şi stilourile lor se mişcă cu rapiditate de-a lungul foilor.

Daţi trei exemple despre felul în care Saintstone ar fi diferit dacă Proiectul de Lege referitor la Strămutarea Neînsemnaţilor n-ar fi intrat în vigoare.

Asta nu-i o întrebare pentru care am studiat. Nu-i o întrebare pe care să o fi discutat vreodată în clasă; pare oarecum ilicit ca măcar să-ţi imaginezi cum ar fi ca neînsemnaţii să trăiască aici împreună cu noi. Lovesc uşor cu stiloul în buze şi încerc să-mi închipui cum ar sta lucrurile.

1. *Dacă am trăi încă împreună cu neînsemnaţii, modul nostru de viaţă ar fi ameninţat. Însemnaţii ar susţine obiectivele adevărului, dreptăţii şi corectitudinii, în timp ce gândurile şi acţiunile neînsemnaţilor ar fi ascunse. Am fi vulnerabili din această cauză. Neînsemnaţii au săvârşit acte de violenţă împotriva însemnaţilor, aşa că e logic să presupui că această persecuţie n-ar face decât să sporească; în adâncul sufletului, neînsemnaţii sunt criminali. Nu doar cultura şi credinţa ar fi în pericol, ci şi vieţile noastre ar fi expuse riscului.*

Chestia asta are sens. Nu îndrăznesc să-mi imaginez cum ar fi să trăiesc alături de oameni pe care niciodată n-aş putea să-i cunosc cu adevărat.

2. Societatea ar fi divizată. Ar fi dificil ca două grupuri atât de diferite să trăiască împreună fără conflicte. Neînsemnaţii ar putea profita de sinceritatea celor însemnaţi, în timp ce şi-ar ascunde propriile intenţii violente. Avem nevoie de unitate în credinţă şi societate pentru a ne menţine tradiţia şi a-i cinsti pe strămoşii noştri. Fără transparenţă, integritatea este imposibilă.

Înainte de strămutare, în Saintstone aveam parte doar de dezbinare, luptă şi frică. Neînsemnaţii au contribuit în cea mai mare parte la vulnerabilitatea noastră.

3. *Statisticile arată că infracţionalitatea este mult redusă de la strămutare încoace, prin urmare, e logic să se presupună că, dacă neînsemnaţii ar trăi încă în Saintstone, n-am mai experimenta pacea şi siguranţa de care ne bucurăm în prezent. Aproape că nu se mai aude de acte de violenţă, iar alte infracţiuni care slăbesc societatea, precum tâlhăria, mita şi actele de vandalism, sunt practic prevenite prin folosirea politicii de însemnare a infractorilor.*

Nu văd cum examinatorul ar putea găsi vreun cusur acestui răspuns.

Supraveghetorul ne spune că a expirat timpul. Îmi împăturesc foaia de examen şi pun stiloul jos. Asta e tot. Viitorul meu e gata să fie însemnat.

Exact ca mine.

Verity mă aşteaptă în timp ce ieşim din sala de examen. Îmi ia ceva timp să-mi găsesc geanta aflată în spatele clasei şi mă încurc în şal. Ea e cu sufletul la gură şi plină de entuziasm în legătură cu testul.

— N-ar fi putut fi nişte întrebări mai bune, serios!

— Cum, chiar şi cea în legătură cu neînsemnaţii? întreb, simţindu-mă încă uluită de întrebarea neaşteptată.

Ea se încruntă, făcând o cută între sprâncene şi scutură din cap.

— Ce? Eu nu – însă apoi vede cât e ceasul şi ochii i se măresc. O să întârzii. Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi?

Părinţii lui Verity o duc pe ea şi pe Seb în oraş la o îngheţată; m-a invitat mai devreme, însă nu prea am chef. Cred că mama s-ar putea supăra dacă fac o activitate ce implică familia fără s-o includ şi pe ea.

— Ar trebui să ajung acasă. Mama va dori să audă de la mine cum a fost.

O privesc pe Verity în timp ce se îndepărtează, prin mulţimea de elevi entuziasmaţi, ducându-se să se întâlnească cu părinţii ei. Face cu mâna înspre vreo două persoane şi îşi ridică bareta genţii care i-a alunecat de pe umăr. Verity face mereu ca viaţa să pară atât de simplă. Am un sentiment de tristeţe, o senzaţie că totul se termină şi se schimbă. Nu-mi vine să cred că n-o voi mai vedea în fiecare zi la şcoală. Închid ochii şi şoptesc o rugăciune către strămoşii mei:

„Vă rog lăsaţi ca vieţile noastre să se împletească strâns. Vă rog".

Frunzele unui copac din apropiere foşnesc şi două dintre ele cad la pământ. E o prostie, nu înseamnă nimic, însă aleg să iau asta drept un semn; ele pot fi un talisman, chiar dacă înseamnă ceva doar pentru mine. Ridic frunzele şi le pun în buzunar, apoi vâr pandantivul tatei sub bluză, îmi înfăşor şalul mai strâns în jurul umerilor şi mă îndrept spre casă.

Capitolul zece

În drum spre casă, continui să mă gândesc la ultimul examen. Cum ar fi dacă neînsemnaţii încă ar trăi printre noi? Mi-i imaginez mergând chiar de-a lungul acestei străzi goale, imposibil de recunoscut, şi mă înfior.

Când eşti copil, totul e doar o poveste. Oamenii prezintă lucrurile frumos: fabule în loc de fapte, basme în loc de istorie. Însă după aceea, creşti mare.

Îmi amintesc atât de clar ziua în care am auzit adevărul despre neînsemnaţi. Cum că poveştile, despre care crezusem că erau doar folclor inventat pentru a speria copiii obraznici, erau adevărate.

* * *

Niciunul dintre noi nu va uita vreodată uşa aceea verde de la muzeu.

Nu ştiu sigur dacă am observat-o măcar până ce n-am intrat pe ea pentru prima oară.

Cu toţii ştiam poveştile. Povestea fantomaticei şi blestematei Vrăjitoare Albe şi a frumoasei sale surori, Monah, şi a căilor diferite pe care au apucat-o – una neînsemnată, alta însemnată. Sora rea şi sora bună. O auzisem de multe ori. O interpretasem în timpul pauzelor de la şcoală şi îmi amintesc că m-am certat cu Verity în legătură cu care dintre noi urma să fie de data aia cea frumoasă şi bună. Visam că locuiam în pădure aşteptând ca un prinţ să vină şi să mă găsească. Ştiam despre neînsemnaţi şi că Vrăjitoarea Albă fusese prima dintre ei, însă vorbeam despre ei aşa cum, probabil, cineva vorbeşte despre zâne şi spiriduşi. Nu păreau reali.

Apoi, într-o zi, când aveam nouă sau zece ani, ni s-a spus că urma să mergem într-o excursie cu clasa la muzeu. Starea de spirit pe drum era una stranie – mergeam prin ploaie şi în aer era o senzaţie aproape electrică. Profesoara noastră era tăcută şi ne-a spus să nu le povestim copiilor mai mici despre ce urma să vedem acolo în acea zi.

Verity şi cu mine ne ţineam de mână şi tot drumul până la muzeu am vorbit în şoaptă.

Îmi amintesc de acest lucru atât de clar. Îmi amintesc că ne-am şters pe picioare şi ne-am agăţat hainele în nişte cuiere aflate la garderobă. Îmi amintesc că podeaua de piatră oricum s-a udat şi că frigul de afară s-a strecurat până la noi. Îmi amintesc că Verity şi cu mine am continuat să ne ţinem de mână chiar şi după ce ne-am dat hainele jos şi ne-am uscat picioarele, cu toate că ne aflam înăuntru şi ar fi trebuit să ne simţim în siguranţă.

Şi apoi am fost conduşi la uşa verde – uşa pe unde trecuserăm de atâtea ori fără să ne întrebăm ce se afla în spatele ei. Femeia de la pază s-a dat într-o parte şi ne-a zâmbit în timp ce am trecut pe lângă ea şi am pătruns în interiorul slab iluminat.

Adevărul gol-goluţ.

Şi a fost atât de gol, încât am putut vedea fiecare centimetru al pielii sale neînsemnate. Bărbatul necunoscut, fără nume. Cu palmele deschise, îndreptate în sus. Un cot, a cărui piele părea încă aspră, stătea lipit de sticlă. Cu pieptul inert şi pielea de o nuanţă uşor albăstruie de la lichidul în care stătea. Părţile sale intime expuse publicului. Nu m-am putut abţine să nu mă uit. Avea ochii închişi, gura uşor întredeschisă, pregătită să respire, pregătită să vorbească, pregătită să ţipe. O persoană conservată, nu ca o carte, ci ca un exponat: un avertisment, un trofeu.

Neînsemnat.

Am stat şi am privit, destul de aproape pentru a detecta valurile din amprentele sale, destul de aproape pentru a-i număra firele de păr de pe picioare, destul de intim pentru a mă simţi de parcă intrasem peste el în timp ce făcea baie. Doar că acesta era un bazin, iar el se ridica până aproape de suprafaţă.

Eram suficient de aproape cât să văd totul, doar că n-am văzut nimic. Niciun tatuaj, niciun cuvânt, nicio imagine, niciun semn. Trupul său era tăcut. Era ţinut acolo precum o poveste cu tâlc, un neînsemnat care fusese capturat şi conservat în semn de avertisment pentru noi. Profesoara ne-a spus că doar cineva care are ceva de ascuns şi-ar ţine povestea în interior. Mi-am imaginat secretele lui asemeni unor viermi pe sub pielea sa, mâncându-l din interior. În mintea mea, trupul lui era un borcan plin de putreziciune, o cutie plină de ruşine care trebuia ţinută închisă.

M-a cuprins panica, m-am uitat în jos la mână şi mi-am numărat semnele vârstei. M-am uitat la Verity şi la ceilalţi colegi de clasă. I-am citit, uşurată. Le ştiam poveştile. Nu era nimic ascuns. Adevărul era scos la iveală.

Restul exponatelor din acel mic spaţiu erau dure şi m-au epuizat. Vitrinele de sticlă reflectau lumina şi ne spuneau groaznicul adevăr. Nişte plăcuţe mici şi albe cu explicaţii scrise de mână stăteau agăţate lângă imagini: mărturii scrise, chiar şi notiţe scrise de către neînsemnaţi înşişi care arătau planurile lor de a ne face rău. Câţiva dintre băieţi au strigat: „Veniţi să vă uitaţi la asta!”, iar vocile lor păreau entuziasmate. Verity şi cu mine le-am urmat glasurile până la un exponat bine luminat din fundul încăperii şi am citit cartonaşul.

Acest cuțit a fost folosit de către Tobias Clement. Cu el, acesta a tăiat mâinile victimelor sale.

Cuțitul părea ruginit. „Sânge" a șoptit cu încântare băiatul de lângă mine. Mânerul era uzat, de parcă fusese ținut cu drag de niște mâini calde. Îmi amintea de cuțitul din bucătăria noastră cu care părinții mei obișnuiau să taie carne și legume.

Clement n-a fost singurul neînsemnat care îi dezmembra pe membrii nevinovați ai comunității noastre pentru a le fura semnele și a le reduce sufletele la tăcere, însă a fost probabil cel mai prolific. Ca toți neînsemnații, acționa cu o maliție lipsită de scrupule. Bărbați, femei și copii au murit cu toții în mâinile sale nemiloase. A fost capturat, în cele din urmă, și condamnat la moarte cu doi ani înainte ca Proiectul de Lege referitor la Strămutarea Neînsemnaților să intre în vigoare.

Cu toții știam de ce o făcuseră. Ar fi o treabă deșteaptă, dacă n-ar fi atât de înfiorătoare. Dacă n-ai toate faptele pe care le-ai făcut însemnate pe piele și salvate în cartea pielii tale – dacă o singură bucată e pierdută – atunci se spune că faptele tale vor sta pe sufletul tău, trăgându-l în jos, făcându-te să-ți pierzi locul în eternitate.

Ochii mei au scanat atent vitrina, de la o grămăjoară de pene negre, la o bucată boțită de pânză aflată lângă cuțit. Ceilalți copii s-au plictisit și au trecut mai departe, așa că m-am apropiat să văd ce era acest următor exponat. Apropiindu-mă mai mult, am văzut că nu era o bucată de material. Semăna cu o pânză veche de sac sau cu o bucată uzată de piele, însă acum că mă aflam chiar în fața ei, am văzut că era piele umană. Era o mână micuță, care fusese tăiată și conservată. Am numărat semnele de vârstă. Unu, doi, trei… patru.

Când mi-am exprimat șocul în șoaptă față de Verity, ea s-a încruntat și a încuviințat. *Deci asta e lumea în care trăim,* ne-am dat noi seama. Era mai mare și mai înspăimântătoare decât înainte. Am închis ochii și mi-am plănuit semnele viitoare, dorindu-mi să fiu mare – disperată să am o armură în care să mă încătușez, bucățică cu bucățică.

Ne-am întors la școala și am scris despre ziua noastră în caiete. Profesoara ne-a avertizat să nu le spunem elevilor mai mici. Nu ne-am mai jucat jocuri despre Vrăjitoarea Albă. Și n-am mai avut nici oră de povești – în loc de asta, materia cea nouă s-a numit istorie.

Capitolul unsprezece

Ziua rezultatelor examenelor începe luminoasă şi răcoroasă. Sunt prea agitată ca să-mi mai mănânc prânzul, aşa că îmi petrec mai mult timp pregătindu-mă. Îmi aleg rochia preferată pe care mi-o petrec împrejur şi probez un şal în nuanţe de violet, gri şi portocaliu. Îl înfăşor în aşa fel, încât mâinile să-mi fie libere şi îl prind cu broşa cu frunză pe care mama şi tata mi-au dăruit-o la ultima mea aniversare. Pandantivul pe care mi l-a dat tata e vârât pe sub rochie; sper că-mi va purta noroc. Îmi dau bretonul din ochi, îl răsucesc şi îl prind peste cap, apoi îmi curăţ faţa şi aplic o foarte mică picătură de ulei pe piele – suficientă ca să-mi scot în evidenţă cel mai bine semnele, însă nu prea multă, să nu pară ca şi cum aş fi depus prea mult efort. Mâinile îmi tremură puţin în timp ce-mi iau geanta. Degetele îmi sunt alunecoase de la transpiraţie şi de la uleiul care nu s-a îndepărtat complet, cu toate că m-am spălat pe mâini.

Mama m-a îmbrăţişat şi mi-a spus câteva vorbe de încurajare înainte să plece în această dimineaţă. Parcă am văzut-o din nou pe vechea mea mamă, cea a cărei chibzuinţă rece era echilibrată de căldura şi pofta de viaţă a tatei. Mama zâmbea înainte; îi plăcea să se prefacă enervată de tachinarea tatei, până ce izbucnea în hohote de râs. Simt ca şi cum o parte din ea s-a dus odată cu tata şi, chiar dacă n-o recunosc cu voce tare, mă întreb dacă aceea era partea din ea pe care o iubeam.

— Ştiu cât de mult ai studiat, Leora, lumina ochilor mei. Indiferent de ce se întâmplă azi, sunt atât de mândră de tine. Strămoşii tăi trebuie să-şi fi dat seama de toate astea din culise – nu-ţi face griji.

Şi-a trecut mâna peste cărţile strămoşilor noştri, înainte de a se îndrepta spre uşă.

— Asigură-te că nu ieşi în oraş să sărbătoreşti înainte să-mi spui, bine? Mă întorc pe la cinci.

În timp ce-mi arunc cheile în geantă, găsesc un cartonaş. Pe el scrie: *Tatăl tău ar fi atât de mândru de tine! Tu străluceşti cu ajutorul luminii lui, minunata mea Leora*. Îmi înfrânez lacrimile.

— Ei bine, o iau din loc, le spun strămoşilor mei, care sunt strânşi laolaltă în cărţile lor. Uraţi-mi noroc şi vegheaţi-mi calea. Îmi amintesc de voi – sper să vă onorez cu rezultate bune.

Trimit o sărutare, simţindu-mă cam neghioabă şi apoi îmi aşez geanta pe umăr şi încui uşa în urma mea, înainte să plec. Şalul îmi flutură în vânt şi îmi

fac griji ca nu cumva să mi se ciufulească părul înainte să ajung acolo. Nu că aș mai putea face totuși ceva. Nu că aș mai putea face ceva în orice privință.

Tuturor ni se dau îndrumători când ne încheiem examenele și ei sunt aceia care ne vor transmite rezultatele. Îndrumătoarea lui Verity lucrează în clădirea guvernului. Spre uimirea mea, eu am fost repartizată la povestitoarea orașului, Mel. N-am nicio idee de ce anume mi s-a dat o persoană atât de importantă – cu siguranță are lucruri mai bune de făcut decât să-și bată capul cu mine. Este faimoasă, la fel de cunoscută precum primarul Longsight. N-are nume de familie; povestitoarele reprezintă poveștile comunității noastre, nu pe ale lor. Am văzut-o la evenimente importante, dar niciodată de aproape. În calitate de povestitoare, este păstrătoarea istoriilor și fabulelor comunității însemnate pe pielea ei și a fost însărcinată să conserve toate acele povești prețioase. Lucrează într-o cameră aflată la subsolul muzeului.

Când ajung la muzeu, porțile sunt deschise, fixate astfel încât să nu se trântească de la vânt. Mă uit la zăbrelele negre de fier și îmi imaginez muzeul drept o închisoare mărinimoasă a artefactelor pe care le conține. Aceasta este sentința lor – să fie examinate și studiate în închisoarea lor de sticlă. Fiecare carte și obiect cu povestea sa. Trag cu putere aer în piept înainte să intru. Acesta era locul nostru – al meu și al tatei.

Urc treptele uzate de piatră, de deasupra grilajului, de la intrare și împing una din ușile mari. Vântul rece se luptă cu aerul cald în timp ce intru și las ușa să se închidă. Părul mi-a venit peste față în ciuda agrafelor cu care l-am prins și mă caut prin buzunare după o batistă ca să-mi șterg nasul, care a început să-mi curgă. Fiecare merge în alt loc pentru rezultate: acolo unde i-a spus fiecăruia noul său îndrumător să meargă. Întâlnirea mea pentru aflarea rezultatelor are loc într-una din încăperile de la subsol; probabil va fi rece acolo jos, însă simt cum sudoarea mă gâdilă sub brațe. Îmi desfac broșa și îmi scot șalul.

Beatrice, femeia de la recepție, mă cunoaște bine. Lucrează aici de când mă știu. Zâmbește.

— Hei, Leora, e o zi mare, nu-i așa?

Nu mă pot împiedica să nu zâmbesc și eu cu toți dinții.

— Nu-mi vine să cred că îți iei rezultatele; îmi amintesc când te aducea tatăl tău pe-aici, te ținea în portbebé-ul acela albastru. Parcă s-a întâmplat cu doar câteva luni în urmă.

Probabil observă că zâmbetul îmi pălește, pentru că schimbă subiectul, verificând registrul din fața ei.

— Îmi pare rău, Leora, nu trebuie să-ți distrag eu atenția. Mel va fi gata să te primească în curând.

Îmi vâr şalul în geantă şi mă aşez nerăbdătoare la recepţie, în timp ce minutele trec cu greu. Chiar atunci când cred că mai am timp să mă duc până la toaletă să mă mai calmez şi să verific cum îmi stă părul, îmi aud numele strigat. Un tânăr cu păr scurt şi îngrijit şi cu o figură studioasă îmi face semn să-l urmez în spatele biroului de la recepţie. Mergem pe coridor şi coborâm un şir de trepte, până la subsolul întunecat, unde se află birourile şi camerele de depozitare. Tânărul bate la una din uşi, îmi face semn cu capul şi se îndepărtează în momentul în care o voce din interior zice:

— Intră!

Mel stă la o masă şi poartă îmbrăcămintea oficială a povestitoarelor: pieptarul şi fusta veşmintelor noastre tradiţionale. Ale ei sunt aurii. Picioarele îi sunt ascunse de masa la care stă aşezată, însă pot zări pe gleznele ei, în timp ce şi le încrucişează, reprezentări din poveşti. Cred că zăresc reprezentarea *Îndrăgostiţilor,* nişte mâini care se împletesc una într-alta. Aceasta era povestea preferată a tatei. Am auzit doar de ilustrarea *Surorilor* de pe spatele ei; e menită să reamintească de copacii de pe spatele nostru. Monah stă precum copacul; ea e primăvara şi vara într-o singură zi – o viaţă înfloritoare. Vrăjitoarea Albă stă dedesubt, răsturnată, ca o reflexie, ca nişte rădăcini adânc înfipte în pământ. Reprezintă toamna cu descompunerea ei, iarna cu moartea. Mi-ar plăcea să văd semnul pe viu. Poveştile, cele pe care cu toţii le ştim, o acoperă. A fost aleasă când era doar o copilă pentru a ne păstra fabulele. N-are o familie de care să-şi amintească sau care să-şi amintească de ea; în loc de asta trăieşte cu onoarea de a fi o carte deschisă, spunând poveştile comunităţii noastre. Nu trebuie să le uităm. Cu toate că le avem tipărite pe hârtie în cărţi în aproape toate casele, pielea este cea care contează – pielea ei. Asta durează, şi pe măsură ce fiecare povestitor preia fiecare poveste, îmbrăţişând durerea, vărsând sânge în timp ce acestea le sunt înscrise cu cerneală pe trup, ei preiau sufletul comunităţii noastre şi ne păstrează istoria.

Biroul lui Mel e mic şi mai primitor decât pare din exterior. Pe pereţi sunt ilustraţii – similare ca stil semnelor de pe trup. Pe zidul din spatele ei se află o gravură de lemn cu cuvintele crezului din Saintstone.

Poveştile sunt trecutul nostru. Prin trecut, vom trăi prezentul.

Observ un morman de perne de podea viu colorate la baza unei biblioteci, care abundă de cărţi aşezate unele peste altele. O carte deschisă se odihneşte pe una din perne şi e uşor să ţi-o imaginezi pe Mel ghemuită acolo citind. O lampă înaltă cu abajur gălbui din sticlă dă luminii un ton auriu.

În timp ce stă așezată, abdomenul ei rotund face cute și pieptul îi e presat mai ferm de pieptarul auriu din piele. Primește din abundență cea mai bună mâncare, astfel încât pielea ei e moale, iar trupul ei voluminos are suficient loc pentru toate semnele. Uniforma îi e concepută astfel încât să-i arate în permanență semnele. Mă întreb dacă o strânge, însă cred că e obișnuită cu asta.

Zâmbește și ochii ei căprui lucesc cu un simț al umorului care îmi destinde emoțiile pe care le simt.

— Leora Flint? întreabă ea. Ia un loc.

Sporovăim politicos timp de un minut – își exprimă condoleanțele pentru tata. Mă simt mică în prezența lui Mel – de parcă aș fi un copil care încearcă să-și găsească un loc lângă un adult. N-are cum să fie mai mare decât mine cu mai mult de zece ani, însă Mel are calmul unei persoane care știe cine e, își cunoaște scopul. Trăiește pentru societatea noastră și e clar că acest lucru îi face plăcere. Vocea ei e profundă și puternică, pregătirea de povestitoare dându-i intensitate. Sună de parcă fiecare cuvânt i-a fost încălzit în gură pentru a-l face mai ușor de primit. Pare mai tânără acum că o văd mai de aproape și pistruii ei mă fac să mi-o închipui drept o fetiță. Părul ei roșcat e dat deoparte de pe față și buclele i se revarsă pe spate.

— Haide, cum crezi că te-ai descurcat? zâmbește Mel poznaș.

Mă uit fix la ea. Dacă spun că am făcut bine, oare chestia asta sună a laudă? Dacă îi spun cât de tulburată am fost după boala tatei, chestia asta ar suna de parcă aș încerca să-mi găsesc scuze pentru niște rezultate proaste?

— Îî, n-am nici cea mai vagă idee.

Vocea îmi tremură.

— Am trecut?

Mel face un spectacol din a frunzări încetișor prin hârtiile aflate pe biroul ei. În cele din urmă, ridică privirea.

— Mai mult de-atât.

Zâmbește larg și îmi înmânează peste masă o foaie pe care sunt trecute rezultatele mele.

— Te-ai descurcat atât de bine, Leora – note excepționale la toate materiile. Se pare că îți vei vedea visul cu ochii: vei fi desenatoare! Dacă asta e ceea ce încă îți dorești, vreau să spun.

Mi-am pus mâinile pe obrajii fierbinți; sunt atât de ușurată, încât aproape că-mi vine să plâng. Mel vine pe după birou și își pune o mână pe umărul meu.

— Chiar ai avut îndoieli, Leora? zice ea în timp ce-și ia mâna de pe umărul meu. Nu mi-am închipuit că vei fi atât de emoționată.

— Eu – eu am pierdut atât de mult timp. Nu credeam că voi reuși să recuperez după…

— Te-ai confruntat cu atât de multe… însă lucrurile se vor schimba acum – și poți uita de toate acele materii care nu te-au interesat niciodată și să faci doar lucruri care îți fac plăcere.

Îmi face cu ochiul atunci când par șocată; sunt obișnuită ca adulții să-mi spună cât de importante sunt toate lucrurile.

— Ai făcut ce a trebuit. Poți progresa și te poți bucura de instruire acum.

Mel se așază pe scaunul ei, iar eu îmi revin, dând voie umerilor să mi se mai relaxeze.

— E un singur lucru despre care trebuie să discutăm.

Mi se îneacă corăbiile în timp ce Mel scoate o foaie dintre hârtiile din fața ei.

— Examinatorul a făcut o recomandare suplimentară – o alternativă la cariera de desenatoare. Ești prima persoană căreia îi sunt mentor, însă, din câte știu, lucrul ăsta e cât se poate de neobișnuit.

— Nu vreau să fiu cititoare, las să-mi scape, și Mel râde.

Delicatețea și calmul ei sunt încurajatoare. Sunt ușurată că nu se simte jignită.

— Nu, nu e asta.

Se uită în jos la hârtie și se încruntă puțin.

Deși este… interesant, mai ales având în vedere cine a fost tatăl tău. S-a spus că ai toate abilitățile necesare jupuirii. Te-ar ajuta foarte mult – n-ar mai trebui să faci studii suplimentare pentru a te califica.

Mă încrunt.

— Jupuitoare? Ca tata?

Mel încuviințează și îmi înmânează foaia de hârtie pe care o citesc cu voce tare.

„Candidata manifestă o dexteritate impresionantă, atenție la detaliu și o admirabilă toleranță față de sânge. Abilitățile ei evidente de cititoare, cu toate că sunt folositoare la desenat, ar fi de asemenea un mare atu pentru un jupuitor, o profesie ce are mare nevoie de noi recruți”.

— Cred că ai de ales, Leora.

Mel se apleacă spre mine.

— Vrei să vâri ace în cei vii sau bisturie în cei morți?

Capitolul doisprezece

Mă uit fix la ea un lung răstimp. Văzându-mi confuzia, îşi aşază o mână caldă pe braţul meu.

— Hai să-ţi spun o poveste, Leora. Una pe care o ştii; de fapt, am spus-o de curând la o însemnare publică. Însă, probabil, te va ajuta să iei o decizie.

Mel se ridică în picioare şi îmi arată imaginea Sfântului aflată pe coapsa ei. I-am văzut statuia de atâtea ori în piaţă. Eu încuviinţez şi ea îşi drege glasul, pregătită să înceapă.

Sfântul

Era odată un bărbat în regatul celor însemnaţi care nu făcea decât lucruri bune. Îi iubea pe cei săraci şi avea grijă de cei bolnavi. Ducea o viaţă simplă, dăruia cu generozitate şi răspândea mesajul bunătăţii oriunde se ducea. Pielea lui spunea povestea neprihănirii; oamenii îl numeau Sfântul.

Într-o zi, Sfântul rătăci până aproape de hotarul tărâmului. Ajunse la un zid acoperit cu licheni, care arăta sinistru. Sfântul ceru ajutorul lui Dumnezeu pentru îndrumare şi curând găsi o porţiune a zidului care era mai dărâmată şi mai joasă decât restul. Încercând cu prudenţă zidăria sfărâmată, Sfântul se căţără pe zid şi ajunse pe un teritoriu nou, departe de oraşele pe care le ştia, într-un ţinut aspru şi arid. Căuta să vină în întâmpinarea unor noi nevoi, unor noi suflete de salvat, aşa că merse mai departe. Trecu printr-o pădure sumbră şi, în cele din urmă, ajunse la un oraş învăluit de întuneric ce sădi o tulburare apăsătoare în inima Sfântului de îndată ce picioarele sale trecură de porţile aşezării. Sfântului îi era frică, însă îi spuse minţii sale temătoare să tacă. Dacă exista un loc care să aibă nevoie de el, acesta era – fie că el se temea sau nu.

O vreme, Sfântul se gândi că tărâmul era părăsit. Poate Dumnezeu judecase deja acest loc şi distrusese răul din interiorul său. Pătrunse într-o piaţetă pustie în care se afla o fântână, însă fântâna n-avea o găleată care să poată fi coborâtă pentru a scoate apă. Stătu lângă fântână, neferit de soarele arzător şi, cu fiece răsuflare, gura i se usca şi mai tare. Buzele crăpate îl usturau şi, de fiecare dată când înghiţea, simţea cum gâtlejul i se strânge şi tânjea după ceva care să-i aline nevoia sa disperată de apă. Ore întregi stătu şi aşteptă ceva, pe cineva care să-l ajute. Chiar în clipa în care credea că nu mai putea aştepta şi se ruga ca setea să-i fie ostoită de moarte, o femeie

trecu pe acolo cu o cioară cocoțată pe umăr și o găleată care-i atârna din desagă.

— Ajută-mă, te rog, se rugă Sfântul, cu vocea stinsă de disperare. Adu-mi apă sau o să mor.

Femeia se uită la Sfânt, observându-i trupul însemnat, aruncă apoi o privire la propria sa piele lipsită de semne și zâmbi.

— O să te coste.

Sfântul căzu la picioarele ei și îi promise toate bunurile lumești în schimbul a ceva de băut. Femeia scutură ușor din cap. Îi spuse Sfântului condițiile sale, iar acesta, dacă ar mai fi avut lacrimi să plângă, ar fi plâns; însă el doar dădu din cap și privi cum femeia apucă găleata de funie și scoase apă limpede și scânteietoare pentru ca Sfântul să poată bea.

Gâtlejul lui uscat fu readus la viață și el îi mulțumi femeii din toată inima. Ea se uită la el cu dispreț și îi spuse s-o urmeze, pentru că Sfântul îi promisese femeii sufletul său. Cioara își ridică capul și croncăni. Oricine ar fi auzit acel sunet ar fi crezut că râdea.

Femeia neînsemnată și fantomatică era, bineînțeles, Vrăjitoarea Albă. Ea stăpânea orașul cu puterile ei întunecate. Fiecare persoană pe care Sfântul o văzu era goală trupește și sufletește. Neînsemnată, neiubită, neștiută. Cât de mult ar fi vrut să le împărtășească învățătura sa! Cu câtă disperare dorea să le vindece rănile și să-i conducă pe calea neprihănirii. Însă Vrăjitoarea îl munci ore îndelungate, punându-l să frece podele, să curețe haznale, să hrănească animale și abia dacă mai avea suficientă putere ca să-și mai trăiască propria viață, darămite să dăruiască viață altora.

Într-o zi, după ani de slujire cu credință, Sfântul fu trimis în pădure să aducă de mâncare. Fu trimis cu un copil din oraș care avea să-l ajute să care de-ale gurii înapoi. Ca să mai treacă timpul, Sfântul îi spuse copilului povești, iar copilul îl ascultă cu ochi scânteietori. Curând copilul aduse și mai multe ajutoare pentru treburile lor zilnice. Toți copiii fură vrăjiți de poveștile Sfântului și îl rugară să le spună și mai multe, iar și iar. Sfântul se purta cu ei cu bunătate; nu-i obliga să meargă mai mult decât puteau merge picioarele lor mici și le arăta ce ierburi le alinau boala și ce mâncăruri le dădeau putere. Nu peste mult timp, Sfântul avu o trupă de tineri adepți, toți vrăjiți de bunătatea și înțelepciunea sa.

Însă, într-o zi, cel mai mic dintre copiii din grup îi spuse tatălui său despre toate incursiunile în care îi ducea Sfântul și bărbatul știu că, în curând, copiii aveau să-l iubească pe Sfânt mai mult decât pe propriii lor părinți. Copilul spuse poveștile pe care Sfântul le istorisise și bărbatul văzu că Sfântul nu mai era sclavul lor, ci, de fapt, îi luase captivi pe copiii lor. Pentru că, atât timp cât Vrăjitoarea Albă stăpânise, poveștile fuseseră interzise. Sfântul fu

adus în fața Vrăjitoarei, care îl judecă și îi strigă pedeapsa: moartea prin jupuire.

Sfântul fu legat și plimbat prin fața localnicilor, care îi smulseră hainele de pe el și își bătură joc de pielea lui însemnată și de sufletul său bun. Neînsemnații urlară de bucurie în timp ce Vrăjitoarea veni spre el cu cuțitul. Ea începu să-i taie frumoasa sa piele și s-o jupoaie, bucată cu bucată. În tot acest timp, cioara ei îl ciuguli și ea îl luă în batjocură și îi spuse să renunțe la bunătatea sa și să i se supună. Își bătu joc de el în timp ce-i smulgea povestea de pe piele. Însă cu pe care smucitură, cu fiecare crestătură, Sfântul ofta cuprins de un extaz agonizant. Ea îi putea lua pielea, însă nu-i putea lua viața.

— Sufletul meu este liber! strigă el în timp ce pielea îi era desprinsă de pe trup. În sfârșit, în sfârșit, sufletul meu este liber!

Legenda spune că în felul acesta Sfântul s-a reîntors pe propriul său tărâm: expunându-și mușchii, oasele și tendoanele. În jurul său, asemeni unei mantii regale, era înfășurată pielea sa jupuită, ce nu mai împovăra acel biet suflet. N-a mai existat om la fel de bun precum Sfântul. Din acea zi, femeile și bărbații și-au eliberat sufletele imitându-l pe Sfânt; dezbrăcându-și hainele lumești, poveștile pielii la moartea lor, astfel încât să continue să trăiască în lumea de apoi. Iar ei nu vor înceta niciodată să spună povești sau s-o spună pe-a Sfântului.

* * *

— Așa că, vezi tu, zice Mel încetișor, ambele roluri sunt esențiale. Desenatorul înseamnă pielea și despovărează sufletul, însă jupuitorul este cel care îl eliberează din temnița în care stă închis. Vei face cinste societății noastre cu oricare dintre profesiile pe care o vei alege. Însă alege cu înțelepciune, Leora.

Capitolul treisprezece

Trec pe lângă statuia Sfântului în timp ce plec de la muzeu, cu mintea zbârnâindu-mi de mii de gânduri. Pare atât de nobil şi împăcat, în timp ce domină piaţa. Cu dinţii expuşi într-un zâmbet scheletic, cu muşchii la vedere pentru a-i arăta tăria şi puterea. Pare, într-un fel, mai puternic în această stare decât orice alt om pe care l-am văzut vreodată. Cred că am făcut alegerea corectă, însă presupun că mă voi întreba mereu cum ar fi stat lucrurile altfel. Mel a rămas tăcută după ce i-am spus ce alegere am făcut. E oare dezamăgită? Oare tata ar fi fost?

Îmi frec braţul acolo unde va apărea noul semn. Curând nu va mai fi cale de întoarcere. Cerneala va arăta că sunt desenatoare. Asta e ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Şi încă îmi doresc.

* * *

Trec pe la Verity s-o văd şi, bineînţeles, şi ea a trecut cu brio la toate materiile. E pregătită să înceapă munca în clădirea guvernului, luni. Trebuie să lucreze mai întâi la arhivă, ca să ajungă să cunoască sistemul precum ceilalţi stagiari, însă îndrumătorul a asigurat-o că e posibilă o carieră în domeniul preparativelor funerare.

— Desenatoare! Ai reuşit, Leora. Şi nu-mi vine să cred că Mel e îndrumătoarea ta – eşti atât de norocoasă!

Stăm de vorbă pline de încântare, apoi observ cât e ceasul şi sar în picioare.

— Trebuie să mă întorc acasă! Mama o să mă omoare dacă află că ţi-am spus ţie prima – să pari surprinsă când îţi spune. Bravo, Vetty – sunt atât de fericită pentru tine.

Mă reped către casă şi am timp suficient cât să-mi trag răsuflarea până se întoarce mama.

— Deci? zice ea în timp ce-şi lasă jos şalul şi geanta. Cum a fost? Mor de nerăbdare să ştiu!

Îi spun vestea şi ea mă cuprinde într-o îmbrăţişare strânsă. O pot auzi râzând şi spunând:

— Oh, Leora – desenatoare! Vei fi minunată. Nici c-aş putea fi mai încântată.

Nu-i spun despre alternativă pe care mi-a dat-o Mel. E secretul meu şi vreau să-l ţin doar pentru mine.

* * *

Eu şi Verity mergem la desenatorul guvernamental împreună în ziua de după aflarea rezultatelor. Amândurora ni se înmânează diplomele – e cel mai oficial document pe care l-am văzut vreodată, cu tot felul de embleme şi semnături şi caligrafii sofisticate. Apoi suntem trimise la camere diferite pentru a ne primi semnele.

Nu cred că durerea a fost vreodată mai uşor de suportat. Cerneala îşi croieşte drum prin încheietura mâinii mele. Acesta e un semn mai mare decât punctuleţele care marchează vârsta noastră. Semnul meu va înfăţişa un stilou şi o spadă încrucişate şi o pată de cerneală sub ele. Inspir profund şi fac în aşa fel încât să-mi las mintea să mă ducă în altă parte.

Încerc să-mi atrag desenatorul într-o conversaţie. Îl întreb câte persoane a însemnat astăzi. Am crezut că o să fie dispus să facă conversaţie cu mine pentru că şi eu o să fiu desenatoare, însă el doar a mormăit ceva când mi-a citit observaţiile. Pare plictisit. Timp de o secundă, panica eclipsează durerea; nu vreau să fiu plictisită. Însă nu-mi voi petrece zilele astfel. Mel mi-a spus că pregătirea mea se va face la un atelier, nu la desenatorii guvernamentali. Voi putea să lucrez cu semnele alese de oameni, nu doar să pritocesc aceleaşi semne oficiale zi de zi.

După ce însemnarea ia sfârşit, eu şi Verity ne admirăm semnele prin pelicula care le protejează. Desenatorul a făcut treabă bună – liniile sunt fine şi clare. Semnul ei este o roată cu un cântar sub ea. Încheieturile mâinilor noastre sunt roşii şi ne dor, însă curând vor deveni un lucru pe care vom fi mândre să-l arătăm, ceva ce va atrage automat privirile oamenilor ca să vadă cine suntem şi ce facem.

Capitolul paisprezece

— O să îngheț, îi spun lui Verity când deschide ușa și-mi face loc să intru.

Petrecerea de la sfârșitul examenelor, din ziua de după ce ne-am făcut semnele, este practic obligatorie. Toată lumea e invitată și toată lumea merge – chiar și eu. Mi-e puțin groază de ea; seamănă foarte mult cu școala, doar că, probabil, se servește alcool. Încă nu ni se permite să bem, însă e posibil să fie cineva care și-a convins părinții să-i cumpere băutură. În plus, din discuțiile pe care le-am auzit la școală, mulți alții speră că părinții lor nu vor observa că le lipsește vreo sticlă cu ceva tărie. Aș prefera să stau acasă; n-am fost niciodată prea apropiată de cineva de la școală, cu excepția lui Verity. Însă Verity – care reușește să fie prietenă cu toată lumea – m-a pus să-i promit că voi merge. Și aproape că merită doar ca să n-o mai aud spunând la fiecare trei minute „ritual de trecere".

Eu și Verity mergem împreună la petrecere. Toată lumea va purta îmbrăcăminte tradițională festivă și tare mi-aș dori să am o discuție serioasă cu cine o fi fost acela care a crezut că picioarele, abdomenele și brațele goale au fost o idee bună. Fusta plisată și bustiera sunt ambele făcute din piele – o versiune mai puțin sofisticată a ceea ce poartă Mel în fiecare zi. Nu știu cum de reușește.

Verity mă privește cu o consternare nemascată.

— Nu știu cum crezi tu că o să reușești să îngheți atâta timp cât te-ai înfofolit cu toate prostiile astea.

Trage de straturile cu care m-am acoperit.

— Arăți de parcă ai avea nouăzeci de ani.

Scutură din cap și se dă la o parte ca să pot intra.

— Mi-aș dori să *am* nouăzeci de ani, atunci aș putea pur și simplu să stau în casă la căldurică.

Verity face o figură exasperată și îmi ia mâna de îndată ce o găsește sub toate acele straturi.

— Haide, bunicuțo, nu scapi de chestia asta.

Julia e în bucătărie și râde la noi în timp ce urcăm la etaj.

Verity face planuri de săptămâni întregi despre cum o să arate în seara asta. Și-a lăsat părul, negru și des, desfăcut; l-a ondulat și l-a prins peste cap cu mici agrafe aurii care arată ca niște muguri de copac ce lucesc și sclipesc. Arată de parcă ar purta o coroană. Pielea ei cafenie strălucește. Arată de parcă s-a născut să poarte îmbrăcămintea noastră tradițională.

— Știi că o să stăm în aer liber toată noaptea, nu-i așa? mormăi eu în timp ce Verity îmi desface șalul.

— Lor, nu ne îmbrăcăm de parcă am merge în excursie la pădure – asta-i o petrecere. Fără încălțăminte comodă, fără șaluri uriașe, fără cardigane cu găurele!

Îmi scot îmbufnată hainele mele de camuflaj călduroase și confortabile și Verity îmi pune lucrurile unele peste altele pe pat. Îmi aranjez bustiera pentru a mă asigura că nu mi se văd vergeturile; sunt mai vizibile ca oricând. Verity mă așază pe scaunul ei și îmi prinde părul la spate, sub forma unor șuvițe răsucite. Face ca toate aceste lucruri să pară ceva ușor. Îmi împrumută bijuterii și ne dăm pe piele cu ulei și pudră strălucitoare, având grijă să evităm încheieturile care încă ne dor.

Când suntem gata amândouă, Verity mă întoarce ca să mă privesc în oglindă. Deschid gura, gata să mă plâng, însă o închid la loc în momentul în care văd că, de fapt, arăt bine. Nu la fel de bine ca *ea* (chestia asta n-o să se întâmple niciodată), însă bine, totuși. Brațele și umerii mei goi arată cât de puține semne am, însă praful auriu a făcut ca pielea mea să pară mai puțin palidă. Nici Verity n-are niciun semn ales, însă este deja destul de frumoasă; n-are nevoie de niciun ornament pentru a arăta ispititoare.

— Arăți minunat, îmi spune Seb când coborâm.

El e deja în pijamale, cu părul său castaniu și drept puțin ciufulit. Se duce la culcare atât de devreme pentru că trebuie să se trezească în zori ca să meargă la brutărie.

Îl îmbrățișez și îi șoptesc la ureche.

— Mi-aș dori să poți veni și tu. Ar fi mai distractiv.

El râde și se retrage, scuturând din cap.

— O singură petrecere de adio a fost de ajuns.

Zâmbește. Seamănă atât de mult cu Simon; este adorabil.

Julia e în hainele ei de lucru, gata de plecare. Are un aer obosit și părul ei pare ceva mai cărunt decât ultima oară când am văzut-o. Ochii ei albaștri strălucesc puternic, ne ține de mâini și pare că îi vine să plângă.

— Nu vreți voi să încetați să mai crește-ți, vă rog?

Verity e mai înaltă decât Julia de vreo doi ani.

— Amândouă sunteți superbe.

Verity dă ochii peste cap, însă îmi dau seama că e încântată. Julia își pune un braț pe după Simon, care o sărută pe frunte. Amândoi par atât de mândri de Verity, încât simt un fior de invidie. Ne îndreptăm spre ușa de la intrare promițându-i lui Simon că vom fi cuminți și că Verity se va întoarce acasă devreme. Pe drum, Verity se bălăngăne pe tocuri și mă simt ușor triumfătoare că port „încălțămintea mea comodă". Nimic din ce poartă

Verity nu mi-ar fi venit. E posibil să îngheţ, însă nu-mi voi scrânti glezna. Şi oricum, îmi plac ghetele mele.

Petrecerea se ţine în micul petec de pădure de lângă şcoală şi, pe măsură ce ne apropiem, putem auzi muzică, strigăte şi pe cineva care cântă strident. Mirosul liniştitor de fum ne însoţeşte în timp ce ne îndreptăm spre pădure. Verity scoate nişte „ooh-uri" în momentul în care zăreşte felinarele ce atârnă din copaci şi sunt bucuroasă să văd un foc în mijlocul luminişului. Acolo, câţiva foşti colegi de clasă stau aşezaţi pe pături în jurul văpăii, unii frig bezele, alţii aruncă bucăţi din ce găsesc pe jos şi le urmăresc cum ard. Este deja destul de aglomerat, observ cu uşurare; putem oarecum să ne pierdem în mulţime. Până acum toată lumea e excesiv de prietenoasă; eu şi Verity am fost deja îmbrăţişate de vreo zece persoane cu care de-abia dacă vorbeam la şcoală. Probabil că este din cauza amestecului de alcool şi de eliberare de şcoală şi de examene.

Un tip de la cursurile de desen ne dă, mie şi lui Verity, nişte sticle şi strigă:

— Noroc.

E Karl – unul dintre tipii aceia arătoşi şi prea plini de ei care mă intimidează. E blond, înalt şi presupun că unele colege îl cred fermecător, pentru că o grămadă de fete de la şcoală par să-l placă. Eu, una, nu-l găsesc aşa grozav. La începutul cursului şi-a dat seama cât de repede roşesc şi după aceea şi-a făcut un scop din a mă face de râs cât putea de des. Acum nu e nevoie decât să se afle lângă mine că mă şi încordez. Mereu a pretins că făcea cursul de desen ca plan de rezervă; era sigur că taică-său o să aibă un post pentru el în afacerea de familie. N-a spus nimănui în ce consta, de fapt, afacerea respectivă. Ceva dubios, probabil. Sunt prea timidă să-i spun că nu vreau să beau, aşa că iau sticla, însă o pun la loc pe masă lângă restul băuturilor, în momentul în care se uită în altă parte, mulţumită că nu pare să încerce să mă bage în seamă în seara asta. Ne îndreptăm către foc (ei bine, eu mă îndrept, Verity se leagănă – tocurile şi pădurea nu se prea împacă), unde Verity vede un băiat pe care-l cunoaşte de la orele de politică. El şi prietenii lui ne fac loc pe pătura lor. Nu ştiu cum să mă aşez fără ca toată lumea să-mi vadă lenjeria intimă, aşa că îngenunchez, simţindu-mă absolut ciudat. Îi ascult fără să fiu prea atentă pe Verity şi pe prietenul ei sporovăind şi mă uit în jurul meu, asimilând tot ce se întâmplă. Aşa sunt eu la petreceri, în rarele ocazii în care merg; sunt cea mai fericită dacă pot să tac, să mă uit doar la oameni şi să absorb totul.

Majoritatea persoanelor par să ia seara asta drept şansa lor de a-şi arăta semnele. Îşi verifică unii altora noile semne de meserii de la încheieturi şi ţipă ori se îmbrăţişează ori îşi lovesc pumnii unii de alţii. Uniforma noastră şcolară ne-a ascuns majoritatea tatuajelor şi, bineînţeles, abia în ultimul an

elevii sunt destul de mari ca să-şi aleagă propriile semne. Costumele băieţilor sunt făcute şi ele din piele moale. Au cu toţii piepturile dezgolite, însă măcar ei poartă pantaloni. Unii dintre ei s-au revanşat pentru lipsa lor de semne folosind, pe piept, pământ pe post de însemne de război. Ţipă şi se luptă între ei, dându-se mari în faţa celor care îi privesc.

În mod firesc, încep să le citesc semnele, urmărind poveştile pe care le spun tatuajele anterior ascunse. Observ că o fată, al cărui păr blond îi ajunge până la clavicule şi al cărei zâmbet e larg şi relaxat, şi-a făcut deja un semn mare pe partea din spate a coapsei. Un şarpe care i se încolăceşte pe piele. Pe măsură ce-l privesc, limba şarpelui se mişcă brusc şi văd că e un semn inspirat de iubitul ei; de fapt, arată de parcă ar fi fost ales de către el. Pot simţi felul în care trupul solzos al şarpelui e în discrepanţă cu blândeţea sufletului ei şi felul în care o domină, ocupându-i prea mult spaţiu pe picior. Simt uşurare când citesc că nu mai este cu tipul acela, însă mă întristează că i-a lăsat un asemenea semn.

Cum ar fi să fii un şarpe – să-ţi poţi lepăda pielea şi s-o iei iar de la capăt?

Unii oameni, ca mama şi tata, îşi aleg o temă pentru semnele lor – un fel de chenar pentru ca toate semnele lor viitoare să încapă înăuntru. Cam asta este, adeseori, abordarea oamenilor. Toate semnele mamei sunt flori. Nu buchete; e mai mult un fel de ierbar viu. Fiecare floare este înscrisă pe pielea ei ca un exemplar botanic, îngrijit, ordonat şi adnotat. Exact ca ea, florile sunt frumoase, reţinute, discrete. Când o vezi prima oară eşti copleşit de detaliul care o decorează – aproape că poţi simţi mirosul florilor. Însă priveşte-o mai îndeaproape, citeşte-o cu adevărat şi vei vedea că fiecare floare are o semnificaţie. Unele dintre ele sunt boboci surprinşi chiar în momentul în care sunt gata să se deschidă. Altele sunt atât de larg înflorite, încât aproape că-ţi vine să le atingi. Şi altele au marginile cafenii şi răsucite ale unei flori presate şi trecute. Îmi e greu s-o citesc; nu ştiu dacă e din cauză că sunt prea aproape de ea sau din cauză că se pricepe atât de bine să fie atât de închisă în sine.

Semnele tatei vorbeau toate despre ocean. A vizitat coasta odată, când era copil; avem încă nişte scoici şi pietricele pe care le-a strâns în acea zi. Pe tot corpul avea valuri albastre şi verzi, peşti, pescăruşi, sirene şi căluţi de mare.

Cu excepţia ciorii.

Îmi alung acei gând din minte. Privind în jurul meu la petrecere, îmi pot da seama că mulţi dintre colegii mei şi-au ales primele lor semne într-o manieră mai puţin metodică. La lecţii, profesorul de desen vorbea despre astfel de persoane pe un ton de batjocură; despre oameni care îşi aleg semnele fără să gândească. Zicea că aveau să-şi regrete deciziile. Zicea că lipsa lor de bun-gust servea drept semne pentru totdeauna în dezavantajul

lor. Poate are dreptate; însă tot ce pot gândi în acest moment, privindu-i râzând şi sporovăind la lumina focului, este că măcar ei au făcut *ceva* – măcar s-au dus şi şi-au făcut un semn, au scris un rând pe pielea lor. Măcar nu le-a fost teamă.

Verity vede alt prieten şi îmi spune că se duce să-l salute. Îşi scoate pantofii şi pleacă, lăsându-şi berea pe pământ, lângă mine. Ceilalţi tipi de pe pătură pleacă şi ei. Zâmbesc şi fac cu mâna, apoi îmi întorc privirea către foc, hipnotizată de flăcări. Îmi închipui că trupul îmi e acoperit de flăcări şi cenuşă şi inspir fumul ce se ridică din vâlvătaie. Poate focul ar putea fi tema mea. Însă focul nu mă caracterizează întru totul, nu sunt destul de senzuală. N-aş putea niciodată să fiu sexy.

Sesizez mişcare în partea stângă şi un grup de băieţi se aşază pe pătură. Sunt beţi; îmi pot da seama după vocile lor împleticite. Unul din ei dărâmă o sticlă şi eu mut repede pantofii lui Verity din cale. Brusc, unul din băieţi se întoarce spre mine şi îmi dau seama că e Karl.

Miroase a bere şi după felul în care clipeşte, puţin cam încet, când ochii lui mă privesc, îmi dau seama că a băut destul de multă. Mă uit din nou la foc, sperând că el va uita că sunt aici. Un căscat pune stăpânire pe mine şi mă cutremur uşor. Ce înseamnă să pleci prea devreme de la o astfel de petrecere?

— Hei, Laura, să nu adormi!

Karl îmi scutură umărul de parcă ar încerca să mă trezească.

Îi arunc un zâmbet forţat şi mă îndepărtez câţiva centimetri de el.

— Numele meu e Leora, îi spun distantă, netezindu-mi fusta.

— Mdeah, ştiu. Însă îmi dau seama că te enervează când îţi zic Laura. Te înroşeşti toată.

Mă încrunt, însă simt că roşesc.

— Vezi? O faci şi-acum!

Ridic din umeri.

— Stau lângă foc, Karl. Nu te crede chiar aşa grozav, însă Karl se uită la semnul meu, ochii lui înceţoşaţi devenind, brusc, atenţi.

— Atunci, ai trecut şi tu?

Încuviinţez, abia perceptibil.

— Şi eu.

Îşi întinde mâna şi îi văd semnul de pe încheietură. Ridic din sprâncene.

— Credeam că o să lucrezi cu tatăl tău.

El îşi trece o mână prin păr, gânditor, apoi se apleacă în faţă şi vorbeşte încetişor. Răsuflarea îi miroase a bere.

— Schimbare de planuri, Laura. Tata vrea să am o meserie.

Dezamăgirea lui este evidentă.

— O să te descurci foarte bine, zic, încercând să-i dau asigurări. Sunt convinsă că a fost o decizie bună.

În ciuda faptului că părea cam nebun, a fost mereu unul dintre cei mai talentaţi de la curs.

Pare că nu ştie cum să reacţioneze la faptul că sunt drăguţă cu el şi tace câteva clipe. Apoi lasă să-i scape:

— Nu ştiam că vor permite vreodată fetelor să fie desenatoare. Însă ani de zile am crezut că *erai* băiat.

Mă holbez la el.

— Nu, nu că ai *arăta* ca un tip sau ceva de genul ăsta, zice Karl. Pur şi simplu nu m-am aşteptat vreodată ca o fată să urmeze cursuri de desen, aşa că am presupus…

— Ai presupus că eram băiat pentru că voiam să fiu desenatoare? Mersi, Karl, mi-ai făcut o seară minunată.

Dau să mă ridic în picioare, însă el mă prinde de mână.

— Nu, nu pleca. Uite ce e, eu doar te tachinez. Nu arăţi a bărbat. De fapt, eşti chiar drăguţă în seara asta.

Dau ochii peste cap şi mă întind ca să ridic pantofii lui Verity; în momentul în care privesc în spate, faţa lui Karl este aproape de a mea şi îmi dau seama şocată că are de gând să încerce să mă sărute.

— Bleah, Karl, dispari!

Îmi pun ambele mâini pe pieptul lui şi îl îndepărtez, cu putere. Ochii i se deschid larg ca şi cum tocmai s-a trezit şi văd cum furia îi brăzdează chipul. Vreo doi dintre tovarăşii lui încep să râdă de el.

Mă ridic în picioare, îmi scutur pământul de pe genunchi şi mă îndrept cu repeziciune către copaci. În timp ce plec îl aud pe Karl spunând:

— Ce ciudată, de parcă chiar aş vrea s-o sărut.

Însă prietenii lui încă îl iau în râs.

O găsesc pe Verity stând la palavre cu Rahul, un băiat de care îi place de ani de zile. E chiar genul ei – păr îngrijit şi haine curate care contrazic un ciudat simţ al umorului. Îi întind pantofii şi îi şoptesc la ureche că plec acasă. Ea zice că o să plece cu mine, însă îmi dau seama că vrea să rămână, aşa că îi fac cu ochiul şi sper ca ea să aibă mai mult noroc decât am avut eu.

Probabil că n-ar trebui să merg până acasă singură pe jos, însă am sentimentul clar că am lăsat orice ameninţare reală în urmă, la petrecere. Karl. Ce idiot. Totuşi, cel puţin acum că şcoala s-a sfârşit, nu va trebui să-l mai revăd vreodată.

Capitolul cincisprezece

Pregătirea mea începe luni. Petrec o duminică liniştită parcurgând toate informaţiile, aranjându-mi uniforma cea nouă (tunică şi pantaloni gri-oţel – *senzaţional*), căutând locul unde voi merge să-mi fac pregătirea (un mic atelier în centrul oraşului, destul de nou, însă deja foarte bine văzut – proprietarul, Obel Whitworth, este aproape faimos) şi răsfoind vechile mele manuale. Încerc să desenez câteva semne în caietul de schiţe, însă totul îmi pare prostesc şi copilăresc. Sunt prea emoţionată în legătură cu ziua de mâine.

* * *

Mă trezesc cu acel sentiment puternic, ceva între emoţie şi încântare. Ca şi cum, în adâncul sufletului, sunt entuziasmată, însă entuziasmul este *într-adevăr* cu mult sub nivelul emoţiilor pe care le experimentez. Mintea mi-e plină de întrebări – cum va fi Obel? Şi dacă fac o greşeală? Voi fi îngrozitoare? Voi fi singura fată? Şi dacă trebuie să fac pipi şi sunt doar toalete pentru bărbaţi? Apoi aud şoptind întrebător, în străfundurile minţii mele gălăgioase, o voce subţirică: *„Şi dacă e minunat? Şi dacă îmi place? Şi dacă asta e menirea mea?”*

Mama a pregătit micul dejun: fructe proaspete, iaurt şi ceva ce miroase a pâine proaspăt scoasă din cuptor. Probabil că mama a ieşit în mod special devreme în oraş să o cumpere. O taie şi mici firmituri de crustă crocantă se împrăştie pe fundul de lemn. De obicei, acesta ar fi micul meu dejun perfect, însă acum sunt prea emoţionată ca să mai mănânc.

— Arăţi bine, iubirea mea, zice mama în timp ce-mi netezeşte pliurile uniformei şi îmi leagă eşarfa.

— Mamă, port gri din cap până-n picioare. Nu arăt drăguţ, arăt ca un şoarece.

Mama mă trage spre ea să mă îmbrăţişeze şi mă sărută pe păr.

— Nu eşti niciun şoarece. Mănâncă ceva şi apoi vom aprinde o lumânare şi îi vom ruga pe strămoşi să aibă grijă de tine azi.

Muşcă dintr-o felie de pâine prăjită şi în timp ce încă mestecă zice:

— Îmi amintesc de prima mea zi. E înfricoşător – însă crede-mă, până la sfârşitul săptămânii te vei simţi de parcă ai fost dintotdeauna acolo. Sunt sigură că te vei descurca. Te-ai născut ca să faci asta.

Parcă s-ar strădui să fie drăguță cu mine, aproape ca și cum ar încerca să comunice cu tata și să spună ceea ce ar fi spus el, dacă ar fi fost aici. E atât de drăguț din partea ei.

— Îmi amintesc de sfatul îndrumătorului meu: nu spune că „doar vrei să schimbi ceva" și încearcă să-ți amintești numele oamenilor. Ține minte asta și o să fie bine.

Zâmbesc.

— Atunci, crezi că o să mă lași să te însemnez?

Ochii mamei se măresc și se îneacă cu o firmitură de pâine, care a intrat pe partea cealaltă.

— Întreabă-mă din nou după ce ești complet instruită, iubirea mea.

Îmi zâmbește la rândul ei și amândouă chicotim. Abia atunci îmi dau seama că e posibil ca și ea să fie emoționată. Contează pentru ea că sunt fericită; contează pentru ea ca eu să mă străduiesc și să progresez.

Eu și mama plecăm de acasă în același timp – face o citire pentru un client care locuiește la marginea orașului, iar atelierul unde voi lucra eu se află în centru. Ne îmbrățișăm de rămas-bun la capătul străzii și apoi continui să merg singură mai departe.

Inspir aroma de pâine caldă de la brutărie și îl evit pe florarul care expune ghivece de toamnă în fața prăvăliei. Merg prin frunzele care foșnesc pe pământ și mă desfăt cu senzația pe care mi-o dă pe față soarele călduț. Totuși vântul care adie e rece și îmi înfășor brațele în jurul trupului în timp ce merg. Aproape că pot auzi vocea tatălui meu zicând:

— Acestea sunt zilele mele preferate – luminoase și cu aer tăios.

Zâmbesc și apoi simt cum mă îneacă tristețea. *Nu acum, Leora,* îmi spun. *Nu poți apărea la noul loc de muncă cu obrajii plini de lacrimi.* Și, pe când trec pe lângă muzeu, îmi vine în minte un gând liniștitor; mă pot duce să-i văd cartea după lucru. Ți se permite să mergi în vizită. Îi voi putea spune despre ziua mea, iar el îmi va da putere.

Simțindu-mă mai optimistă și mai curajoasă, îmi ridic bărbia și merg mai departe. Trec pe lângă alți oameni care merg la lucru; o parte își încep pregătirea azi, exact ca mine. Fiecare poartă culori diferite care le reprezintă ocupația, însă eu sunt singura care poartă gri. Desenatorii sunt puțini și rari.

Găsesc mica alee lăturalnică unde se află atelierul de tatuaje și o pornesc în jos pe ea. Pe măsură ce mă apropii, văd o altă siluetă îmbrăcată în gri: alt ucenic, probabil. Când ajung și mai aproape, mi se îneacă corăbiile.

Karl. Dintre toate locurile unde ar fi putut să-și facă ucenicia, trebuia să fie tocmai într-al meu.

Ce mi-ar spune Verity să fac? mă gândesc. Verity mi-ar spune că ar trebui să-l ignor. *„E un nimeni, Lor – te vei uita în urmă și te vei minuna cum de ai*

permis cuiva atât de neînsemnat să aibă un oarecare impact asupra vieţii tale".

Lucru care, bineînţeles, sună bine atunci când îl spune ea.

Nici Karl nu pare prea încântat să mă vadă. Stătea sprijinit de zid, însă acum se ridică ca să mă privească în faţă. Este vânjos şi, cu toate că părul său blond e dat pe spate, câteva şuviţe îi cad peste ochii albaştri. Poartă uniforma gri şi, tipic pentru el, nu trădează niciun fel de emoţie.

— Vorbeşti serios? zice el. E o glumă, nu-i aşa? Nu mi-a spus nimeni că va trebui să-mi împart orele de pregătire cu altcineva.

Ridic din umeri. Fără să spun nimic, îmi ţin braţele încrucişate peste piept şi stau cu spatele sprijinit de zid şi aştept. Nu mă apropii prea tare. Aleea e liniştită; privesc în jos la pantofii mei şi încerc să nu fac nimic care să-i atragă disprețul. Nu aşa trebuia să fie ziua de azi.

Chiar atunci se aude zgomotul unui zăvor care se trage şi sunetul încuietorii care se descuie ne face pe amândoi să stăm drepţi. Uşa se deschide şi bărbatul cel mai frumos însemnat pe care l-am văzut vreodată stă în prag.

— Karl? Leora? Ar fi bine să veniţi încoace.

Înăuntru, totul are fie culoarea lemnului, fie gri. Mese de lemn, pereţi de un gri-pal, scaune de metal. Bărbatul care ne-a poftit înăuntru e într-un contrast izbitor cu lucrurile care-l înconjoară. Nu mă pricep prea bine la ghicirea vârstei, însă e mai tânăr decât mama – în jur de treizeci şi cinci de ani, probabil. Are capul ras şi braţele sale goale sunt puternice şi deschise la culoare. E ceva în legătură cu el ce nu pare a fi în regulă, ceva neobişnuit, însă nu-mi pot da seama ce anume – ceva în afară de culorile şi frumuseţea pielii sale şi a prezenţei sale incontestabile. Nu prea pot să mă prind ce e. Îmi dau seama că mă holbez la el în momentul în care spune:

— Eşti în regulă, fată dragă?

Roşesc şi încuviinţez, stânjenită că am fost prinsă uitându-mă fix la el.

— În regulă, voi doi. Puneţi-vă şorţurile. Numele meu e Obel. Probabil că aţi auzit de mine şi cu siguranţă mi-aţi văzut semnele. Vă faceţi pregătirea cu cel mai bun în domeniu şi mă aştept la lucruri excepţionale din partea voastră. Vă rog să vă amintiţi de asta.

Cuvintele sale sunt arogante, însă spuse atât de dezinvolt, încât lasă doar impresia de încredere în sine.

— Şi mai amintiţi-vă ceva: nu-mi pasă de *voi,* îmi pasă de *mine.* Dacă nu vă ridicaţi la înălţimea aşteptărilor mele, vă voi da papucii fără să stau pe gânduri. Tot ce faceţi este o reflexie a mea, aşa că faceţi-o bine. S-a înţeles?

Karl şi cu mine îngăimăm amândoi că s-a înţeles şi sunt fericită că şi el pare la fel de speriat ca mine.

— Acum, spuneţi-mi, zice Obel, ce v-a făcut să alegeţi desenul? Tu prima.

Face semn cu capul în direcţia mea. Grozav.

— Îî. Mi-a plăcut dintotdeauna să desenez şi eu…

Sunt atât de impresionată de prezenţa acestui bărbat, încât rămân fără cuvinte. Las să-mi scape porumbelul:

— Voiam să fac ceva care să aducă o schimbare pentru oameni.

Nu. Am folosit expresia „Vreau să schimb ceva". Ce se întâmplă cu mine?

— Exact, foarte frumos. Însă chestia asta nu prea îmi spune nimic. Aşa că o să întreb din nou. De ce desenul pe piele?

Trag cu putere aer în piept şi mă concentrez.

— Îi pot citi pe oameni şi nu mă impresionează sângele.

Sunt atât de emoţionată acum, încât vorbesc fără să mă gândesc şi îl văd că-şi reţine un zâmbet.

— Am fost dintotdeauna fascinată de semnele oamenilor – de ceea ce înseamnă ele şi de ce le-au ales ei. Nu sunt sensibilă. Desenul pe piele mi s-a părut că se încadrează.

Ridic din umeri şi îmi dau seama că aş fi putut spune exact acelaşi lucru ca ucenic jupuitor.

El râde la cuvintele mele şi brusc pare mai puţin sever.

— Îi poţi citi pe oameni? Eşti sigură de asta, Leora?

Se simte o tachinare în vocea lui, însă în ochi se vede seriozitate.

Şi atunci îmi dau seama. Atunci înţeleg ce anume pare diferit în legătură cu el. *Pe el nu-l pot citi.* Semnele lui sunt toate acolo – spun lumii despre vârsta lui, despre oraşul natal, sunt enumerate toate calificativele lui perfecte. Însă, în afară de semnificaţia de suprafaţă, semnele lui sunt tăcute. Nu pot citi nimic la un nivel mai profund. Derutată, ochii mei îi întâlnesc pe-ai lui şi, preţ de doar o secundă, sprâncenele îi coboară ca şi cum ar pune o întrebare.

— Da, de obicei îi pot citi pe oameni, reuşesc să spun înainte ca atenţia lui să alunece de la mine la Karl.

Karl se uită la mine şi rânjeşte.

— Dar tu, băiete – de ce ai ales desenul pe piele? Şi te rog să nu-mi spui că vrei să schimbi ceva.

Mă înroşesc când spune asta şi observ cum Karl pare puţin mai înalt.

— Desenul pe piele e ceea ce mi-am dorit să fac dintotdeauna.

Mincinosule, gândesc eu.

— Deja mi-am făcut propriul desen.

Karl îşi ridică cracul pantalonilor şi dezvăluie un semn ce înfăţişează un dragon. E destul de bun. La naiba.

— Tu ai făcut asta? întreabă Obel cu sprâncenele ridicate.

Karl rânjește mândru și încuviințează.

— Vii aici cu un semn ilegal și te aștepți să fiu impresionat? Să nu mai lași pe nimeni să vadă asta, *niciodată* – OK? Nu până ce nu-l fac eu să arate mai puțin de parcă l-ar fi făcut un copil. Nu-i pot lăsa pe oameni să creadă că acesta e genul de activitate asociată atelierului meu.

Karl își acoperă piciorul, roșind puternic. Bănuiesc că nu s-a așteptat niciodată să se afle aici, să-și arate semnele ilegale, să fie nevoit să-i răspundă unui desenator expert și nu mă pot abține să nu mă simt puțin satisfăcută că Obel l-a pus la punct.

Obel oftează și se uită la amândoi fără niciun fel de plăcere.

— Bine. Veniți încoace, zice el și îl urmăm în studio.

Încăperea este îngrijită și luminoasă, cu pereți albi. Un birou de recepție din metal ajută la împărțirea spațiului, astfel încât clienții să nu poată intra direct în atelier și să vadă cum cineva e însemnat. Podeaua e pardosită cu piatră de culoare neagră și observ un ecran pliant mare pe roți la baza sa, pictat cu semne tradiționale. În spatele ecranului se află un scaun mare de piele. Inima îmi tresaltă – *aici îmi voi face primul semn.* Teama pe care am simțit-o mai devreme se disipează și îmbrățișez încântarea care îi ia locul. Aici îmi e locul, o știu pur și simplu.

Obel ne arată atelierul. Ne explică că azi treaba noastră e doar să ascultăm și să privim, așa că asta facem; suntem atenți și, pe măsură ce clienții încep să apară, fugim să aducem echipamentul pe care îl cere Obel.

Prima persoană care intră e un bărbat, nu pare să aibă încă treizeci de ani. Speră să-și facă un semn ca să marcheze o promovare și vrea s-o facă în timpul pauzei de masă, într-un interval de vreo două ore.

— Sunt încântat să ți-l fac, însă nu te voi însemna azi, zice Obel pe un ton ferm, însă respectuos. Mai întâi facem o consultație și apoi, într-o săptămână, urmează tatuarea.

Bărbatul se încruntă.

— Ultimul desenator la care am fost mă lăsa întotdeauna să-mi fac semnul imediat, atunci când e convenabil pentru mine.

Obel își înclină capul în semn de înțelegere.

— Sunt încântat să cădem de acord cu un moment care să-ți convină, domnule, însă nu voi însemna pe nimeni fără a face o consultație amănunțită și fără un timp de gândire de cel puțin o săptămână.

Falca bărbatului se încleștează și mă întreb dacă are de gând să se ridice și să plece. Obel continuă, vorbind calm și încetișor.

— Dacă îți vei regreta semnul sau te vei grăbi să faci ceva care nu e cum se cuvine, eu voi fi dat greș în meseria mea. Vreau să iubești tatuajul pe care-

l vei face aici. Vreau să fii mândru de semnele pe care familia ta le va preţui după ce nu vei mai fi.

Siguranţa de care dă dovadă Obel pare să-l domolească pe bărbat şi supărarea îi dispare. Stă de vorbă cu Obel despre ideile sale şi, până se reîntoarce la lucru, pare să se afle sub vraja lui Obel, la fel ca mine.

Pe măsură ce dimineaţa se scurge, încep să anticipez ce trusă va solicita în timp ce fiecare client intră în atelier. Eu şi Karl ascultăm cu atenţie întrebările pe care le pune fiecărei persoane în timp ce aceasta îi descrie semnele noi pe care le vrea. Nu le acceptă pur şi simplu deciziile; le pune sub semnul întrebării.

— Ai mai văzut acest semn la cineva înainte? La ce te-a făcut să te gândeşti? Vreuna din cărţile familiei tale are semnul pe care te gândeşti să ţi-l faci? Unde ai vrea să-ţi faci semnul? Ce dimensiune să aibă? Va fi acesta o parte a unui desen mai mare? Ce ai vrea ca oamenii să simtă atunci când îţi văd semnul? Ce îţi place în legătură cu meseria ta? Ce urăşti?

Pune întrebările, apoi stă liniştit şi ascultă. Atunci îl urmăresc. Uneori stă complet nemişcat, de parcă n-ar vrea să-i întrerupă sau să le influenţeze răspunsurile făcând altceva decât să respire. Cu alţi clienţi este însufleţit şi conversaţia curge cu uşurinţă. Însă în momentul în care acul este înmuiat şi încărcat cu cerneală şi porneşte maşinăria, devine tăcut. E ca şi cum el este cerneala şi cerneala este în el. Pare că aproape devine persoana pe care o înseamnă, sufletul său fiind amestecat cu sânge şi cerneală. Îl văd pe Karl cum îl urmăreşte şi el, cu privirea aproape flămândă. Suntem amândoi impresionaţi.

La sfârşitul zilei, Obel ne cheamă pe mine şi pe Karl acolo unde lucrează.

— Doar ca să ştiţi şi voi, am de gând să-mi extind afacerea. La sfârşitul pregătirii voastre, voi avea un loc liber pentru un nou desenator, care să mi se alăture în atelier. Demonstraţi-mi că meritaţi şi e posibil să-l aleg pe unul dintre voi.

Eu şi Karl ne uităm unul la altul. Miza tocmai a fost adusă în discuţie – şi ştiu că amândoi avem de gând să câştigăm.

Părăsesc atelierul la sfârşitul zilei simţindu-mă buimacă. Această dimineaţă şi toată neliniştea ei par să se fi întâmplat cu multe zile în urmă. Zâmbesc larg în timp ce merg prin oraş şi încântarea încă vibrează în mine. Vreau acea slujbă, mă hotărăsc; totuşi mă bazez pe noroc ca să concurez împotriva lui Karl. Fac pariu că el nici măcar nu-şi doreşte slujba cu adevărat; vrea doar să câştige. Poate că o fi el enervant şi poate că se află aici doar pentru că-l obligă taică-său, însă trebuie să recunosc că are ceva talent.

Şi apoi îmi amintesc de planul meu de a mă opri pe la muzeu ca să văd cartea tatei şi zâmbetul mi se lăţeşte şi mai tare pe chip. De-abia aştept.

Capitolul șaisprezece

După căldura din atelier, aerul răcoros al străzilor e o schimbare plăcută. E minunat să simt briza pe față și să văd cum toată această energie negativă pălește. Bun, Karl a fost o surpriză neplăcută, însă am supraviețuit primei mele zile *și* nu m-am făcut de râs. *Să vedem cum va fi ziua de mâine, nu-i așa?* spune o voce firavă din capul meu, însă o ignor.

Drumul către muzeu e aglomerat și zgomotos. Oameni care vin de la cumpărături și trec pe lângă mine încărcați cu sacoșe pline cu lucruri pe care le-au cumpărat de la piață. Nu sunt în stare să țin pasul cu mersul lor grăbit – pentru prima oară de luni de zile simt un pic de satisfacție. Am avut o primă zi de lucru neașteptat de bună și o să-mi văd tatăl în doar câteva minute. Îmi îngădui să zâmbesc. Nu sunt chiar fericită, nu sunt pregătită pentru așa ceva, însă mă simt de parcă aș mirosi aroma fericirii imediat după colț – nu e departe de mine acum.

Deasupra ușilor mari de la intrarea în muzeu se află inscripția Adevărul Gol-Goluț. Mă face să mă cutremur de nerăbdare și emoție. Oh, de-abia aștept să-l văd! Ghetele mele ușoare nu fac prea mult zgomot pe podeaua îmbrăcata în gresie, însă destul pentru ca Beatrice de la recepție să ridice privirea către mine. Zâmbește larg.

— Bună, Leora! A fost prima ta zi de muncă?

— Sunt la un desenator care are atelierul în josul străzii, îi spun zâmbind. M-am gândit să vin și să-i povestesc tatei totul despre asta.

Ea încuviințează, cu ochii plini de simpatie și face semn înspre biblioteca muzeului.

Trec prin atrium, simțind soarele iernii luminându-mă de la fereastra din acoperiș care pare atât de înaltă, încât probabil le dă ameţeli până și păsărilor. Aruncând o privire spre exponate când trec pe lângă ele, împing ușile de sticlă ce dau spre bibliotecă. Teancurile înalte de cărți protejează încăperea de lumina soarelui așa că îmi pare întotdeauna prăfuită și neprimitoare. Mirosul de cărți vechi mă face să mă gândesc la iarnă și la tata, care aprindea coli mototolite de hârtie ca să pornească focul. Verity vine uneori aici să studieze; consideră că liniștea din spațiul acesta o ajută să se concentreze și îi place să-și aleagă un birou și să stea acolo toată ziua. Nu știu de ce, însă asta mă face să mă simt nelalocul meu și expusă. Trăgând cu putere aer în piept, închid ochii. Nu sunt aici ca să studiez; sunt aici pentru tata.

Bibliotecara de la birou nu mi-e cunoscută, însă e atentă şi zâmbitoare, şi când îi spun de ce sunt aici, deschide un sertar, scoate un formular şi îmi arată cum să-l completez. Apoi trimite solicitarea mea pe tobogan la etajul de dedesubt, acolo unde sunt păstrate arhivele şi unde sunt ţinuţi cei ale căror cărţi au fost de curând finalizate.

În timp ce aştept, privesc prin uşi înspre atrium. Toate celelalte etaje ale clădirii dau spre el; seamănă cu o scenă. Din locul în care mă aflu pot să văd câteva dintre exponatele temporare – le schimbă destul de des. În acest moment, toate cărţile celor mai respectaţi lideri ai noştri sunt acolo şi vitrina cea mai mare conţine o reproducere a semnelor primarului Longsight. Mă uit în jurul meu prin bibliotecă să văd dacă se află cineva cunoscut azi aici. Nu e decât un băiat care citeşte în linişte la un birou aflat într-un colţ.

Oftez, întrebându-mă cât de mult va trebui să aştept. Sunt nerăbdătoare să văd cartea tatei şi nu vreau să mai zăbovesc nicio secundă în plus.

Probabil că mă aflu aici de vreo zece minute în momentul în care aud un hârşâit de scaun. Ridic privirea şi-l văd pe băiat ridicându-se de la biroul său şi îndreptându-se către recepţia bibliotecii. Stă la ceva depărtare de mine şi pune o carte pe birou. Parcă e puţin mai mare decât mine şi mi se pare că-l cunosc de undeva – poate că a fost cu mine în şcoală cu un an mai mare sau ceva de genul ăsta. E *superb* îmi spun, cu siguranţă că l-aş fi ţinut minte de la şcoală. Are pielea neagră şi netedă şi nişte ochi inteligenţi care se văd din spatele unor ochelari cu rame aurii. În timp ce aşteaptă ca bibliotecara să vină, bagă un caiet de notiţe în rucsacul de piele, îl închide şi îşi trece mâna prin buclele răvăşite, deranjându-şi puţin ochelarii pe care apoi şi-i îndreaptă. *Oh, nu.* A observat că mă uit la el. O să creadă că *mă uitam* la el şi nu făceam asta. Ei bine, poate că mă uitam puţin, însă nu vreau ca el s-o ştie. Mă prefac că studiez suprafaţa de lemn a biroului de la recepţie. Oh, dacă aş putea să fiu mai relaxată. Oh, de-aş fi ca Verity – măcar o dată.

— Scuzaţi-mă, îi spune el bibliotecarei, şi vocea lui e plăcută – oarecum răguşită şi profundă. Caut volumul al doilea – îl aveţi?

Ea arunca o privire la bucata de hârtie pe care i-o arată băiatul.

— Poţi aştepta să verific? îl întreabă ea. Nu ştiu sigur.

Băiatul încuviinţează şi după ce bibliotecara pleacă se uită la mine şi îmi zâmbeşte. E genul de zâmbet conspirativ şi mă ia prin surprindere. Îi zâmbesc la rândul meu şi încerc să nu chicotesc.

Chiar în momentul în care îmi trec, pentru a mia oară, greutatea de pe un picior pe altul, un asistent intră în încăpere şi îi înmânează bibliotecarei o bucată de hârtie; speriată, femeia ridică privirea. Lasă jos dosarul pe care îl

răsfoiește, ia biletul, îl citește, se uită la mine și împăturește în două bucata de hârtie.

— Cartea pe care ai solicitat-o nu poate fi accesată în acest moment.

Vorbește repede și cu sprâncenele încruntate.

— Poftim?

Îmi înmânează bucata de hârtie și se întoarce la treaba ei, acordându-mi un moment de intimitate în timp ce citesc. Mă zgâiesc la hârtia respectivă, însă cuvintele mi se înceţoșează în faţa ochilor. *Indisponibilă. Confiscată până la noi ordine.*

— Aşteptaţi – sunt sigură că este o greşeală.

Inima îmi bate cu putere în piept, toată încântarea mea că-l voi vedea pe tata s-a transformat în frică.

— El… Cartea lui este aici – aşteaptă doar pentru ceremonia de cântărire.

Bibliotecara se uită la mine şi oftează, însă nu spune nimic. Ochii ei par neliniştiţi, de parcă n-a mai avut de-a face cu o astfel de situaţie înainte.

— Poate s-au uitat în alt loc sau n-au căutat numele care trebuie? întreb eu cu o urmă de disperare în voce.

Trebuie să fie o greşeală. Trebuie.

Bibliotecara se ridică şi vine pe după birou, în mod evident îngrijorată că am de gând să fac o scenă.

— Nu este nicio greşeală. Dacă te uiţi la hârtie, vei vedea.

Atinge cu precauţie bucata de hârtie din mâna mea, de parcă s-ar teme ca nu cumva s-o frigă.

— Cartea tatălui tău nu este disponibilă. A fost confiscată.

Arată cu degetul înspre cuvintele de pe hârtie şi acestea încep să tremure şi să se clatine în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.

— Dacă este confiscată, atunci vreau să ştiu de ce!

Vocea mea e mai puternică decât intenţionez şi văd cum bibliotecara se zbârleşte.

— Vă rog, trebuie să mă ajutaţi. *Vă rog* – trebuie să mi-l aduceţi pe tata.

Bibliotecara priveşte cu nervozitate dincolo de mine şi o văd şoptind ceva către cineva aflat la distanţă. Chiar în acel moment simt o mână pe braţ şi îmi dau seama că e băiatul acela chipeş, care a urmărit întreaga scenă. Mă smucesc cu indignare, însă el mă trage spre el, cu o strânsoare surprinzător de fermă.

— Chestia asta n-o să ajute. Nu vrei să intri în belele aici, îmi şopteşte el în ureche.

Face semn cu capul înspre gardianul care se îndreaptă spre noi şi îl las pe băiat să mă conducă afară din muzeu, ţinând încă în mână bucata de hârtie.

— Ce faci? şuier printre dinţi, încercând să-mi trag mâna.

— Continuă să mergi. Nu putem vorbi acum. Haide.

Îşi retrage mâna de pe braţul meu şi începe să coboare treptele de piatră. Ezit o clipă, apoi îl urmez, simţindu-mă uşor buimacă. Nu vreau să-l părăsesc pe tata; am prea multe întrebări ca să plec pur şi simplu. Însă în ciuda aerului său liniştit, băiatul are autoritate. Simt răcoarea rece a vântului pe piele. Cobor repede treptele ca să-l prind din urmă pe băiat. Pleacă şi îl urmez; şi, în timp ce o fac, el întoarce capul şi schiţează un zâmbet şi cred că înţelege ce simt.

Când mă întorc şi mă uit în urma mea, văd gardienii stând în capătul treptelor, urmărindu-ne.

Mergem în tăcere timp de câteva minute, părăsind piaţa şi îndreptându-ne spre străzi mai întunecate, cu birouri, magazine şi prăvălii. Simt primele picături de ploaie îngheţată şi încep să tremur.

— Hai să intrăm aici.

Mă apucă brusc de mână şi ne aplecăm ca să putem intra pe o uşă joasă. E o cafenea în care n-am mai fost niciodată. Încăperea înţesată de lume e călduroasă, străluceşte de lumini şi în aer pluteşte o aromă plăcută de cafea caldă şi conversaţie. Băiatul îi spune câteva cuvinte bărbatului care se află la tejghea şi, ţinându-mă încă de mână, mă conduce spre o masă din colţul încăperii. Pereţii înăbuşă vocile oamenilor care stau de vorbă şi râd şi asta îmi dă un sentiment de siguranţă.

Îmi dau seama că îl strâng de mână destul de tare. Îi dau drumul şi încerc să-mi ascund stânjeneala desfăcându-mi cu exagerată preocupare şalul şi aranjându-l *la dungă* înainte de a mă aşeza. Abia atunci mă uit la băiat şi stranietatea situaţiei mă izbeşte din plin. Acum o oră de-abia aşteptam să văd cartea tatei. Acum stau într-un loc în care n-am mai fost niciodată, cu o persoană complet necunoscută.

— Bună, zice el cu un început de zâmbet. Sunt Oscar.

Îşi şterge pe cămaşă picăturile de ploaie de pe ochelari. Face gropiţe în obraji când zâmbeşte.

— Probabil crezi că sunt foarte ciudat. De obicei nu răpesc fete la muzeu – te asigur de asta.

Îşi înclină capul să se uite la mine şi zice:

— Eşti bine?

Îmi trec degetele peste marginea mesei şi simt fibra îmbătrânită a lemnului.

— Sunt bine. Nu, de fapt, *nu* sunt bine, însă *chestia asta* e bine, vreau să spun, e bine că suntem aici.

În sinea mea, dau ochii peste cap.

— Eu sunt Leora.

Îi întind mâna, el o strânge și zâmbește.

Ni se aduce cafea la masă în căni de lut, care par de artizanat. Iau cu grijă o înghițitură în timp ce încerc să mă gândesc ce să spun.

— Deci ce s-a întâmplat acolo? întreabă Oscar. N-au vrut să te lase să vezi pe cineva?

Mă uit la el. De regulă nu-mi place să vorbesc despre mine. Însă împrejurările întâlnirii noastre sunt mai ciudate și îmi dau cumva seama că pot avea încredere în el. Sunt oare idioată? Sunt oare orbită de un chip frumos și de o ceașcă de cafea? Poate. Sunt prea obosită și prea tensionată ca să-mi dau seama. Însă știu că vreau să vorbesc.

— Tatăl meu. El… el a murit.

Înghit cu greu.

— Îmi pare rău să aud asta, zice Oscar, aranjându-și ochelarii și împingându-i până la rădăcina nasului în timp ce se apleacă spre mine să asculte cu atenție.

— În fine, cartea lui e ținută la muzeu până sunt gata pentru ceremonia de cântărire a sufletului său, la fel cum se procedează în cazul tuturor. Însă – ei bine, probabil ai auzit – bibliotecara mi-a dat asta.

Scot la iveală bucata de hârtie mototolită și i-o întind lui Oscar, care se uită la ea în tăcere, înainte de a o face să alunece de-a lungul mesei înspre mine.

— Zice aici că i-a fost confiscată cartea și… nu știu ce să fac. Ce mai vrea să însemne și asta?

Îmi înfig unghia în tăblia mesei și trag o linie de-a lungul fibrei lemnului în timp ce vorbesc. Îmi pot auzi nedumerirea din voce. Vorbesc precum un copil.

Băiatul se uită gânditor la mine.

— De obicei cărțile sunt confiscate dacă apare… ceva controversat în timpul examinării. Ceva ce trebuie luat în considerare în timpul ceremoniei.

Își înclină capul, încă aplecat spre mine.

— Ai idee ce ar putea fi acel lucru? Ce e posibil să fi găsit?

Bineînțeles că știu. Mintea mea se întoarce la momentul în care am văzut prima oară cioara pe scalpul tatălui meu. Semnul celor uitați, în loc de asta, spun:

— Nu, eu… nu-mi trece nimic de genul ăsta prin cap.

Vocea îmi sună și mie bățoasă și neobișnuită.

— Pot să-i confiște pur și simplu cartea în felul acesta?

— Păi, pot face orice vor, nu-i așa?

Apoi, înainte să apuc să-l întreb la ce se referă, continuă repede, cu voce joasă.

— Spune-mi, Leora, tatăl tău a fost un om bun?

Maşina de cafea şuieră.

— A fost. A fost cel mai bun om pe care l-am cunoscut.

A fost. A fost. Dar de ce a fost însemnat?

— Atunci totul va fi bine. Putem avea încredere în justiţie.

Cuvintele par seci şi false în gâtlejul lui. Gesticulează înspre hainele mele şi, cu un zâmbet amuzat, întreabă:

— Tu chiar eşti desenatoare?

Schimbarea subiectului mă ia prin surprindere, râd şi spun:

— Ei bine, da. Însă sunt acolo doar de o zi! Tu ce faci?

— Sunt legător de cărţi – al doilea an de pregătire. Încercam să studiez, atunci când te-am văzut la muzeu. Pun pariu că n-o să mai pun mâna vreodată pe volumul doi al cărţii ăleia.

Mormăi un „scuze" distrat şi îi povestesc cum am descoperit că-mi fac pregătirea împreună cu cineva care mă urăşte.

— Nu e, totuşi, ceva destul de neobişnuit ca o fată să fie desenatoare?

— Am fost singura de la cursul meu. Poate din cauză că oamenii sunt descurajaţi de stereotipul că majoritatea desenatorilor par să fie musculoşi.

Îmi întind braţul, firav şi palid.

— Eu sparg tiparul.

Oscar râde şi pielea din jurul ochilor să-i face nişte cute într-un fel care mă face să vreau să-l provoc să râdă şi mai mult, astfel încât să le pot vedea din nou. Aerul amuzat îi rămâne pe figură chiar şi când se opreşte din râs. Eu, însă, mă trezesc brusc lipsită de idei de conversaţie. Nu găsesc nici măcar un singur lucru de spus. E o nebunie că încă sunt aici. Mă îndrept puţin în scaun şi încerc să-mi dau seama cum să fac să plec fără să par nepoliticoasă.

— Oscar, e foarte drăguţ din partea ta că ai sărit în apărarea mea. Crezi că paznicii ăia m-ar fi dat afară?

El ridică din umeri.

— Poate, zice încetişor.

— În fine. Nu vreau să-ţi mai răpesc din timp; mă simt mult mai bine. Ar trebui să mă întorc acasă la mama.

Oscar goleşte şi restul cănii de cafea şi zâmbeşte.

— Păi, a fost plăcută – chestia asta. Să pălăvrăgim şi… restul.

Împinge cana înspre marginea mesei.

— Dacă te pot ajuta cu ceva – în legătură cu tatăl tău – nu trebuie decât să spui.

Tonul vocii sale e jos, însă mă priveşte cu colţul ochiului, de parcă m-ar provoca să muşc momeala.

— Oh, spun cu nesiguranță în glas, e drăguț din partea ta.

N-are idee în ce s-ar băga, dacă ar încerca să mă ajute; nu că eu aș avea mai mult decât are el.

— Nu știu sigur în ce fel m-ar putea ajuta legarea cărților la ce belele am.

Oscar ridică o sprânceană, însă nu mă oprește când mă ridic.

Văd pe fereastră că afară plouă încă, așa că îmi pun șalul pe cap și mă întorc să-mi iau la revedere și chiar atunci văd ceva care mă face să mă opresc. Oscar întinde mâna după rucsacul său și, în timp ce se apleacă, cămașa i se ridică și zăresc o parte din arborele său genealogic. Semnele sale sunt neclare pe pielea lui neagră. Și brusc îmi dau seama că îl pot citi.

Un nume a fost îndepărtat de acolo și la baza arborelui său se află o pasăre care ciugulește.

Un cuc. Știu ce înseamnă asta.

Într-o fracțiune de secundă îmi dau seama unde l-am mai văzut pe Oscar. Era în piață în acea zi în care a avut loc însemnarea. Băiatul cu ochelari, care întindea mâna către bărbatul însemnat.

În timp ce Oscar se îndreaptă de spate, vede că mă holbez la el. Îl privesc în ochi.

— Spune-mi, tatăl tău a fost un om bun, Oscar?

Capitolul șaptesprezece

Mintea mi-e absentă în timp ce mă grăbesc spre casă. Nu pot pricepe ceea ce tocmai s-a întâmplat. Sunt prea multe întrebări în capul meu.

Aș putea s-o întreb pe mama dacă știe ce se întâmplă cu cartea tatei – însă de unde să încep? Pot măcar să am încredere în ea? Mintea mea se tot întoarce la Oscar; la maxilarul lui încordat în timp ce scrie ceva pe o bucată de hârtie și mi-o vâră în mână înainte ca eu să plec grăbită, cu capul în jos în bătaia vântului. Biletul e în buzunar, însă mi-e prea frică să mă uit la el.

— Leora!

Mama stă la masă și, când intru în casă, mă îmbrățișează și mă ține strâns.

— Te-au ținut până târziu! Cum a fost? Mor de curiozitate să știu!

Mă uit la ea, dezorientată. Atelierul, Obel și Karl, toate astea par să se fi întâmplat cu zile bune în urmă, s-au petrecut atâtea de atunci. Îmi ia ceva timp ca mintea să mi se desprindă de la evenimentele stranii din această după-amiază. Mă chinui să zâmbesc.

— A fost grozav, mamă. Mult mai bine decât m-am așteptat.

Inspir aromele bine cunoscute ale casei și le dau voie umerilor încordați să se mai relaxeze. Mama mă împinge ușor, apoi se întoarce să ia o mănușă de bucătărie și să scoată din cuptor o tavă cu biscuiți. Ar fi trebuit să ghicesc că-mi va pregăti ceva bun în prima mea zi de instruire. Se uită la mine curioasă, dorindu-și să continui să vorbesc.

Și îi povestesc despre Obel că e o persoană impresionantă, exact așa cum se spune. Nu pomenesc de Karl. Îi spun despre o parte dintre clienții cu care l-am văzut pe Obel lucrând și de cât de frumoase sunt propriile lui semne, care însă sunt nimic pe lângă semnele pe care le face altora. Nu spun nimic de faptul că nu pot să-l citesc – ar face din asta mare *tam-tam* și s-ar speria de moarte că nu e „normal” – și apoi nu mă mai pot abține și zic:

— Și am fost la muzeu să-l văd pe tata.

Mama ezită și scapă unul din biscuiții fierbinți pe care îi așază pe grătar la răcit. Îl ridică cu o mână înmănușată, îl scutură și îl pune lângă restul biscuiților. Chipul îi rămâne în întregime neclintit.

— Unde e, mamă?

O privesc. Știe ceva, îmi pot da seama de asta; întotdeauna a fost o mincinoasă ca vai de ea.

— Mamă? Când aveai de gând să-mi spui?

— Ce să-ți spun?

Încearcă să pară calmă, însă simt în vocea ei că vrea cumva să se apere.

— Știi unde e cartea lui? Știi de ce l-au luat de-acolo?

Mama scoate două farfurii, privind hotărât oriunde în altă parte, însă nu la mine.

— Nu ești singura care l-a iubit, mamă. Te rog.

Mama trântește tava de copt pe blatul de lucru și se întoarce să mă privească, încruntându-se în timp ce se descotorosește de mănușa de bucătărie, pe care o așază alături.

— Nu e corect, Leora…

— Nu e corect că știi chestii despre tata pe care nu mi le spui.

Vocea îmi tremură. Refuzul mamei de a recunoaște că știe mă enervează.

— Mi-e frică, mamă. Ce înseamnă toate astea pentru ceremonia de cântărire a sufletului său?

— Iubito, zice ea în timp ce vine spre mine și încearcă să mă îmbrățișeze, lucru care mă irită, te impacientezi degeaba.

O îndepărtez.

— Uite-te la mine.

Îmi ia fața între mâini.

— Ar fi trebuit să te previn – chiar am primit o scrisoare. Nu mi-am dat seama că erai atât de dornică să-l vizitezi. I-au reținut cartea înaintea ceremoniei. Însă, draga mea, chestia asta e… doar o formalitate, se întâmplă uneori. Ceva ce trebuie examinat, însă nu-i ceva de care trebuie să-ți faci griji.

Nu-mi mai pot da seama dacă ea chiar crede asta sau dacă mă minte.

— Nu, mamă. Știu că ceva nu e în regulă.

Mama dă să spună ceva.

— Nu încerca. Sunt lucruri pe care le ascunzi de mine. Știu că sunt lucruri în legătură cu tata despre care nu vrei să știu.

— Faci ca asta să pară de parcă ar fi cine știe ce mare secret, zice ea cu nepăsare, de parcă aș fi o școlăriță care pune întrebări prostești, și simt cum frustrarea crește în mine.

— A fost însemnat, nu-i așa? Cu o cioară.

Spun lucrul acesta în șoaptă – nu îndrăznesc să-l rostesc cu voce tare – și mă uit la chipul ei. E complet de necitit. Nu vrea să-mi dea voie să-i pătrund gândurile. Nu voi obține niciun răspuns de la ea în seara asta.

— Nu știu despre ce vorbești, Leora.

Se străduiește ca vocea să-i pară autoritară, dar de fapt sună ca o șoaptă.

Trântesc farfuria cu biscuitul înapoi pe masă.

— Nu mi-e foame, spun în timp ce-mi ridic șalul. Nu mă aștepta.

Plec de-acasă și mama strigă în urma mea.

— Haide, Leora! Nu te prosti!

Nu i-am mai ieşit niciodată până acum din cuvânt.

Merg fără să mă gândesc prea tare încotro mă îndrept. Îmi place când străzile sunt goale. Îmi place să trec pe lângă case şi să-mi imaginez cine locuieşte acolo. În timpul zilei, când oamenii sunt plecaţi cu treabă, vieţile lor te strigă din semnele lor – n-ai cum să eviţi poveştile lor şi nici cum să nu ghiceşti cine sunt şi în ce constă existenţa lor. Însă când toată lumea e ascunsă în spatele pereţilor, uşilor şi ferestrelor cu draperii, îmi pot imagina părţi ale vieţii lor pe care tatuajele nu le arată. Îmi imaginez ce conversaţii au înainte de a se spăla pe dinţi, ce citesc, ce îi face să râdă şi să plângă azi.

Eram cu toţii atât de apropiaţi înainte ca tata să se îmbolnăvească. Aveam cu toţii rolul nostru în mica noastră familie. Mama era cea calmă şi sensibilă. Tata spunea mereu poveşti. Îi plăceau fabulele şi legendele – despre Vrăjitoarea Albă, despre Sfânt. Eu îl ascultam cu ochii cât cepele. Şi dacă deveneau prea înspăimântătoare, mama îl oprea, spunându-i că din cauza lui o să am coşmaruri. Apoi el încheia spunându-ne cine ştie ce trăsnaie despre cum obişnuia ei să intre în belele când era puşti şi mama şi cu mine râdeam până ce ni se înroşeau obrajii, mama scuturând din cap, dezaprobându-l un pic, ştiind că tata o tachina, iar eu uimită de ideea că un adult a putut vreodată să fie neascultător. Eu oscilam între amândoi – de obicei tăcută şi docilă, însă câteodată, doar câteodată, răzvrătită.

Nu ştiu cât timp am mers – ore poate – însă stau pe-afară până sunt sigură că mama s-a dus la culcare. Când mă întorc acasă, mă opresc o clipă în faţa casei şi o privesc. Câtă vreme nu intru, pot încă să mă mai prefac că toată lumea e înăuntru, că tata nu e doar o carte care urmează să fie citită. Că el nu lipseşte.

Că mama e doar mama şi nu o mincinoasă îmbrăcată cu hainele ei.

* * *

Când cobor la parter a doua zi dimineaţă, pe o farfurie e un pui pus la dezgheţat şi pe masă, un bilet de la mama: *Am plecat la lucru devreme, să ai o zi bună. Te rog să pregăteşti cina când te întorci.* Mă evită.

Şi ştiu că n-o să obţin niciodată răspunsuri de la ea. N-am de ales decât să scot bucata de hârtie pe care mi-a dat-o Oscar. Îmi caut prin buzunar şi o despăturesc.

Ce îl face bun pe un om?
Poţi avea încredere în mine, Leora.
Dacă vrei să stăm de vorbă, întâlneşte-te cu mine vineri la ora şase după-amiază.
În piaţă.

Sub cuvinte e mâzgălită o mică imagine a unei ciori.

Capitolul optsprezece

Mă uit întruna la biletul lui Oscar atât de mult timp, încât sunt în pericol să întârzii la lucru. Dau repede pe gât nişte ceai şi iau cu mine un biscuit care s-a răcit să-l mănânc pe drum. Azi-noapte a plouat şi mai mult şi frunzele de pe pământ sunt moi şi înmiresmate.

Ajung la atelier la ţanc. Karl aşteaptă în faţă şi dă să spună ceva – ceva grosolan, probabil – însă Obel îşi face apariţia în uşă şi nu mai poate zice nimic. Asta însă nu-l opreşte să mă privească ca pe un gunoi. Mă uit urât la ceafa lui în timp ce-l urmez. Acum că ne-am pricopsit unul cu altul, nu ştiu de ce nu se poate împăca pur şi simplu cu ideea.

Obel ne face loc să intrăm şi apoi trece direct la subiect.

— Azi aveţi sarcini diferite. Karl, vreau să-ţi exersezi aptitudinile de desenator. Semnul pe care ţi l-ai făcut pe picior arată că ai talent înnăscut, însă doar atât. Are nevoie de rafinament – trebuie să trasezi linii fără cusur. Parcurge cartea asta – Obel împinge de-a lungul mesei un manual de modele de tatuaje – şi încearcă să imiţi semnele. Însă nu le copia doar – vreau să simţi emoţia fiecărui semn – OK?

140

— Îî, bine.

Karl pare buimăcit, însă ia cartea de pe masă, un toc şi cerneală şi se duce la un birou. În timp ce trece pe lângă mine, şopteşte:

— Ai auzit asta? Talent înnăscut.

— Leora, ai rămas din nou cu mine.

Obel face semn cu capul spre atelier şi îl urmez în spaţiul luminat, Karl privindu-mă chiorâş când trec pe lângă el. Obel e numai lapte şi miere cu clienţii săi şi numai venin cu mine şi Karl. Eu tot nu-l pot citi – îl simt de parcă ar fi în spatele unei vitrine din muzeu – frumos, însă mort.

Obel are mulţi clienţi. Unii vin pentru a fi însemnaţi, alţii ca să stea de vorbă cu el în legătură cu ideile pe care le au pentru nişte semne viitoare. Zâmbesc când în atelier intră un bărbat cu un căţeluş alb şi îl întreabă pe Obel dacă nu vrea să-i facă un tatuaj cu „cel mai bun prieten" al lui pe o fesă, în locul în care ar trebui să se afle în mod normal un tatuaj care să marcheze căsătoria.

— Păi, n-am de gând să mă căsătoresc vreodată, nu-i aşa?

Sunt frapată de faptul că fiecare client vine la desenator singur şi, când prind un moment de respiro şi pregătesc trusa pentru următorul client, mă hotărăsc să-l întreb pe Obel despre asta.

— Toţi vin la tine singuri. De ce?

Obel şterge o suprafaţă de lucru şi mai zăboveşte puţin înainte să-mi răspundă.

— Anumite ateliere nu pun mare preţ pe acest lucru, însă mie îmi place să-i văd pe oameni singuri. Trebuie să ştiu dacă îşi aleg ei înşişi semnele şi nu pentru că sunt convinşi de altcineva. Unele persoane sunt foarte uşor influenţabile. Le place să li se spună ce să gândească. Însă semnele trebuie să fie ale lor; povestea lor e mult prea importantă. Nu voi permite să fie sugerată de nimeni altcineva.

Mută un scaun, pregătindu-l pentru clientul următor.

— Nu crezi că *tu* îi influenţezi? întreb eu, îngrijorată ca nu cumva să creadă că pun prea multe întrebări.

Face o pauză şi pare să se gândească la ce am spus.

— O parte din datoria mea e să mă comport ca o oglindă pentru fiecare dintre clienţii mei. Încerc să pierd ideea că sunt desenatorul lor şi ţintesc să devin pur şi simplu parte din ei. Le reflect pasiunile şi temerile. Devin locul unde se simt în siguranţă. Ai fi surprinsă să afli cât de mulţi oameni îmi spun lucruri pe care nu le-au mărturisit nici celui mai bun prieten.

Mă priveşte gânditor.

— Asta e o parte din meserie care nu poate fi învăţată, Leora. Partea care te transformă din cineva cu puţin talent într-un adevărat desenator.

* * *

În cursul zilei, vedem un bărbat care vrea să marcheze evenimentul naşterii fiului său fără ca soţia lui să ştie că are o amantă. Vedem o femeie în vârstă care vrea să păstreze amintirea primei dăţi când a sărutat un bărbat.

— Mă cam lasă memoria, vezi tu, şi sunt unele lucruri pe care nu vrei să le uiţi.

Mi se livrează un buchet de flori cu un bileţel de la Mel pe care scrie *Sper că te-ai acomodat. Ai ales una dintre profesiile noastre cele mai nobile.* Dedesubt e desenată o imagine a Sfântului.

La sfârşitul zilei, după ce Karl tocmai a plecat, în timp ce fac ordine în lucruri şi îmi aranjez florile într-un vas, o femeie intră în atelier. Obel ridică privirea în timp ce ea intră. E slabă şi neagră şi în ochi are ceva care mă face să mă opresc.

— Am închis, zice Obel, însă o spune pe un ton amabil.

— Ştiu. Eu doar… Ai timp să mă vezi? întreabă ea şi îi înmânează o bucată de hârtie.

El se uită la hârtie şi apoi întoarce plăcuţa de pe uşă pe care scrie „închis”.

— Te rog. Vino şi ia loc, zice curtenitor, vârând bucata de hârtie în buzunarul de la spate.

Eu ezit, fără să ştiu dacă ar trebui să rămân sau să plec şi îl surprind pe Obel privindu-mă gânditor. Apoi pare să se hotărască şi spune:

— Ea este Leora, îşi face pregătirea cu mine – te deranjează dacă stă aici cu noi?

Femeia se uită la mine cu ochii strălucitori şi roşii de la prea multe lacrimi. Face câteva clipe o pauză şi apoi pare să ia o hotărâre.

— Da, e în regulă.

În vreme ce Obel vorbeşte cu femeia, eu sesizez tristeţea sufletului ei. Ne spune că şi-a pierdut copilaşul şi că vrea o frunză la baza arborelui său genealogic prin care să-i marcheze viaţa.

Obel rămâne tăcut şi aprobă rugămintea ei, dorindu-şi, din câte se pare, să-şi încalce propria regulă şi să-i facă semnul imediat. Femeia se aşază pe un scaun şi o ajut să-şi ridice bluza; se sprijină de scaun cu ajutorul antebraţelor, pregătită pentru începerea şedinţei de însemnare. În timp ce se face comodă îi văd abdomenul încreţit, cu vergeturi de un vineţiu-aprins. Mă uit la spatele ei şi văd că arborele ei genealogic are deja două frunze căzute la baza trunchiului – cafenii şi emaciate în comparaţie cu cele de un verde-intens ale celorlalţi membri ai familiei reprezentaţi în arborele ei. O ating pe umăr şi aproape că se simte o conexiune electrică între noi. Îi simt greutatea sânilor plini de lapte, cu toate că nu mai are un prunc pe care să-l hrănească. Simt vidul, durerea, furia, vinovăţia, zdrobirea, suferinţa extremă care spune: „Nu pot s-o fac din nou” şi jalea mistuitoare care şopteşte: „Dar trebuie, trebuie”. Femeia ridică privirea şi ochii îmi sunt plini de lacrimi.

Îmi pare rău.

Sunt ruşinată de intensitatea emoţiilor mele şi mi-e o teamă disperată că n-am făcut altceva decât să-i sporesc durerea – sau că ea o să creadă că mi-e milă de ea.

Obel ne urmăreşte în tăcere şi mă ia de-o parte, ca femeia care aşteaptă să nu ne poată auzi.

— Mie mi-e clar că asta e treaba ta, Leora. Tu trebuie să faci semnul.

Mă uit la el să văd dacă vorbeşte serios.

— Dar nu pot, şoptesc. N-am mai făcut asta până acum.

— Conexiunea e de-ajuns – îmi întinde, insistent, cutia cu mănuşi –, asta *dacă* eşti o adevărată desenatoare. Mai bine să descoperi chestia asta mai devreme decât mai târziu, ce zici?

Iau perechea de mănuşi cu mâini tremurătoare şi Obel îmi face un semn de încurajare cu capul, aproape imperceptibil.

Femeia încuviinţează şi ea, zâmbind uşor spre mine.

Îmi instalez cu grijă instrumentarul, curăţând totul şi aranjând toate lucrurile de care voi avea nevoie. Iau un stilou. O frunză – o frunză pentru viaţa lui scurtă. De-abia dacă gândesc în timp ce trasez pe pielea ei modelul după care mă voi ghida. Doar în clipa în care iau aparatul ca să încep să lucrez, am o ezitare; aparatul pare greu în mâna mea şi mi-e teamă să nu o rănesc. Mi-e teamă să nu murdăresc imaginea copilaşului mult iubit, însemnând-o pe ea în mod greşit.

Însă în timp ce apăs cu piciorul pe pedală şi aparatul porneşte, simt că intru într-o stare de transă. Aud doar bâzâitul maşinăriei şi simt doar emoţiile femeii al cărui spate îl însemnez. Contururile se descriu uşor – culorile îmi arată unde trebuie să le îmbin şi unde să mă opresc. Nu creez imaginea; aceasta ţâşneşte din mine.

Pe măsură ce sunetul aparatului scade în intensitate, revin la viaţă. Şterg cerneala, care s-a prelins peste imagine şi ridic o oglindă pentru ca femeia să poată vedea ce am făcut.

Scoate o exclamaţie de uimire. Chiar şi eu sunt surprinsă. N-am făcut o frunză cafenie, care să se potrivească cu cele ale celorlalţi copii pierduţi; aceasta străluceşte în roşu şi auriu. Chiar şi în căderea ei, arată frumuseţe şi speranţa unui nou anotimp ce va veni.

— Este perfectă. Oh! Exact aşa mă gândesc eu la el. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns.

Acum îi dau lacrimile. Îmi dă voie să-i acopăr semnul, se îmbracă şi îşi şterge ochii cu o batistă de culoare crem. Apoi, brusc, cuvintele îi ţâşnesc de parcă s-ar fi rupt un zăgaz.

— Vă mulţumesc foarte mult, amândurora. Nu eram deloc sigură în legătură cu venirea aici; soţul meu crede că ar trebui pur şi simplu să uit. Avea doar două zile. Şi ştiu că noi nu trebuie…

Îşi şterge lacrimile de pe obraji.

— Însă mi-a fost dat să vin aici. Şi tu m-ai văzut; ai văzut în interiorul meu. Îţi mulţumesc.

În timp ce vorbeşte, văd cum maxilarul lui Obel se încordează – ochii îi lucesc plini de înţelegere şi compasiune.

Femeia îi plăteşte lui Obel şi pleacă, înfăşurându-şi pelerina în jurul trupului. Sunt atât de copleşită, încât de-abia mai pot vorbi.

— Obel, m-am simţit extraordinar. Ce s-a întâmplat? A fost de parcă ea mi-ar fi ghidat mâinile – e ca şi cum… nu *eu* am făcut asta.

Obel îmi zâmbeşte larg.

— Ştiam eu, fată dragă. Ai fost făcută pentru asta.

Chipul lui devine brusc serios.

— Leora, nu trebuie să spui altcuiva despre clienţii pe care îi primim după terminarea programului, bine? Consideră că e un secret între tatuator şi tatuat.

Mă uit doar la el şi încuviinţez din cap, însă atunci când golesc coşul de gunoi înainte să plec văd bucata de hârtie pe care femeia i-a dat-o lui Obel. O îndrept şi îi netezesc îndoiturile. Pe ea e imaginea unei pene.

O pană – semnul celor neînsemnaţi. Însă ea mi-a părut o persoană atât de normală şi atât de zdrobită.

Şi apoi, cuprinsă de un teribil aflux de adrenalină, îmi pică fisa. Dacă bebeluşul ei avea doar două zile, n-ar fi avut cum să aibă semnul de naştere. Bebeluşii care mor înainte de a fi însemnaţi sunt în mod oficial consideraţi neînsemnaţi. Nu ştiu ce să fac – a fost primul meu semn şi Obel m-a lăsat să încalc legea, m-a pus să-l fac.

Tocmai am făcut un semn de aducere-aminte pentru un copilaş care ar fi trebuit uitat.

Capitolul nouăsprezece

Casa e tot goală când mă întorc. Deschid caietul şi desenez semnul pe care l-am făcut azi. Pe hârtie seamănă cu un desen destul de rezonabil al unei frunze, însă pe spatele femeii părea viu. Sunt copleşită pe de o parte de mândrie şi încântare în privinţa acestui eveniment şi, pe de alta, de groaza că cineva va descoperi ce am făcut, închid ochii şi încerc să-mi amintesc cum m-am simţit când am început să fiu atât de armonizată cu cineva, încât sentimentele acelei persoane au devenit ale mele. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Păstrez amintirea chipului ei în minte şi, chiar dacă ştiu că n-ar trebui, îi doresc totuşi fericire.

Pun puiul la cuptor, curăţ şi tai legumele. Când mă uit la ceasul de perete, îmi dau seama că nu e atât de târziu cum credeam. Sunt nerăbdătoare să împărtăşesc veştile cuiva şi mama n-are să se întoarcă prea curând, îi scriu la repezeală un bilet, promiţându-i să mă întorc acasă la timp ca să termin de gătit, apoi îmi înşfac geanta şi mă îndrept spre casa lui Verity.

* * *

Ea e încă în oraş la orele de instruire atunci când ajung, însă Julia e acasă şi ne aşezăm la masa din bucătărie să stăm de vorbă în timp ce o aştept pe Verity. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la femeia pe care am însemnat-o şi sfârşesc prin a o întreba pe Julia despre activitatea ei de la spital. Ea e moaşă – îi supraveghează întotdeauna pe copii atunci când îşi primesc semnele de naştere. Trebuie să fie un moment extraordinar să fii acolo când cineva primeşte un nume şi e însemnat pentru prima oară. Îi spun Juliei acest lucru şi mă priveşte gânditoare, dându-şi după urechi părul ei castaniu, sârmos şi lung până la nivelul bărbiei.

— Ai dreptate – poate fi un lucru extraordinar.

Zâmbeşte cu un aer obosit şi sunt pe cale s-o întreb mai multe – despre cum trebuie să fie pentru acei părinţi ai căror copilaşi nu sunt însemnaţi – în momentul în care Verity intră tropăind, îşi aruncă geanta pe masă şi mă îmbrăţişează în timp ce stă în spatele scaunului pe care sunt aşezată.

— Eşti aici! Prietena mea desenatoare, nici nu-ţi închipui cât de tare mă cred cei de la muncă pentru că ştiu o fată care e desenatoare! Ai fost o binecuvântare pentru mine! Nu pare că am fi acolo doar de două zile, nu-i aşa? Oof, sunt extenuată!

Zâmbesc la mulţimea de cuvinte îndrugate de Verity. Julia încearcă să agaţe geanta fiicei sale în cuier, însă acesta e plin de haine, şaluri şi genţi, aşa

că geanta cade pe podea. Julia oftează, lăsând-o acolo unde e şi o sărută pe Verity pe obraz.

— Voi puteţi să mai staţi la taclale, eu mă duc să mă culc – am avut o tură atât de grea. Aşteaptă-l pe Seb – ar trebui să vină acasă în curând.

Ne hotărâm să rămânem la masa din bucătărie mai degrabă decât să urcăm în camera lui Verity – aşa nu prea avem cum s-o deranjăm pe Julia, dacă suntem aici jos. Verity caută prin nişte cutii puse aiurea într-unul din dulapuri şi scoate la iveală o prăjitură. Foloseşte capacul cutiei drept farfurie, taie prăjitura şi mâncăm, lăsând ca firmiturile să se împrăştie pe masă.

— Şi-atunci, o să fie bine? zice Verity cu gura plină.

— Mie chiar îmi place, Vetty. Tipul care mă instruieşte e cam serios şi dificil, însă cred că vede ceva potenţial în mine. Oh! Totuşi, n-o să ghiceşti niciodată *alături* de cine îmi fac pregătirea.

Ochii lui Verity se măresc întrebători – are gura încă prea plină ca să poată vorbi cum trebuie. Fac o pauză pentru un efect dramatic.

— Cu unicul şi irepetabilul Karl Novak.

Verity încearcă să bolborosească ceva şi bucăţi de prăjitură îi cad pe gură.

— Îmi dă fiori, zic.

Verity înghite ce i-a mai rămas din îmbucătură. I-am povestit totul despre petrecere şi despre cum mă tot înţeapă Karl şi ştie destule despre el ca să înţeleagă de ce chestia asta îmi face pielea de găină. Scutură din cap şi expiră zgomotos.

— Păi, ăsta e un ghinion de-a dreptul *impresionant* – doar ţie ţi se putea întâmpla asta, Leora. Poate n-o să reziste prea mult acolo, totuşi?

— Pare destul de dedicat, îi spun cu un zâmbet amar. Şi se simte cât se poate de bine acolo. O să supravieţuiesc.

Prăjitura e chiar bună – aromată şi însiropată, una dintre cele mai bune făcute de Seb şi ochesc o a doua bucată.

— În fine, spune-mi despre munca de la guvern. Ia te uită ce elegantă eşti!

Poarta o rochie ajustată pe corp din sifon albastru, încinsă cu o curea lată de piele, care îi evidenţiază frumos talia. Are o eşarfă imensă cu blazonul guvernului. Bineînţeles că are parte de o uniformă care pică bine. Verity zâmbeşte, se ridică şi face o piruetă.

— Chiar e o uniformă foarte fainã, nu-i aşa?

Se aşază.

— Şi a ta e, ăă, foarte *gri*?

Râdem amândouă.

— Mi s-a dat deja un proiect în toată regula la care lucrez – e destul de interesant.

Ridic o sprânceană – nu-mi prea pot închipui nimic care să poată fi descris drept interesant în legătură cu administrația.

— Nu, chiar este! zâmbește Verity larg. Pe bune! E posibil să am chiar șansa să-l întâlnesc pe primarul Longsight mâine!

Scoate un chiot și se preface că leșină, făcându-mă să râd.

— Vine la o ședință.

— Uau, e extraordinar.

Nu mă pot abține să nu simt puțină invidie; asta face ca vestea în legătură cu faptul că am făcut primul semn să pară lipsită de importanță.

— Din câte se pare are de gând să pună în practică tot felul de reforme, unele chiar radicale – oamenii vorbesc despre planurile lui. Chestia asta afectează întreaga țară, nu doar pe noi. Nu m-am acomodat prea bine cu toate lucrurile, însă se simte ceva… *clar* în locul respectiv.

Ridică din umeri, însă ochii îi lucesc.

— Oamenii sunt încântați, asta e.

— Îmi amintesc că la însemnarea publică…

Îmi dreg glasul, care brusc mi s-a frânt.

— Vorbește serios în legătură cu neînsemnații, nu-i așa? Chiar sunt o amenințare?

Verity încuviințează cu ochii mari.

— E adevărat, Lor – mai mult decât am putut să ne dăm seama vreodată. Ca să fiu sinceră, mi-e puțin cam teamă. Însă facem tot ce putem să ne întărim pozițiile. Sunt sigură că primarul Longsight e stăpân pe situație.

Zâmbește cu sfială.

— De fapt, chestia la care lucrez are legătură cu toată povestea asta.

Ridic o sprânceană. Verity se apleacă spre mine.

— Până hotărăsc ei că sunt pregătită să încep la Departamentul Funerar și de Cântărire a Sufletelor, fac liste complete cu semnele tuturor.

— Hm, palpitant, Vetty, rânjesc.

Mă săgetează cu o privire enervată, iar eu întind mâna după o a doua bucată de prăjitură.

— Oricum, desenatorii trebuie să raporteze guvernului toate semnele pe care le fac. Am văzut documentele. Probabil că lista asta există deja.

— Păi, mda, însă hai să spunem doar că desenatorii nu sunt renumiți pentru abilitățile lor de buni administratori.

Se uită la mine cu subînțeles și îmi zâmbește răutăcios. Dau ochii peste cap, însă are dreptate – sunt mult mai aiurită decât ea.

— Evidența ținută a fost destul de precară până acum și a fost neglijată sub guvernările anterioare – însă toate astea se schimbă acum. Trebuie să se știe cu exactitate cine a fost însemnat și unde și ce reprezintă semnele lor.

Verity adună cu degetul firimiturile din faţa ei şi le bagă în gură. Pare gânditoare.

— Cred că ei nu mai considerau că acest lucru conta atât de mult, însă primarul Longsight vrea să schimbe asta. Ştie că, pentru ca reformele sale să funcţioneze, toate lucrurile şi toată lumea trebuie înregistrate. Nimic nu mai poate fi ascuns. Avem de gând să… – Verity face o faţă serioasă de parcă ar cita din memorie – *Ne întoarcem la rădăcinile tradiţiilor noastre şi să ne amintim că însemnarea nu este doar pentru autoexprimare – este şi despre aducere-aminte şi despre a demonstra că suntem vrednici.*

Râde de cum a reprodus citatul.

Imaginea bărbatului marcat în piaţă îmi trece prin minte şi îmi amintesc de promisiunea primarului Longsight că vom vedea şi mai multe astfel de manifestări publice în viitor. Îmi amintesc de convingerea din vocea sa, de impresia pe care am avut-o, în ciuda groazei resimţite, că va face întotdeauna ce trebuie.

— Deci de aia revine el la însemnările publice? întreb.

Păstrez un ton neutru, însă inima îmi bate cu repeziciune. Nu-mi pot şterge din minte imaginea bărbatului din piaţă şi a chipului său înfrânt şi distrus. Şi nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la tata. De ce a fost însemnat? Ce a făcut el?

Verity încuviinţează.

— Da – aceea a fost prima. Aşa cum am spus, ameninţarea din partea neînsemnaţilor creşte – se întâmplă asta de ani de zile, din cauză că vechiul regim nu a fost destul de dur. Vrem să reprimăm orice trădare. Primarul Longsight are de făcut o treabă importantă – trebuie să-i dea în vileag pe toţi cei care i se opun. În primul rând, vrea să se asigure că oricine îi sprijină pe neînsemnaţi e dat drept exemplu. Guvernul face investigaţii pentru descoperirea eventualilor rebeli. Au informaţii că nişte celule rebele îi ajută pe neînsemnaţi – şi vor chiar ca ei să se poată mişca liber printre noi – şi acum primarul Longsight pune capăt acestei situaţii. Vor fi chiar mai multe persoane însemnate ca uitate, dacă estimarea mea e una corectă. Nu mai e doar o tradiţie străveche; devine o realitate.

O privesc pe Verity, ochii ei scânteiază de încântare, iar eu, în sinea mea, mă simt pustiită. *Represiune. Mai mulţi oameni însemnaţi ca uitaţi. Anchetarea eventualilor rebeli.*

Oare chestia asta are vreo legătură cu dispariţia cărţii tatei?

— Şi totuşi, cine i-ar sprijini pe neînsemnaţi? După tot ce au făcut – şi de ce?

E posibil ca tata să fi avut vreo legătură cu aceste celule rebele? Alung acest gând din minte – tata n-ar fi făcut aşa ceva. Joel Flint, familist model,

tată iubitor, soţ înţelept, stâlp al comunităţii – în niciun caz. Brusc devin nerăbdătoare să-i mărturisesc celei mai bune prietene – nu doar despre semnul tatei, ci şi despre faptul că i-a fost confiscată cartea, despre cum m-a dus Oscar la cafenea şi despre faptul că mama nu vrea să-mi spună nimic.

— Verity… încep eu să spun.

Ridicăm amândouă privirea în momentul în care Julia intră în bucătărie.

— N-am putut să dorm, zice ea cu un oftat, prăbuşindu-se pe băncuţa de lângă noi.

Pare atât de mică pe lângă Verity acum. Îmi amintesc când credeam că era cea mai *adultă* dintre adulţii pe care-i cunoşteam, cu excepţia mamei, bineînţeles. Se uită la prăjitură şi taie absentă o felie. Acum nu mai e momentul confesiunilor. Apoi văd cât e ceasul şi mă ridic să plec acasă; dacă nu o iau din loc chiar acum, o să întârzii. Mă gândesc la puiul din cuptor şi la cina în tăcere pe care eu şi mama o vom avea.

— Trebuie să pleci? întreabă Verity.

Încuviinţez din cap şi mă duc s-o îmbrăţişez.

— Îmi pare rău, de-abia dacă am vorbit despre tine – n-am făcut altceva decât să trăncănesc eu. Hai să ne întâlnim la sfârşitul săptămânii să stăm de vorbă pe îndelete, da?

— Sună perfect, Vetty. Îmbrăţişează-l pe Seb din partea mea.

Verity se uită ciudat la mine, aşa că o asigur că nu-i nimic, cu un zâmbet care pare pus forţat pe chipul meu, şi mă îndrept spre casă, făcând cu mâna şi zâmbind cu gura până la urechi până ies pe uşă, după care îmi pică faţa. Vârându-mi şi mai adânc mâinile în buzunare, simt frunzele pe care le-am adunat în acea ultimă zi de examene. S-au întâmplat atâtea lucruri de atunci; Verity e tot aceeaşi persoană; nonşalantă şi sigură pe sine, însă eu sunt alt om. Strâng pumnii şi aceştia se închid în jurul a ceva – ceva ce e şi tare şi moale în acelaşi timp.

Scot obiectul din buzunar şi mă aşez sub un felinar să văd ce este.

O pană neagră şi lucioasă.

Semnul neînsemnaţilor.

O ţin în mână doar o clipă înainte ca vântul să mi-o smulgă. Mă uit în jur, aşteptându-mă cumva să văd un neînsemnat chiar acolo în spatele meu. Fug spre casă simţindu-mă de parcă aş avea iarăşi şase ani şi mă fugăresc neînsemnaţii gata să-mi fure sufletul.

Capitolul douăzeci

Când ajung acasă descopăr că mama s-a întors deja şi în casă miroase plăcut a spaţiu cald şi a mâncare. Mama stă la masă, cu o ceaşcă de ceai, citind una din cărţile strămoşilor. Chipul ei e calm şi împăcat şi nu-mi pot închipui ce zace dedesubt – nimic? Sau totul?

Încercând să-mi trag sufletul, îmi agăţ haina în cuier şi îmi scot şalul. O parte din mine ar vrea să se prefacă că totul e în regulă şi doar să-i povestească despre ziua pe care am avut-o – ar fi drăguţ să împărtăşesc tot ce s-a întâmplat cu cineva care să fie, la rândul său, încântat.

Însă ştiu că îmi ascunde atât de multe lucruri.

— Cum a fost în ziua a doua? întreabă, zâmbindu-mi uşor şi aşteptându-se să-i răspund.

E încercarea ei de a face un armistiţiu. Mă opresc.

— O să-ţi spun, pentru că a fost atât de minunat, însă să nu crezi că asta înseamnă că eşti iertată, mă încrunt. De fapt, o să fac o înţelegere cu tine. O să-ţi spun despre chestia *mea* la cină şi apoi îmi poţi spune şi tu despre *a ta.*

Mama dă ochii peste cap şi zâmbeşte de parcă aş fi doar un copil nostim; mă uit urât la ea şi are măcar inspiraţia să arate că-i pare rău.

* * *

— Deci, eu prima, spun în momentul în care aproape am terminat de mâncat.

Mama pune cuţitul şi furculiţa jos şi mă priveşte expectativ. Nu-mi pot reţine zâmbetul.

— Ziua de azi a fost extraordinară. Am făcut primul meu semn!

Mama scoate o exclamaţie şi îşi duce mâinile la faţă. Am un sentiment de mândrie, care apoi se transformă în ruşine în momentul în care îmi amintesc ce am făcut. E posibil să fie primul meu semn, însă e şi prima mea infracţiune. *C-o fi fost în mintea lui Obel?* Încerc să-mi păstrez calmă expresia feţei. Mama nu trebuie să afle.

— Sunt extenuată, mamă. N-am ştiut niciodată cât lasă din sufletul său un desenator cu fiecare tatuaj pe care-l face. Ştiu că sună ciudat, însă a fost ceva aproape spiritual.

— Ah, Leora, e extraordinar!

Ochii mamei par puţin umezi. Sper că n-are de gând să plângă.

— Şi chiar *este* extenuant. De aia semnele sunt vii – pot fi citite precum nişte forme de viaţă – datorită energiei care se revarsă în ele. Viaţa.

Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Aşadar, în ce a constat semnul? întreabă mama.

E pur şi simplu interesată, însă schimb subiectul.

— Îmi dau seama ce încerci să faci, spun, şi mama ridică din sprâncene. Crezi că, dacă mă faci să vorbesc despre toate astea, voi uita de partea ta de învoială.

— De fapt, nu-mi amintesc să fi fost de acord să fac ceva anume, Leora, zice ea, îşi împinge farfuria deoparte şi se întoarce la cartea ei.

— Nu face asta, mamă.

Brusc, seara plăcută dispare şi tot calmul mi se evaporă.

— *Ştiu,* bine?

Ea se lasă pe spate în scaunul ei şi mă priveşte cu o aparentă confuzie.

— Ştiu despre tata, ştiu că a avut semnul – cioara. Îmi amintesc că l-am văzut când eram mică. Atunci când s-a lovit la cap – mai ştii?

Mama închide ochii şi ştiu că îşi aminteşte.

— Şi cred – cred că din cauza asta i-a fost confiscată cartea.

Slobozesc un oftat. Sunt uşurată că pot să recunosc ceea ce ştiu, însă e înfricoşător să vorbeşti despre acest lucru.

Mama pune cartea deoparte. Trage cu putere aer în piept şi se uită la mine.

— Ai încredere în mine, Leora? întreabă.

Ochii mi se umplu de lacrimi. E o întrebare la care nu ştiu cum să răspund.

— Vreau să am, spun, iar vocea îmi sună stinsă. *Am avut* întotdeauna încredere în tine. Însă acum nu ştiu ce să cred. Arată-mi că pot avea încredere. Spune-mi ce se întâmplă.

Clipesc ca să-mi îndepărtez lacrimile. Nu voi plânge; chiar dacă obrajii îmi sunt fierbinţi şi îmi curge nasul, refuz să plâng. Îi voi arăta că nu sunt o copilă.

— Sunt lucruri pe care i-am promis tatălui tău că nu le voi spune nimănui niciodată – nici măcar ţie.

Ochii ei mă imploră s-o ascult, s-o cred.

— Nu-l pot trăda, iubito. Îmi pare rău.

Îmi înghit furia.

— Dar tata e *mort.* Nu mai e aici. Promisiunile alea nu mai contează.

Mama scutură din cap şi văd că şi ochii ei lucesc de lacrimi. Mă duc pe partea ei de masă, încercând s-o fac să se uite la mine: să mă asculte cu adevărat. Îngenunchez lângă ea.

— Toate aceste secrete nu-l ajută pe tata. O să fie distrus – cineva ştie că a fost însemnat ca uitat şi, dacă nu facem ceva, chiar aşa va fi.

Mama pune o mână pe umărul meu.

— De ce? şoptesc.

Aceasta e întrebarea pe care mi-a fost groază s-o pun.

— De ce a fost însemnat?

Mama face o mişcare să-mi ia mâna într-a ei şi rămâne şi mai dreaptă în scaun. Ridic privirea spre ea, atât de plină de speranţă. Însă ea răspunde:

— Nu-ţi pot spune, Leora.

Mă îndepărtez furioasă şi ea mă prinde de braţ.

— Leora, te rog. Uită-te la mine. Vreau să te gândeşti în urmă, Leora. Aduţi aminte de omul pe care l-ai cunoscut.

Încerc să nu-mi închid ochii. Încerc să nu-mi amintesc.

— E posibil să auzi zvonuri. E posibil să auzi bârfe şi şuşoteli. Însă tot ce contează e că va fi ţinut minte pentru ceea ce a fost: un om cu adevărat bun. Semnul… ăla nu avea ce căuta pe pielea lui. Nu-l merita.

Încerc s-o întrerup, însă ea ridică mâna.

— Şi la fel a şi dispărut. Avem un prieten care a făcut tot ce a fost necesar. Am ştiut că asta avea să se întâmple, Leora. Am strâns bani şi am plănuit totul. Tatăl tău *nu va* fi uitat. Nu trebuie să spui nimănui, însă nu ai de ce săţi faci griji. Îţi făgăduiesc.

Mă uit fix la ea.

— Ce ai făcut? şoptesc. Tu şi acest prieten – ce aţi făcut?

Se ridică de la masă şi îşi duce cana la chiuvetă să o spele, lăsându-mă în genunchi, pe podea, privind după ea.

— Mamă! strig şi, la sunetul vocii mele, ea scapă cana în chiuvetă şi aud cum se sparge.

Se întoarce spre mine cu lacrimi pe chip şi cu o frustrare îngheţată în voce.

— Leora! E singura dată când voi spune asta – aşa că ascultă-mă cu atenţie. Îţi aminteşti că ai văzut cartea tatălui tău?

Dau uşor din cap că da.

— Am stat şi ne-am uitat împreună la ea, nu-i aşa? Ai văzut cumva semnul acolo?

Eu încuviinţez încetişor, în tăcere. Are dreptate. Ne-am uitat la fiecare pagină şi nu era niciun semn al unei ciori care să păteze acele pagini perfecte.

— Ei bine, atunci ar trebui să încetezi să-ţi mai faci griji. Carte aia e tot ce va vedea toată lumea. O viaţă bună. Nimeni nu va şti altceva.

Îşi trece o mână peste faţă şi văd cât e de obosită.

— N-o să mai vorbim niciodată despre chestia asta, înţelegi? Şi nici tu nu trebuie. Să nu spui nimănui, nici măcar lui Verity. Vorbesc foarte serios.

Mama părăsește camera în tăcere, lăsând în urma ei un aer rece, iar eu rămân să adun cioburile de ceramică spartă din apa cu clăbuci. Nu mi-a mai vorbit niciodată în felul acesta.

Înșfac o farfurie murdară și îi dau drumul în chiuvetă, distrasă de gândurile mele. Pipăi după peria de spălat vase care se află sub apă și ating cu palma un ciob din ceașca spartă pe care nu l-am văzut sub spumă. Bulele de detergent devin roz în timp ce sângele mi se revarsă în apă. Îmi trag mâna afară și văd că m-am tăiat adânc de-a lungul pielii – arată de parcă semnele vârstei mele sunt o linie punctată „întreruptă". Pielea din jurul tăieturii pare deja vânătă și sângerează abundent – făcând ca sângele din încheietura mea udă să se prelingă către cot. Înghit în timp ce durerea începe să se facă simțită și strig:

— Mamă… am nevoie de tine.

* * *

În noaptea aceea visez că sunt jupuită.

Pielea îmi este tăiată. Doar că, în loc să-mi fie păstrate semnele, fiecare dintre ele este tăiat cu cuțitul în două, trei sau patru bucăți. Fiecare bucățică din ceea ce însemn și din amintirea mea e spulberată și risipită. Sunt un puzzle care nu va mai fi niciodată recompus, piesă cu piesă.

Capitolul douăzeci şi unu

La atelier nu prea sunt bună de nimic. Mâna nu mă mai doare atât de tare, însă bandajul pe care trebuie să-l port mă cam împiedică să fac prea multe. Obel scoate o exclamaţie dezaprobatoare în momentul în care vede că încerc să desenez – cam prost – cu mâna stângă. Mi-e cam greu să-l privesc în ochi după tot ce s-a întâmplat ieri. A fost deştept, acum îmi dau seama; trebuie să fi ştiut că, punându-mă pe mine să o însemnez pe femeia aceea, a fost cea mai bună modalitate de a se asigura că-i voi păstra secretul. Dacă spun cuiva despre semnele pe care le face după terminarea programului la atelier, el mă poate reclama că am făcut un semn de aducere-aminte a unei persoane neînsemnate.

Îmi umplu timpul gândindu-mă la Oscar şi făcându-mi griji fără încetare în legătură cu biletul lui. Când vine ziua de vineri, ziua în care vrea să ne întâlnim, îmi spun de o sută de ori în acea dimineaţă să merg sau să nu merg la întâlnire. Nu ştiu nimic despre el, cu excepţia faptului că e fiul unui infractor. E un motiv destul de bun ca să nu mă întâlnesc cu el*. Însă el m-ar putea ajuta,* mă contrazic singură. Şi tatăl meu a fost o persoană însemnată.

În cele din urmă, hotărăsc că sunt curioasă să văd despre ce este vorba, şi acesta este un motiv suficient de bun ca să mă duc la întâlnire.

Gândurile mă ajută să sparg monotonia zilei, pe care mi-o petrec între a ajuta să fac ordine pe rafturi şi a pune lucrurile la punct, a-i întâmpina pe clienţi şi a face tot posibilul să-l evit pe Karl. Azi a fost foarte răutăcios cu mine – răvăşind lucrurile pe care le-am pus la locul lor, îmbrâncindu-mă astfel încât să mă împiedic şi să par neîndemânatică. Nu m-ar surprinde ca el să fi fost cel care mi-a pus pana în buzunar, doar ca să mă sperie de moarte; e destul de copilăros şi răzbunător. Asta trebuie să fie – o glumă proastă – Karl încearcă să-mi distragă atenţia de la instruire, încearcă să mă dea la o parte din competiţia pentru obţinerea unei slujbe permanente aici. Nu vreau să mă gândesc cât de tare m-a speriat acel lucru.

De parcă ar vrea să mă pedepsească pentru neîndemânarea mea, Obel îl lasă pe Karl să facă o mulţime de treburi prin atelier. Karl exultă, iar eu sunt îngrijorată că e posibil ca el să fie mai bun decât mine. Am văzut câteva din desenele pe care le-a făcut şi e foarte priceput.

La sfârşitul zilei, în timp ce-mi agăţ şorţul în cuier, Opel deschide uşa, însă mă opreşte înainte să plec. Abia dacă a vorbit cu mine de când am făcut semnul.

— Ce ai fost azi?

Mă uit nedumerită la el.

— Nu știu la ce te referi, zic.

El se uită la mâna mea și buzele i se subțiază.

— Ai fost nimic. Un desenator nu e *nimic* fără mâinile lui.

— Sau ale *ei,* îi reamintesc.

— Sau ale *ei.* Fii mai atentă, Leora. Asta-i tot.

Bolborosesc o scuză. Obel îmi zâmbește fugitiv.

— Ne vedem luni, fată dragă.

Îmi pun șalul pe mine și mă opresc în timp ce ies pe ușă, trăgând cu putere aer în piept pentru a-mi întări hotărârea. Nu mă pot abține să nu simt că această întâlnire cu Oscar va însemna ceva – că e posibil să descopăr ceva – și o mare parte din mine nu vrea acest lucru. Aceeași parte care vrea s-o creadă pe mama atunci când spune că totul va fi bine.

Însă jumătatea curioasă din mine câștigă și o pornesc spre locul de întâlnire.

Mă uit la ceasul primăriei în timp ce merg – e aproape ora șase. Sosesc în piață cu câteva minute înainte și aștept în fața clădirii sumbre a guvernului. Mă adăpostesc sub un copac, ascultând frunzele rămase foșnind în briza rece. Statuia Sfântului ne veghează și soarele face ca bronzul trăsăturilor sale viguroase să scânteieze. Seamănă cu imaginile cu corpul omenesc din manualele noastre de științe; tot ce vezi sunt tendoane, mușchi încordați și bine definiți peste oase. Cu pielea sa jupuită pe care o ține precum o robă în jurul său și în ciuda cărnii expuse și vulnerabile, Sfântul este senin și puternic. Statuia îi surprinde perfect povestea – imortalizat în momentul care ar fi trebuit să fie sfârșitul său, în mâinile Vrăjitoarei Albe. Faptul că a fost jupuit nu l-a putut omorî, ci doar l-a eliberat.

Micile porțiuni cu iarbă sunt acum atât de acoperite cu frunze și împroșcate cu noroi, așa că se va face primăvară până ce vor putea să fie folosite din nou pentru picnicurile ținute în timpul pauzelor de masă. Îi citesc pe câțiva dintre oamenii care trec pe lângă mine ca să mai omor timpul. O femeie se oprește lângă mine să-și rearanjeze sacoșele cu cumpărături. Îi văd mâinile încreștite în timp ce cântăresc și rearanjează tot calabalâcul. Semnele vârstei sale i se contopesc în mișcări ce vorbesc limpede despre viața ei: una fericită. Până de curând – văd că ultimii câțiva ani sunt înecați în tristețe și udați de lacrimi de singurătate. Fără a vedea mai mult, pot doar să ghicesc motivele nefericirii sale: poate moartea cuiva drag, poate o altfel de pierdere, poate un conflict care n-a fost niciodată încheiat. Mă uit la propria mea mână bandajată și mă întreb ce vor spune semnele mele atunci când voi fi bătrână. Mi-e atât de teamă de tristețea pe

care am simţit-o de când s-a îmbolnăvit tata. Mi-e atât de teamă ca aceasta să nu dureze la nesfârşit. Asta mă aşteaptă acum? Oare toţi anii mei vor fi afectaţi de absenţa lui?

Chiar în momentul în care îmi cumpănesc gândurile mele „vesele", simt o mână pe umăr. Mă întorc şi-l văd pe Oscar. Îşi poartă bareta genţii peste piept şi şi-a vârât mâinile în buzunarele de la spate. Ochelarii îi sunt uşor strâmbi pe nas şi buclele ciufulite.

— Ai venit, zice el cu o privire preocupată pe chip.

— Pari surprins!

Nu mă pot împiedica să nu zâmbesc. Totul pare atât de prostesc, de parcă ne-am juca de-a adulţii. Sau de-a spionii.

— Aveam sentimentul că nu prea puteam să aleg. Auzind asta, izbucneşte în râs.

— Mda, îmi pare rău în legătură cu asta – probabil am părut mai misterios decât a fost intenţia.

Îşi trece picioarele prin frunzele căzute şi se uită în jurul său.

— Deci, vrei să ne plimbăm?

Încuviinţez din cap şi o pornim cu paşi mici, lovind frunzele cu picioarele în timp ce înaintăm.

Mergem în tăcere îndepărtându-ne de clădirea guvernului. Chiar dacă nu *spunem* nimic, mintea mea nu vrea să tacă. Înainte să facem nici zece paşi, creierul meu a încercat deja să se hotărască în legătură cu ceea ce înseamnă tatuajele sale (văd unul care urcă spre gât şi care seamănă cu o scoarţă de copac), şi brusc sunt străfulgerată de un gând: *Oare are iubită?* Izgonesc repede din minte acel gând.

Oscar îmi aruncă o privire.

— Dacă mergem în aceeaşi cafenea ca ultima oară, e bine?

Eu ezit.

— De fapt, mă gândeam să mergem în alt loc.

— Sigur.

Expresia lui e una uşor curioasă.

— Haide, atunci.

Mă urmează în timp ce o pornesc către muzeu. Clădirea e chiar pe partea cealaltă a pieţei şi e încă deschis. Un custode, pe care nu-l recunosc, spune pe o voce scăzută, în timp ce trecem de biroul de la recepţie:

— închidem la şapte.

Zâmbesc şi încuviinţez din cap. E timp berechet.

— La muzeu – pe bune? Nu te deranjează să te întorci aici? şopteşte Oscar în timp ce-şi scoate şapca, o împăturește şi şi-o vâră în geantă.

— Nu pot sta departe de locul ăsta la nesfârşit, îi şoptesc la rândul meu. Şi, în afară de asta, e ceva ce vreau să-ţi arăt.

Sunt două rânduri de scări de-o parte şi de alta a holului de la intrare, care îşi croiesc un drum în spirală, în sus, către acelaşi palier. Mai demult îl făceam pe tata să mă aştepte mult timp până mă hotărâm pe care să urc.

Încep să urc treptele şi Oscar mă urmează. Ştiu exact unde vreau să ajung. Tata mă aducea la muzeu sâmbăta dimineaţă, în timp ce mama mai lenevea în pat. Încercam să vedem de fiecare dată o altă parte a muzeului, însă ajungeam întotdeauna în acelaşi loc. Locul nostru.

Pe pereţii de piatră sunt inscripţii, tablouri înrămate, o balustradă uzată de alamă. Şi treptele sunt uzate – doar într-o parte, de parcă toată lumea, de-a lungul istoriei, a ales cea mai rapidă rută în sus şi în jos. Eu urc întotdeauna pe cealaltă, partea cea neglijată a treptelor.

Paşii noştri răsună în timp ce urcăm scările – un mic cântec al ascensiunii.

Când ajungem la primul etaj, ne oprim. Dacă am continua să urcăm următorul rând de trepte, am ajunge la etajul unde se află cărţile de piele – cele care aparţin celor care nu mai au o familie care să se mai îngrijească de ele. Ele rămân totuşi aici, la muzeu, astfel încât comunitatea să le poată onora şi pomeni chiar şi atunci când nu mai sunt persoanele iubite pe care să le întâmpine în fiecare zi.

În loc de asta, trecem printr-o intrare cu arcadă care dă din primul rând de trepte în etajul dedicat istoriei noastre. Către camerele pline de fabulele noastre.

Totul în legătură cu acest loc îmi aminteşte de tata. Mă simt de parcă el ar fi aici, de parcă, dacă aş da colţul, el ar sta aplecat deasupra unei vitrine şi ar spune:

— Leora, vino aici – ia uite-te la asta.

Iubea acest loc atât de mult. Iubea toate aceste poveşti.

— Bine.

Oscar se uită în jurul său la vitrinele de sticlă ce adăpostesc atât de multe pagini şi relicve: artefacte ale trecutului nostru. O parte dintre vitrine au cărţi de fabule deschise, astfel încât să putem citi poveştile oraşului nostru, altele au ilustraţii frumoase şi figurine realizate manual care spun istoria noastră; poveşti care ne relatează cum s-a născut comunitatea noastră şi felul în care începuturile ei continuă s-o modeleze.

— Deci, de ce suntem aici? Voiai o poveste înainte de culcare?

Oscar se duce la o vitrină şi priveşte înăuntru.

— Nu cred că am mai fost pe aici de când eram copil.

Luminile strălucesc pe exponate şi, din cauză că dinspre atrium nu pătrunde deloc lumină naturală, lasă restul spaţiului în umbră şi exponatele sclipesc asemenea unor fantome.

— Oare *sunt* doar poveşti? întreb plină de curiozitate. Vreau să zic, asta e istoria noastră, credinţa noastră.

În întuneric văd cum încruntă din sprâncene.

— Presupun că asta ni s-a spus, zice el, sprijinindu-se de una din vitrine. *Poveştile sunt trecutul nostru. Prin trecutul nostru ne vom trăi prezentul.*

E un citat din crezul oraşului nostru, pe care cu toţii l-am avut de învăţat la şcoală.

— O spui de parcă ar fi un lucru rău.

Mă uit în jur să văd dacă e cineva în apropiere care ne-ar putea auzi. E doar o singură persoană care se plimba pe-aici, însă se află în partea cealaltă a încăperii. Nu ştiu de ce sunt agitată – nu facem altceva decât să stăm de vorbă şi chestia asta nu-i o infracţiune. Nu-i aşa?

— Nu prea ai cum să alegi dacă să crezi sau nu istoria.

Sunt recunoscătoare penumbrei care îmi ascunde îmbujorarea. Nu sunt obişnuită să contrazic pe cineva. Nu sunt obişnuită să fiu nevoită s-o fac.

— Deci tu crezi că toate astea chiar s-au întâmplat?

În colţul gurii îi joacă un mic zâmbet ciudat. Gesticulează înspre vitrine şi mă uit în jur la imaginile cu Sfântul, Vrăjitoarea Albă şi la toţi ceilalţi care au jucat un rol în povestea comunităţii noastre. Iau aminte la textele vechi deschise la paginile unde, de ani de zile, au stat poveştile lor. Mă gândesc la Mel cu poveştile desenate pe pielea ei şi la statuia Sfântului şi la toate lucrurile pe care le-am învăţat la şcoală.

— Bineînţeles că s-au întâmplat.

Sunt sfidătoare, simţindu-mă curajoasă în lumina slabă, incapabilă să-i văd reacţia.

— Adică – unele dintre ele *par* nişte poveşti pentru că sunt atât de vechi. Altele au părţi născocite pentru că aşa vedeau oamenii lucrurile pe-atunci. Însă adevărul e acolo. E ca… închid ochii şi mă gândesc la felul în care tata obişnuia să-mi explice lucrurile astea. E ca o floare: partea frumoasă cu toate petalele e partea născocită, iar rădăcina e adevărul. Chestiile care s-au întâmplat cu adevărat.

Ceva în legătură cu faptul că nu-i pot vedea bine chipul mă face să simt că aş putea să-i şoptesc secrete şi că acest lucru ar fi ca şi cum aş vorbi cu mine însămi.

— Toată lumea ştie asta.

— Poate.

Oscar oftează încetişor şi se întoarce la exponatul cu Vrăjitoarea Albă, aplecându-se să se uite mai îndeaproape la vitrină.

— Asta mă speria mereu când eram mic. Când încă credeam în basme.

Îşi aşază mâna pe sticlă, deasupra ilustraţiei cu Vrăjitoarea Albă, a chipului ei fantomatic şi înfiorător.

Vin lângă el şi îi arăt una din ilustraţiile mai mici. Frumoasa Monah e înfăţişată descoperindu-şi semnele pentru prima oară, în timp ce proaspătul ei soţ o priveşte cu o uimire încântată. În acelaşi timp, Vrăjitoarea Albă priveşte în gol cu pielea ei neînsemnată şi îngrozitoare. Paginile acestor cărţi vechi îmi amintesc de vitraliile din sala de judecată.

— De fapt, asta e povestea mea preferată.

Mâna mea e lângă a lui şi sticla începe să se aburească de la căldura pielii mele.

— De ce e preferata ta?

Se întoarce şi chipul lui pare foarte aproape de al meu.

— Nu m-aş fi gândit că vrăjitoarele sunt genul tău.

— De unde ştii care e genul meu? întreb şi-mi dau seama cât de ascuţită îmi pare vocea. Oricum, mie îmi place povestea pur şi simplu. E încurajatoare.

— În ce fel e încurajatoare? întreabă.

— Păi, semnele lui Monah, care apar aşa cum i-a spus tatăl ei că vor apărea – ultima lui dorinţă, care se împlineşte. Şi faptul că Vrăjitoarea Albă e alungată. Îmi place că sora cea bună câştigă.

Este atât de aproape, încât îi simt căldura trupului şi îi inspir mirosul. În plămâni simt o căldură care îmi dă o stare de nervozitate, însă e genul de nervozitate care nu mă deranjează. El nu se mişcă, aşa că fac un pas înapoi.

— Sora cea bună câştigă, repetă el încetişor, contemplativ.

Se îndepărtează de puţina lumină de acolo şi cred că îl aud oftând.

— În fine, tata obişnuia să mă aducă aici. Chestia asta îmi aminteşte de el.

Mă simt puţin defensivă. E ca şi cum ai da cuiva să citească cartea care ţi-a plăcut, doar pentru ca acea persoană să-ţi spună că e o porcărie.

— Când a murit? întreabă Oscar, stând tot cu spatele la mine.

— Acum aproape trei luni. Uneori mi se pare că s-a întâmplat ieri…

— Şi uneori simţi de parcă ar fi trecut ani, sfârşeşte el. Încuviinţez şi clipesc ca să-mi îndepărtez lacrimile.

— Ştii cum e. Pe cine ai pierdut?

Se lasă o tăcere şi mă simt ciudat. Mă aşez pe jos cu spatele lipit de vitrină. Celălalt vizitator a plecat şi acum avem locul doar pentru noi. Covorul e aspru şi trasez cu degetul prin el un model neregulat. Îmi ţin mâna

bandajată în poală și o simt cum zvâcnește în ritmul bătăii inimii mele supărate. Tăcerea trenează până ce Oscar se așază jos lângă mine.

— Pe mama. A murit când aveam unsprezece ani. S-a îmbolnăvit.

Oscar îndepărtează niște scame invizibile de pe genunchi.

— Îmi pare rău de tatăl tău.

— Îmi pare rău de mama ta, îi răspund eu.

Stăm în tăcere și minutele trec. Sau poate secundele. Nu-mi pot da seama.

— Ce-ai pățit la mână? întreabă Oscar.

— Un accident în timp ce spălam vasele, chicotesc.

— Ah, asta-i o chestie periculoasă – aș evita-o, dacă aș fi în locul tău.

Sesizez zâmbetul din vocea sa.

— Te-am văzut. În piață, îi spun și degetele mele încetează să mai traseze modelul pe covor.

— Aha?

Este enervant de calm.

— Era tatăl tău, nu-i așa?

Iată că am spus-o.

Oscar oftează și își îndreaptă picioarele. Își sprijină capul de vitrină în timp ce privește spre tavan.

— Mă întrebam dacă m-ai văzut. Eu te-am văzut acolo, în spate – te-am recunoscut. Tata mi te-a arătat odată, mai demult, pe stradă.

Mă încrunt când aud. M-a arătat? De ce ar fi știut tatăl lui cine eram eu?

— Și da – acela era tatăl meu. A fost însemnat în piața orașului. Acum e uitat. E în închisoare, încă nu l-au eliberat, chiar și după ce i-au făcut.

Izbește cu mâna în podea.

— Și acum, e asta.

Se oprește și începe să deseneze ceva cu degetul în porțiunea de podea dintre noi, ținându-și mâna înspăimântător de aproape de a mea.

— Însă tu ai știi ceva despre asta, nu-i așa, Leora?

Degetul lui îl atinge ușor pe al meu, iar eu înghețț.

— La ce te referi? Despre ce vorbești?

— Despre tatăl tău.

— Indiferent ce crezi că știi… îmi înăbuș teama, însă simt cum răsuflarea și pieptul îmi tremură.

Mă ridic, clătinându-mă, în picioare.

— Leora, este în regulă, zice el calm în timp ce se ridică. Nu *știu* nimic – eu doar pun lucrurile cap la cap. Din ce alt motiv ar fi confiscată cartea tatălui tău? De ce ai fi tu atât de speriată? Spune-mi doar, spune-o pur și simplu – și el a fost uitat.

Îmi sprijin greoi capul în mâini. N-am spus nimic şi totuşi am spus prea mult. În întunericul din spatele mâinilor mele, îl aud pe Oscar şoptind:

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

Cu chipul încă ascuns în spatele mâinilor, îi spun cum am văzut semnul tatei atunci când eram mică. Nu omit nimic – povestind acest lucru pentru prima oară îmi dă o senzaţie de purificare. E şi periculos.

— Totuşi, mama are dreptate, închei, arătându-mi chipul îmbujorat. Nu era nimic acolo, atunci când i-am văzut cartea. Probabil că lucrul ăla a fost îndepărtat cumva.

Oare îmi imaginez doar sau chipul lui Oscar tresare în momentul în care spun acest lucru?

— Însă, dacă ei nu i-au găsit semnul, atunci de ce i-ar fi fost confiscată cartea? închei şi ridic privirea către Oscar. Mama zice că totul va fi bine, însă cum e posibil?

O lacrimă mi se prelinge pe obraz şi, înainte de a o îndepărta în grabă, Oscar îmi şterge obrazul cu manşeta jachetei sale. Trag cu putere aer în piept de câteva ori şi el îmi dă un răgaz ca să-mi revin.

— Leora… Oscar priveşte acum covorul urât, de parcă ar încerca să-şi găsească cuvintele potrivite. E ceva ce trebuie să-ţi spun.

Îmi trag cu putere nasul.

— Ce anume?

El încă priveşte în podea şi brusc simt furnicături pe ceafă. Sunt atât de proastă. Cum de n-am priceput chestia asta mai înainte?

— Spune-o, Oscar, zic cu asprime în glas.

Atunci, el se uită la mine.

— Tatăl meu… ei bine, tu ştii pentru ce a fost pedepsit. Pentru că a furat pielea cuiva.

Îşi trece o mână peste ochi. Ştiu cuvintele pe care se pregăteşte să le spună înainte de a le rosti şi, de groază, aproape că mi se opreşte inima.

— Pielea pe care a furat-o… a fost a tatălui tău.

Capitolul douăzeci şi doi

— Spune-mi o poveste, tati, îl imploram. Spune-mi-o pe aia despre tine şi mami.

Mama protesta:

— Oh, nu din nou, Leora. Ai auzit-o de atâtea ori.

Însă ochii tatei scânteiau şi, cu un zâmbet, începea.

— Ai auzit de dragoste la prima vedere? Ai auzit de prinţul care se îndrăgosteşte de frumoasa domniţă în momentul în care o vede? Ai auzit basmele şi poveştile cu „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”?

Eu încuviinţam din cap cu ochii mari.

— Ei bine, asta nu e povestea noastră.

Şi mama încerca să-şi ascundă zâmbetul.

* * *

Părinţii mei s-au întâlnit când tata s-a mutat în Saintstone. Pe-atunci, cititorii erau mai respectaţi; n-aveau de-a face doar cu copii îndureraţi, care o rugau pe mama să descopere secrete de familie din cartea de piele a rudelor moarte, sau cu iubiţi posesivi, care o rugau să citească infidelitatea pe pielea partenerului de viaţă. Mama avea un contract cu guvernul, ceea ce însemna că îi citea pe toţi nou-veniţii în oraş şi se asigura că sunt potriviţi pentru angajare. Făcea recomandări referitoare la locul unde aceştia urmau să lucreze şi garanta pentru credibilitatea acordată.

Povestea spune că ea a venit în clădirea guvernului pentru citirea tatei şi că el era acolo, aşteptând emoţionat într-o încăpere goală, gata pentru examinare. După cum povesteşte mama, era doar o întâlnire de rutină; ea a văzut tot ce trebuia să vadă, l-a recomandat pentru o slujbă de jupuitor şi asta a fost tot. Însă versiunea tatei e diferită.

Tata spunea că mama a intrat, încruntată toată şi plină de hârţoage. Ea nu s-a uitat la chipul lui, ci doar la pielea de pe el şi tot timpul cât tata a încercat să vorbească cu ea, mama, foarte profesionistă, l-a ignorat şi a continuat să citească, făcând însemnări în tot acest timp. L-a rugat să se întoarcă, astfel încât să-i poată citi semnele de pe spate şi următorul lucru pe care l-a văzut tata a fost ca ea râdea în hohote, fără să se poată abţine, cu lacrimile şiroindu-i pe chip, în timp ce-şi acoperea gura şi se hlizea fără oprire. În cele din urmă, cineva a ciocănit la uşă să vadă dacă mama era în regulă, a aruncat o privire înspre tata şi a rupt-o la fugă, ca să se întoarcă câteva clipe mai târziu cu o pereche de chiloţi pe care el să-i îmbrace şi dojenindu-l: *„Nu*

trebuia să dai totul *jos!*" Într-un final, de îndată ce tata a fost puţin mai îmbrăcat, mama s-a mai domolit din râs, destul pentru a-şi continua evaluarea, slobozind chicoteala aceea neobişnuită şi scuzându-se pentru lipsa ei de bună-cuviinţă.

Când tata spunea restul poveştii, mama încuviinţa din cap şi zâmbea; se împrieteniseră în acea zi şi curând după aceea se îndrăgostiseră şi, cu toate că părinţii mamei dezaprobau relaţia lor, s-au căsătorit un an mai târziu.

Abia când am crescut mai mare m-am gândit realmente la acea poveste şi, ei bine, cred că nimeni nu vrea să şi-i închipuie pe părinţi dezbrăcaţi. Extrem de ruşinată, după aceea n-am mai cerut niciodată să mi se mai spună povestea. Acum aş da orice s-o mai ascult, doar să-i mai aud vocea tatei încă o dată.

* * *

Când mă trezesc a doua zi dimineaţă, mă întreb dacă discuţia mea cu Oscar n-a fost altceva decât un vis straniu şi neliniştit. Îmi doresc să fi fost aşa.

Mă duc devreme în bucătărie, tremurând în pijamale. Mama s-a trezit deja sau poate că n-a dormit deloc. Bineînţeles că a aflat totul. Când i-am spus aseară despre Connor Drew, a plâns. Pentru prima oară de când s-au întâmplat toate astea, simt că parcă am văzut o undă de nesiguranţă, o mică fisură în determinarea ei.

Acum, în această dimineaţă, vine şi se lipeşte de mine, iar eu mă desprind cât pot de uşor din strânsoarea ei şi mă întind să iau o cană.

— Mă bucur că ştii adevărul, Leora.

Ochii ei mă urmăresc neliniştiţi.

— Băiatul ăsta, Oscar, a mai spus şi altceva? Connor n-a lăsat… n-a lăsat nimic să-i scape, nu-i aşa?

— Ţi-am spus tot ce ştiu, mamă. Connor e încă în arest pentru că nu vrea să vorbească; nu le-a spus unde îşi ţinea lucrurile şi până acum nimeni nu le-a găsit. Nu-i bine, mamă, însă, pentru moment, cred că tata este încă în siguranţă. E posibil ca ei să ştie, însă nu pot demonstra nimic.

Torn apă în cană, vărsând puţină pe blatul din lemn.

— Ei mi-ar fi spus, zice mama încetişor, mai mult pentru a se linişti pe sine decât pentru a-mi împărtăşi mie ce gândeşte. Da, sunt sigură că ar fi spus, dacă ar fi fost probleme.

Şterg apa vărsată cu o cârpă. Mama încă îşi îngaimă gândurile neliniştite, aşa că o îmbrăţişez cu cârpa udă încă într-o mână.

— Mamă, spun încetişor, cine sunt *ei*?

Ideea că sunt mai mulţi oameni de genul ăsta, oameni precum Connor, mă neliniştește. Nu pot uita ce a spus primarul Longsight despre faptul că Connor lucra să-i ajute pe neînsemnaţi. Însă ea doar scutură din cap.

— Ascultă, o să fie bine, zic.

Acum eu sunt cea calmă. Una din noi trebuie să fie.

— Orice s-ar întâmpla, orice e nevoie, mă voi asigura că tata e în siguranţă.

Mama încuviinţează pe umărul meu.

— Mulţumesc, iubito, suspină. Doamne, n-ar fi trebuit niciodată să te implic în toate astea.

Se desprinde din îmbrăţişare şi se şterge la ochi. Dregându-şi glasul şi clipind, se uită la mine cu hotărâre.

— Nu avem de ce să ne facem griji. Vom face ce am făcut dintotdeauna; vom fi nişte cetăţene normale şi folositoare comunităţii.

Trage cu putere aer în piept ca să se adune şi zâmbeşte, în cele din urmă.

— Îmi pare rău, draga mea. Chiar va fi bine.

Încuviinţez din cap. Însă nu se mai poate preface în faţa mea; teama ei a fost cel mai real lucru pe care l-am văzut la ea de săptămâni întregi.

* * *

Următoarele câteva săptămâni la atelier sunt liniştite. Nu-mi vine să cred că prima mea lună acolo aproape s-a încheiat. Încă aştept să mi se vindece mâna suficient de mult cât să pot lucra cu clienţii, aşa că îmi petrec majoritatea timpului în spate, departe de cerneală şi ace. Această lecţie despre privarea de care am parte îmi confirmă cât de mult îmi doresc această viaţă – cât de mult vreau să fiu liberă să însemnez şi să creez şi să simt din nou acea conexiune nemaipomenită. Şi în plus, sunt nevoită să-l văd pe Karl cum îmi fură ocaziile de a lucra şi de a exersa. Ori de câte ori Obel îl cheamă în atelier să-l ajute, Karl profită de situaţie ca să treacă pe lângă mine şi să mă lovească peste cot în timp ce desenez. Sau face glume în legătură cu faptul că sunt prea leneşă să lucrez, cu toate că ştie ce nerăbdătoare sunt să o pot face. În ritmul ăsta, cu siguranţă el va obţine slujba. Aş vrea să ştiu dacă el a fost cel care mi-a băgat pana aceea în buzunar. Aş putea pur şi simplu să merg şi să-l întreb, însă oricum nu cred că mi-ar spune adevărul. Mel îmi trimite mici bileţele cu cuvinte de încurajare, mici citate din fabule. Mesajele ei sunt în acelaşi timp şi încurajatoare, dar şi derutante. Sunt doar basme, a zis Oscar.

Obel mi-a dat o treabă de care să mă ocup: trebuie să fac un studiu despre semnele şi tatuajele clasice care, în ultimii ani, au căzut în dizgraţie. Obel zice că a cunoaşte istoria şi tradiţia e important pentru a fi un mare desenator, înţelesul din spatele semnelor reprezintă totul. Cu toţii învăţăm

la şcoală ce înseamnă semnele obişnuite: ştim că o linie subţire şi roşie pe braţul stâng al cuiva înseamnă că acea persoană a furat ceva. O linie groasă şi roşie înseamnă că e ceva mai grav şi că a comis un jaf, ştim că o frunză la baza unui copac înseamnă că cineva a murit. Însă un desenator trebuie să ştie mai mult de-atât. Trebuie să ştie că o floare de gălbenea înseamnă durere şi una de degetariţă e pentru a te apăra de rele. Îmi place sarcina primită; toate aceste semne vechi şi poveştile lor îmi amintesc de vremea fabulelor cu tata sau de hoinăreala noastră împreună prin muzeu.

Vocea lui Oscar îmi sună în urechi – *atunci pe când credeam în basme.* O dau la o parte.

Azi, vineri, în timp ce Karl e ocupat în atelier, Obel vine să mă verifice. Mă joc cu frunza de lemn de la tata, care atârnă la gâtul meu, iar acum o vâr înapoi în tunică. Nu ştiu de ce, însă nu vreau ca el s-o vadă.

Aşa după cum am fost instruită, am luat notiţe şi am copiat o parte dintre semnele care mi-au plăcut cel mai mult. Obel ia paginile la care lucrez şi le răsfoieşte.

— Interesant. Spune-mi despre ăsta, zice el, punând una din foile de hârtie la care lucrez lângă mine pe masă. De ce l-ai desenat pe ăsta?

E o schiţă neglijent desenată a Vrăjitoarei Albe din fabulă, o copie a unui desen ciudat, pe care l-am găsit într-una din cărţile vechi, care mi-a atras atenţia. Mă foiesc în scaun, simţindu-mă stânjenită.

— Ştiu că nu este foarte bună. Doar că n-am văzut-o pur şi simplu niciodată desenată în felul acesta până acum. De obicei este înfăţişată drept o creatură înfricoşătoare, însă e ceva atât de frumos în legătură cu această imagine.

Îmi ridic privirea de la desenul respectiv înspre chipul curios al lui Obel şi recunosc cu sfială:

— Mi-a plăcut.

El încuviinţează uşor din cap şi pune jos şi restul notiţelor mele.

— De fapt şi mie îmi place. Ai văzut vreodată pe cineva cu semnul ăsta?

Am senzaţia că face mai mult decât să stea la palavre cu mine – că există un înţeles în spatele cuvintelor sale, o intenţie. Mă urmăreşte. Încearcă să mă prindă într-un fel. Mă uit mai îndeaproape la schiţă şi îmi trec degetul peste liniile trasate în creion. Încerc să mă gândesc – oare am văzut-o vreodată pe pielea cuiva? De ce ar vrea cineva să se însemneze cu înfiorătoarea Vrăjitoare Albă? Ridic privirea către Obel, care încă mă priveşte insistent.

— Nu, nu l-am mai văzut înainte. Dar tu?

Brusc, îmi zâmbeşte larg şi mă simt de parcă împărtăşim împreună cine ştie ce mare secret.

— Aș zice dac-ar fi așa, nu, fată dragă? zice el cu un chicotit înțepător. Mă întorc într-un minut. Am o carte care cred că ți-ar plăcea.

Se duce în magazie și, preț câteva clipe, nu-l mai văd. Se întoarce cu o carte care pare foarte veche. O așază ușor pe biroul de lemn și scot o exclamație de uimire. E o carte veche de basme. Însă nu-i o carte de basme *oarecare.* Recunosc plăcuța cu ilustrația coperții de la muzeu.

— Asta este *Enciclopedia poveștilor?* întreb uimită și întind mâinile tremurând ca s-o ating.

Obel stă pe un scaun lângă mine și încuviințează din cap, cu ochii scânteindu-i de încântare.

— Ai mai văzut-o până acum? întreabă el în timp ce ridică încetișor coperta.

Nu mă pot abține să nu mă aplec în față ca s-o privesc îndeaproape.

— Nu – cel puțin, nu în realitate.

Întind mâna să ating pergamentul gros cu textul în relief.

— Este menționată într-un exponat de la muzeu, însă credeam că s-a pierdut. Nu știam că a mai rămas vreo copie.

Obel trage cartea mai aproape de noi și întoarce cu grijă paginile. O atinge de parcă ar fi un prieten plăpând. Parcă ar fi o carte de vrăji: titlurile cu un scris de mână atent, o caligrafie minuțioasă, fiecare pagină e pictată manual. Culorile au pălit, acum sunt o versiune autumnală a primelor lor nuanțe. Pe măsură ce fiecare pagină este întoarsă, un iz de tutun și mucegai îmi umple nările. N-am înțeles niciodată obsesia lui Verity pentru felul în care miros cărțile vechi, însă acum sunt îmbătată de această aromă. Obel este la fel de vrăjit ca mine. Întind mâna să simt o pagină – să ating fragilitatea foilor subțiri ca niște frunze ale acestei extraordinare cărți despre care credeam că nu mai există.

— De ce ai vrut să-mi arăți asta? De ce ai vrut să *mă* lași să mă uit la ceva atât de prețios?

Obel se oprește o clipă, în timp ce se uită gânditor la mine.

— Nu știu. Cred că am simțit că ți-ar plăcea și ție asta.

Continuă să dea paginile, evitându-mi privirea. Mă uit la semnele de pe brațele lui și îmi doresc ca acestea să înceteze să mai fie mute – vreau ca ele să-mi spună ceva despre acest bărbat care mă face să mă simt atât de incomod și, în același timp, atât de bine înțeleasă. Mă surprinde privindu-l și mă uit repede în altă parte.

— Uite, zice el, deschizând cartea la pagina pe care o căuta, iat-o.

Mă aplec să mă uit mai îndeaproape și ea e chiar acolo în fața mea. Vrăjitoarea Albă. Este exact ca imaginea după care am făcut schița, însă mai mare și mult mai detaliată. Sunt frapată de stranietatea de a vedea o femeie

complet dezbrăcată. Nu are nimic pe ea. Nici măcar un singur obiect vestimentar şi nici măcar o urmă de cerneală. Este complet lipsită de orice semn. Imaginea mă face să tremur – inumanitatea aceea a ei, acea ilizibilitate stranie. Ea este Regina Minciunilor şi Păstrătoarea Secretelor. Şi totuşi, aici, ea este în acelaşi timp încântătoare şi de o frumuseţe izbitoare. Pometii săi înalţi, care în imaginea mai mică o făceau să pară crudă, aici îi dau un aer fragil, cu toate că atitudinea ei este una atât de îndrăzneaţă. Nu arată de parcă ar încerca să ascundă ceva, cu toate că ştiu că sub acea piele perfectă păstrează prefăcătoria. Întreaga imagine, la această scară, pare total opusă. Mă simt straniu de inconfortabil. Cineva atât de îngrozitor – atât de complet neînsemnat – n-ar trebui să fie atât de frumos.

— Deseneaz-o din nou, Leora, zice Obel în timp ce părăseşte încăperea. Desenaz-o după original.

Iau creionul şi o foaie goală de hârtie şi, cu o frică neştiută în inimă, încep să-i copiez forma goală. Părul ei se răsuceşte precum o tufă de trandafiri, precum valurile oceanului. Sânii ei mici aproape că sunt ascunşi de cosiţele unduitoare. Îmi aduce aminte de sirenele de pe pielea tatei, nu e cu nimic mai puţin fermecătoare. Abia după ce o desenez de vreo zece minute sau mai mult, îmi dau seama. În timp ce-i nuanţez linia maxilarului şi panta înclinată a nasului, în timp ce desenez arcada sprâncenelor şi zâmbetul fin, însă mândru, abia atunci înţeleg.

Ea sunt eu. Eu sunt ea. Sunt imaginea exactă a Vrăjitoarei Albe.

Ridic privirea şi Obel mă priveşte. Ochii noştri se întâlnesc şi eu mă ridic în picioare, scăpând creionul din mână. Închid cartea cu o bufnitură fără să-mi mai pese de cât de veche sau de valoroasă este.

— Eu… eu am uitat – mama avea nevoie să mă întorc mai devreme acasă. Este…

Obel încuviinţează din cap fără să spună nimic.

Îmi bag foile în geantă, ridic creionul de pe podeaua tare de piatră şi părăsesc camera împleticindu-mă. Închid uşa în spatele meu şi plec, recunoscătoare aerului rece şi proaspăt care mă ajută să-mi revigorez mintea speriată.

* * *

O vreme, merg aiurea, dându-le voie obrajilor îmbujoraţi să se răcorească şi permiţându-le mâinilor mele tremurătoare să se liniştească în buzunare. Când îmi revin, mă pomenesc din nou la muzeu, privind în sus la uşile impunătoare de metal. Dau voie picioarelor să mă poarte în sus pe treptele reci. Îmi croiesc drum către locul meu şi al tatei. Locul poveştilor.

Era locul unde mă simţeam în siguranţă.

Încerc să-mi recapăt amintirile legate de mine şi de tata privind la fiecare vitrină, şoptind, râzând, arătând cu degetul şi citind. Încerc să evoc acea senzaţie de căldură şi de curiozitate pe care o ai atunci când te simţi în siguranţă. Mă opresc în clipa în care ajung la vitrina dedicată Vrăjitoarei Albe.

Citesc scurta descriere a plăcuţei groase ce se află alături de imaginea ei. *Vrăjitoarea Albă. Sora degenerată a lui Monah; Duşmana Sfântului*. Îmi amintesc cum tata obişnuia să zăbovească aici; cum obişnuia să mă facă şi pe mine să stau mereu aici şi să privesc.

— Ce voiai să văd? îi şoptesc tatei.

Şi iat-o. Privindu-mă cu propriii mei ochi.

* * *

În vreme ce merg spre casă, mă gândesc la fabula ei. Povestea acelei Vrăjitoare Albe care, din câte se pare, îmi seamănă atât de bine. Tremurând în soarele plăpând de iarnă, îmi strâng şalul mai aproape de cap, desfac bandajul de la mână şi îl arunc la un coş de gunoi. Mă uit la mâna mea, la semnul care se va transforma în cicatrice, la paloarea pielii mele şi tot ce văd e pielea *ei* – frumuseţea ei îngrozitor de neînsemnată. Şi o rup la fugă.

Capitolul douăzeci şi trei

În dimineaţa următoare mă trezesc prea devreme. Soarele de-abia dacă străluceşte peste picăturile de rouă rămase din timpul nopţii şi mă întreb dacă nu cumva curând va da îngheţul – cu siguranţă e destul de frig. Arunc o ocheadă la pielea mea neînsemnată în oglindă şi îmi trag la repezeală halatul pe mine. Nu pot sta aşa; nevoia de a mă gândi la un prim semn pare mai imperioasă ca niciodată. Însă eu tot nu mă pot decide. Şi dacă cumva sfârşesc fără alte semne – practic la fel de pură şi neînsemnată precum Vrăjitoarea Albă, ai cărei ochi reci îi moştenesc? Mă cutremur.

Mă înfăşor într-o pătură şi mă prăbuşesc pe canapeaua de un roşu-stins de lângă uşa de la intrare. Arcurile au cedat cu ani în urmă şi pernele s-au lăsat, însă este în continuare cea mai confortabilă canapea din lume. Poate ar trebui să aprind focul, însă chestia asta ar însemna să mă duc afară în curte ca să aduc lemne şi nu prea pot face faţă ideii de a îngheţa mai tare pentru a mă încălzi apoi.

Închid ochii şi moţăi câteva clipe până ce reuşesc să mă încălzesc suficient de tare cât să-mi scot halatul. Mă ridic cu greu de pe canapeaua lăsată şi mă hotărăsc să mă răsfăţ cu nişte ciocolată caldă. Poate o să fac o ceaşcă şi pentru mama, aşa cum obişnuia să facă tata atunci când ea mai lenevea în zilele de sâmbătă. Acum e încă în pat, răsfăţându-se într-una din dimineţile ei libere. Unele lucruri nu s-au schimbat.

O fac exact aşa cum obişnuia tata. Mai întâi torn lapte în două căni, pentru a mă asigura că avem suficient, şi apoi golesc cănile în cratiţă. Las laptele să se încălzească încetişor pe plită, iar eu tai ciocolata neagră în bucăţele. Folosesc cuţitul meu preferat de bucătărie şi simt doar o mică senzaţie de durere în mână atunci când lama pătrunde în ciocolată. În timp ce mici bule încep să se formeze pe marginea cratiţei, las ciocolata să cadă în lapte. Câteva bucăţele mi se lipesc de mână şi se topesc, îmi frec mâinile unele de altele şi îmi miros palmele, inspirând aroma dulce şi caldă. Amestec încetişor ciocolata să nu se lipească de fundul cratiţei şi răzuiesc nişte coajă de portocală în laptele care clocoteşte. Lichidul începe să devină tulbure în timp ce bucăţile de ciocolată topită se ridică la suprafaţă. Acum amestec mai repede, lăsând să se formeze spumă în timp ce bat lichidul fierbinte, înainte să fiarbă *chiar* înainte ca acele prime bule de aer să iasă la suprafaţă – torn ciocolata fierbinte în cele două cești. Bucăţi de portocală rasă plutesc în spuma lăptoasă şi duc cele două căni cu grijă sus, în dormitorul mamei.

Ea stă sprijinită pe o pernă mare şi are cartea în mână, însă nu se uită la ea. Priveşte drept în faţă şi chipul ei pare extrem de îngrijorat.

Când intru, zâmbeşte şi se ridică în capul oaselor.

— Bună, iubire. De când te-ai trezit?

Vede ciocolata fierbinte şi zâmbeşte.

— Ce răsfăţ! N-am mai băut ciocolată fierbinte adusă la pat de când…

Îşi dă seama de ce a spus, tresare, apoi ia cana aburindă cu ciocolată fierbinte din mâna mea, iar eu o aşez pe a mea pe noptieră, în timp ce mă bag lângă ea sub pătură.

— Nu de prea mult timp. E foarte frig, aşa că m-am gândit să fac ceva cald.

Întind mâna să-mi iau ciocolata fierbinte şi o ridic încetişor, atentă să nu vărs vreo picătură pe aşternuturile mamei. Rămân nemişcată câteva clipe, bucurându-mă de amestecul aromat de ciocolată şi citrice şi de mirosul parfumului mamei amestecat cu cel cald al somnului.

Mama se foieşte puţin cât să-şi tragă pătura mai sus până aproape de piept şi ia o înghiţitură de ciocolată.

— Lucrurile sunt în regulă între noi, iubire?

Vocea ei este precaută şi joasă şi priveşte drept la peretele din faţă.

— Tot ce am vrut întotdeauna a fost să fii în siguranţă. Ştii asta, nu-i aşa?

— Ştiu, mamă.

Mă dau mai aproape de ea şi sorb la repezeală puţină ciocolată fierbinte în momentul în care văd că se revarsă peste marginea ceştii.

— Şi ştiu că tu crezi că trebuie să mă protejezi, însă sunt în regulă. Nu mai sunt un copil.

— Oh, dar eşti, zice mama, împungându-mă în coaste. Mereu vei fi copilul meu, întotdeauna, chiar şi atunci când o să ai optzeci de ani.

Mama îşi mută cana în cealaltă mână şi mă cuprinde cu braţul.

— Copilul meu mereu, pentru totdeauna, zice ea din nou, atât de încet încât de-abia dacă o aud.

O vreme stăm cuibărite una într-alta în tăcere şi mă simt în siguranţă şi somnoroasă. Apoi răsuflarea mamei se cutremură; plânge. Îmi pun cana jos şi mă cuibăresc la pieptul ei.

Lacrimile ei curg pe părul meu şi şopteşte:

— Eşti o fată bună, Leora.

Stăm aşa până ce ni se răceşte ciocolata şi eu sunt pe cale să adorm. Mama mă trezeşte cu o strângere în braţe şi îşi drege glasul.

— Ei bine, nu pot să stau în pijamale toată ziua; Mai bine mă ridic din pat.

Mă sărută pe cap şi îmi mângâie părul acolo unde s-au prelins lacrimile ei.

Mă îndrept şi mă întind în timp ce încuviinţez somnoroasă.

— Ştii că te iubesc, nu-i aşa?

Zâmbesc şi deschid somnoroasă un ochi.

— Eşti mama mea – nu prea ai de ales!

Ea scutură din cap înspre mine în timp ce zâmbeşte şi îmi trage o pălmuţă peste creştet.

— Vrei să-ţi încălzesc ciocolata? Mă duc să mi-o încălzesc pe-a mea.

Îi dau cana şi mă cuibăresc în patul ei cald în timp ce ea se duce şi încălzeşte din nou ciocolata.

Mă trezesc şi-mi găsesc cana rece pe noptieră. Cât am dormit? Fără prea mare tragere de inimă, dau la o parte pătura şi îmi duc cana jos în bucătărie. Pe masă e un vas cu cafea aburindă şi mama stă pe canapea citind o carte. Vărs ciocolata şi îmi torn nişte cafea într-o cană curată. O ţin cu ambele mâini şi iau o înghiţitură. E suficient de fierbinte cât să mă trezească puţin şi îngaim un „bună" adormit înspre mama.

Ochii mei zăbovesc pe rafturile simple ale strămoşilor noştri. Culorile semnelor lor se uită la mine. A trecut ceva vreme de când m-am uitat cum trebuie la cărţile lor. Ai crede că o facem tot timpul, însă ele sunt asemeni romanului nostru preferat – după ce-l citeşti o dată cunoşti povestea, însă tot trebuie să ştii că se află la îndemână în cazul în care trebuie s-o recitești. Totuşi, ele aparţin doar familiei mamei. Pentru că tata nu a crescut aici, nu avem niciuna de-a strămoşilor lui. Absenţa lor pare întotdeauna să destabilizeze echilibrul raftului.

Aşez ceaşca pe masă şi întind mâna să iau la întâmplare o carte de pe raft. Cer permisiunea strămoşilor mei şi spun o binecuvântare în amintirea şi onoarea lor. Aşez uşor cartea pe masă. Mama ridică privirea şi îmi zâmbeşte timp de o secundă, înainte de a fi atrasă înapoi spre cuvintele din mâinile sale. Mă uit la copertă. Este a lui Bill Tomlinson – tatăl mamei, bunicul meu. A fost tăbăcar şi a murit înainte să mă nasc eu. M-am întrebat uneori dacă era nerăbdător să scape de cicăleala bunicii; după felul în care mama vorbeşte despre ea, pare să fi fost un adevărat coşmar. Totuşi, mama nu prea pomeneşte despre niciunul din părinţii ei.

Întorc paginile şi semnele lui se trezesc la viaţă. Îi văd copilăria – fraţii care l-au iubit şi l-au tachinat, sora lui care a murit. Îi văd munca şi cariera progresând cu fiecare nou semn al vârstei sale. Văd semnul căsătoriei sale şi simt uimită de frumuseţea complexă a acestuia. Nu e nicio îndoială: nu încerca să scape de bunica – se adorau unul pe altul. Ea a murit la scurt timp după el; poate a avut inima frântă. Mă întreb cum o fi să-ţi găseşti iubirea vieţii tale, să iubeşti şi să fii iubit în totalitate – şi apoi îmi dau seama că mă uit fix la fundul bunicului şi întorc repede pagina.

Şi iată-l – întotdeauna cea mai splendidă serie de semne – arborele genealogic al bunicului. Părinţii lui sunt aici, fraţii şi sora pierdută – numele

ei era Sophie. Probabil că mama trebuie să fi fost numită după ea. Pot citi apropierea dintre bunicul şi sora lui mai mică. Pot citi şi durerea şi pierderea.

Apoi apare numele mamei, cu un spaţiu lăsat lângă ea. Poate că sperau să aibă mai mulţi copii. Numele tatei este lângă – ceva mai jos decât al mamei. Îmi place să văd literele acelea şi simt căldura amintirilor fericite licărindu-mi în minte. Însă apoi mă uit mai îndeaproape şi sunt transpusă, de parcă aş vedea prin ochii bunicului. Tot ce pot să văd este întunericul din jurul numelui tatei. Simt o greutate în inimă. Aici nu e iubire, nu-i bucurie, nu-i afecţiune. Am un sentiment necunoscut de furie şi repulsie care nu poate proveni decât de la bunicul.

Îmi îndepărtez şocată privirea. E absolut evident că bunicul în ura pe tata. Nu – îl *disprețuia.* Acreala emoţiilor pătează întregul arbore genealogic şi rămân cu o senzaţie de greaţă.

Toată căldura mi-a părăsit trupul şi întind o mână tremurătoare către ceaşca mea de cafea. O duc la buze, însă nu reuşesc să nimeresc gura, şi vărs lichidul fierbinte pe carte. Sar în picioare, înşfac o cârpă şi absorb lichidul. Din fericire, cărţile de piele sunt rezistente şi cerneala nu se pătează, însă mi-e teamă ca nu cumva să fi deteriorat o parte din conservanţi şi cartea lui să nu se deformeze şi să se degradeze. Mama îmi aruncă o privire şi scoate o exclamaţie în clipa în care vede ce am făcut. Sare în picioare să mă ajute şi, în timp ce-o face, vede pagina pe care o citeam.

— Ce crezi că faci? zice ea cu un şuierat printre dinţi, smulgându-mi cartea din mână. Fată *proastă* ce eşti!

Capitolul douăzeci şi patru

Mama îşi revine repede. Îşi cere scuze şi tamponează uşor cu cârpa cartea pe care deja am şters-o. Calmul său de oţel e din nou restabilit.

Şi totuşi, aici sunt mai multe secrete: secrete referitoare la bunicul şi la faptul că-l ura pe tata. Nu mai pot suporta; mă simt de parcă aş merge pe nisip, complet nesigură pe picioarele mele. Am nevoie de ceva solid. Îmi iau haina, şalul şi geanta şi mă îndrept spre casa lui Verity.

A început să plouă şi picăturile sunt atât de reci, încât le simt precum o ploaie îngheţată. Părul şi faţa îmi sunt acoperite de şal şi merg repede. Mi se văd doar ochii şi răsuflarea mea rapidă îmi încălzeşte obrajii. Îmi ţin capul plecat şi trec pe lângă oameni fără să ridic privirea, fără să le bag de seamă prezenţa sau fără să-i citesc.

Mintea mi-e grea de la mulţimea de gânduri confuze. Despre Oscar, Obel, mama, tata şi incertitudinea care-i înconjoară pe fiecare. *Măcar o am pe Verity,* îmi şoptesc recunoscătoare în timp ce ajung acasă la ea.

Fratele lui Verity, Seb, răspunde repede la uşă. Mă întâmpină cu zâmbetul lui mereu prezent şi mă invită înăuntru.

Îmi place să-l citesc pe Seb – pot vedea adevărata poveste.

S-a întâmplat ceva groaznic acum câţiva ani când a venit acasă palid şi înlăcrimat. Un grup de puşti l-au înconjurat, râzând de braţele lui atât de lipsite de semne de calificări şi de realizări. L-au ameninţat că-l înseamnă cu o busolă şi l-au numit prost neînsemnat.

Însă cu pot să văd inima din spatele pielii lui Seb. Pot să văd cât de tare o adoră pe sora lui şi cât de înverşunat ar apăra-o dacă va fi nevoie vreodată. Pot să văd că el e mai demn de onoare decât majoritatea. Şi acum are semne – nu multe, doar calificarea lui de brutar şi dăţile când a câştigat premiul de angajat model.

— Cum e viaţa unui desenator? întreabă Seb în timp ce-mi agaţă haina în cuier.

— E fainã, Seb. Chiar îmi place, zic zâmbind în timp ce îmi aşez şalul ud peste spătarul unui scaun ca să se mai zvânte puţin. Şi tu, ce mai zici? Cum e la brutărie?

Seb mută scaunul ceva mai aproape de focul care trosneşte, astfel încât şalul să mi se usuce mai repede.

— E bine – am primit premiul de angajatul lunii. Mi-au dat o sticlă de vin.

— Angajatul lunii? Din nou? zâmbesc eu și Seb mă îmbrățișează. Asta-i minunat! Deci unde-i vinul ăla?

— Nu-l împart cu nimeni, face Seb o remarcă ironică, iar eu încep să râd chiar când Verity coboară în bucătărie.

— Ah! Mi se părea mie că te-am auzit!

Verity mă îmbrățișează. O clipă pare obosită și distrasă, însă imediat chipul i se luminează și arată din nou ca ea însăși. Poartă un pulover tricotat și neîngrijit, pe care cred că-l are de când avea doisprezece ani și pantalonii moi și largi pe care obișnuiam să-i purtăm la școală la orele de sport.

— Oare cu cine semeni, Vetty? zic scuturând din cap.

Ea merge țanțoș și comic de-a lungul bucătăriei până la ceainic.

— Știu, bine?

Afișează un zâmbet în timp ce umple ceainicul cu apă și îl așază pe plită.

— Am obosit să mă tot îmbrac cu chestiile strâmte de la muncă. Azi nu mă interesează decât confortul!

Pentru o fată frumoasă, se pricepe destul de bine să arate neîngrijit. O iubesc pentru treaba asta.

Petrec o după-amiază cu adevărat relaxantă acasă la Verity. Vorbim despre cei de la școală pe care i-am zărit în timpul săptămânii și Verity îmi povestește totul despre cele mai nesuferite colege care au ajuns să lucreze la guvern ca personal administrativ. Ei chiar i-a făcut plăcere să poată să facă pe șefa cu ele și să vadă cum se umplu de frustrare. Doar Verity s-ar descurca atât de bine la inversarea de roluri. Știu că, dacă aș fi eu în locul ei, tot aș roși mânioasă ori de câte ori aș vorbi cu ele și aș sfârși cumva prin a face eu treaba în locul lor. Trebuie să merg la niște cursuri unde să învăț „să fiu mai mult ca Verity". Șeful ei este chiar mulțumit de ea și i s-a spus că se poate muta la Departamentul Funerar. Ochii îi scânteiază de încântare în momentul în care îmi povestește despre asta.

— O să am propriul meu birou și *tot restul.*

Când îi spun despre primul meu tatuaj, Verity țipă plină de satisfacție.

— Mama mia! Crezi că vei putea să mă tatuezi și pe mine? Cât de tare ar fi chestia asta?

Își ridică unul din cracii pantalonilor.

— Mă tot gândesc că aș vrea ca tatuajul meu să fie o viță care să înceapă de aici, arată înspre gambă, și să înfățișeze diferite fructe pe măsură ce se extinde. Ce crezi?

— Cred că ar trebui să-ți faci o programare, zic cu un zâmbet.

Mi-ar plăcea să-mi tatuez prietena, să fac parte din primul ei semn. Pot vedea vița și fructele pe trupul lui Verity. Va trebui să-l întreb pe Obel ce părere are.

Obel. Îmi amintesc de ultimele clipe petrecute la atelier și mă înfior.

— Ai văzut-o vreodată tatuată pe Vrăjitoarea Albă pe cineva? mă încumet eu.

Verity ridică din sprâncene și se apleacă conspirativ către mine.

— Nu! Nu știam că e permis. Să te însemnezi cu cineva atât de rău – cu prima neînsemnată. Ce-ai văzut – a fost cumva pe fesa dizgrațioasă a vreunui moș?

Se cutremură cuprinsă de veselie, în mod evident încântată să audă cine știe ce bârfă de la atelierul meu.

— Câh! Verity! Nu, nimic de genul ăsta. N-am văzut niciodată vreun astfel de semn, evident – cine l-ar alege? Însă imaginea ei se afla într-o carte cu semne vechi – tatuaje pe care oamenii obișnuiau chiar să și le facă. Ei bine, chestia asta mi s-a părut atât de ciudată. Nu-mi pot închipui ca o persoană să vrea un astfel de tatuaj, chiar și cu mulți ani în urmă.

Cântăresc în minte ce urmează să spun – nu vreau să regret faptul că am dezvăluit prea multe.

— Deci chestia asta nu ți-a apărut în activitatea ta de la arhivă?

Verity dă ochii peste cap.

— Da' de unde, nimic atât de interesant. Sunt atât de multe chestii de căutat.

Ezită, cu ochii pierduți, înainte să se adune și să-mi zâmbească – și oare îmi imaginez sau zâmbetul ei este unul precaut?

— Mă bucur că avansez. Simt că încep chiar să lucrez cum se cuvine. Însă îți voi povesti dacă aud de vreun ciudat cu un fetiș cu Vrăjitoarea Albă!

Când se întunecă, îi îmbrățișez pe Verity și pe Seb și mă îndrept spre casă. Șalul meu e plăcut de cald în jurul gâtului și ploaia s-a oprit. Sunt ușurată că mama nu e jos când intru în casă. Îmi fac un sandviș și mă ascund în camera mea tot restul serii. Merg devreme la culcare.

Și visez.

* * *

Sunt la atelierul de tatuaje și fiecare dintre strămoșii mei este acolo – în carne și oase, nu doar sub formă de pergament. Și ei țipă la mine și la Obel. Spun cu toții că ei trebuie să-mi aleagă primul semn și strigă niște cuvinte pe care nu le prea pot distinge. Până ce toate vocile lor se contopesc într-una singură, apoi aud ceea ce spun și cuvântul pe care îl spun țipând este: „Cioară, cioară, cioară".

Capitolul douăzeci şi cinci

Săptămânile trec – una, apoi a doua – şi, în cele din urmă, mâna mi-e complet vindecată. Va rămâne o cicatrice, însă o pot folosi destul de bine. Sunt încântată să mă întorc la atelier şi să mă apuc de lucru – mi-a fost dor. În plus, oriunde e mai bine decât în atmosfera de acasă de acum. Mama a fost atât de tăcută, însă nu vrea să recunoască că e îngrijorată, ceea ce mă face să fiu şi mai agitată.

Luni dimineaţă ajung devreme la atelier şi Obel îmi deschide. Ne petrecem timpul împreună pregătind lucruri pentru ziua respectivă. Tot am de gând să-l întreb de ce m-a obligat s-o desenez pe Vrăjitoarea Albă săptămâna trecută – dacă e vorba de imaginaţia mea, care îmi spune că seamănă cu mine – însă de fiecare dată când am ocazia mă părăseşte curajul.

Sunt absorbită în gândurile mele şi nu-l observ pe Karl intrând decât abia în momentul în care îmi dărâmă cernelurile când trece pe lângă mine.

— Fii atentă, Leora! strigă Obel nervos.

Aruncă o cârpă în direcţia mea şi obrajii îmi ard în timp ce şterg cerneala.

De ce nu pot spune pur şi simplu: „Karl a fost de vină”? De ce las pe toată lumea să mă calce în picioare şi să mă facă să mă simt ca un copil neîndemânatic? Zâmbetul zeflemitor al lui Karl nu mă ajută deloc şi pumnul mi se încleştează în jurul cârpei pătate de cerneală, în timp ce-mi spun să mă calmez. Îmi liniştesc răsuflarea, forţându-mă să mă relaxez, să clătesc cârpa şi să o atârn deasupra robinetului.

— Bine, voi ăştia doi, zice Obel, înşfăcând cheile şi geanta de piele de pe masă. Am o treabă de făcut şi în dimineaţa asta n-am nicio întâlnire programată. Azi vom deschide atelierul ceva mai târziu. Cât timp lipsesc puteţi face curăţenie ca lumea în atelier – podelei ăsteia i-ar prinde bine şi un măturat.

Îşi pune geanta pe umăr şi iese pe uşa din spate.

Arunc o privire înspre Karl, care pare la fel de încrezut şi enervant ca întotdeauna.

— Nu cred că vreunul din noi vrea să-şi petreacă mai mult timp împreună decât e necesar, zice el în timp ce deschide dulapul de depozitare şi scoate de acolo câteva produse de curăţat. Unul din noi poate face curat în atelier şi celălalt, aici.

Ridic din umeri în semn că sunt de acord şi aleg să fac curat în camera din spate; în felul acesta, Karl trebuie să facă curăţenie la toalete.

A face curăţenie pare un lucru extrem de terapeutic şi mă pierd în această activitate. Trece o oră. Mă dau puţin în spate să văd dacă am ratat ceva. Arată bine, aşa că mă decid să-mi continui lectura. Clopoţelul de la uşa atelierului se aude sunând; probabil că a intrat un client, îl aud pe Karl răspunzând la uşă şi apoi murmur de voci. Probabil că le spune să se întoarcă când va fi Obel aici.

După vreo oră, Obel se întoarce, părând înveselit indiferent de treaba pe care a avut-o de rezolvat. Camera din spate arată frumos şi străluceşte de curăţenie.

— Mulţam, fată dragă, zâmbeşte Obel în timp ce-şi agaţă geanta în cuier.

Se îndreaptă către atelier cu cheile în mână, iar eu îl urmez.

Aud zumzetul cunoscut al maşinăriei de tatuat înainte să intru pe uşă. Obel se opreşte brusc, apoi scapă cheile pe podeaua de ardezie, iar Karl ridică privirea. Cu un clic încet, maşinăria se opreşte şi urmărim întreaga scenă într-o tăcere înspăimântătoare şi absolută.

Karl însemna el însuşi un client, fără să fie supravegheat. Bărbatul ridică capul; pare palid în scaunul negru, fruntea lucindu-i de la broboanele de sudoare provocate de durere. În mod evident buimăcit de tăcerea bruscă – şi probabil uşurat că i s-a dat un răgaz temporar de la a mai simţi înţepăturile pe piele, se ridică în capul oaselor. Obel înaintează şi ia maşinăria din mâna lui Karl.

— De aici mă ocup eu. Du-te în spate, te rog, Karl.

În vocea lui se simte un ton rece şi împietrit, care mă face să mă cutremur.

Karl se face roşu la faţă şi se duce în camera din spate cu fruntea sus. Obel se întoarce înspre client.

— Mă întorc imediat la tine.

Îl urmează pe Karl în camera din spate.

— Leora, aranjează cernelurile.

Strâng la repezeală echipamentul din atelier şi i-l pregătesc lui Obel fără să zic nimic. Aud vocea lui Obel, joasă, însă plină de o furie cu greu controlată, când trec pe lângă uşa care dă în camera din spate.

— Ce naiba credeai că faci?

Vorbeşte în şoaptă, însă vocea lui joasă face pur şi simplu ca furia să-i fie şi mai electrizantă.

— Ai măcar idee ce nenorocire ai fi putut face?

Mă uit la bărbatul care aşteaptă pe scaun şi schiţez un zâmbet cu intenţia de a fi unul liniştitor, însă probabil zâmbetul meu arată exact cât de îngrozită mă simt. Mă întreb dacă după toată tărăşenia asta Karl va mai avea

o slujbă? Se aude sunetul unui scaun târât de-a lungul podelei de ardezie şi apoi se lasă tăcerea.

Obel revine, părând absolut calm. A intrat în starea desenatorului şi acum stă la taclale cu bărbatul referitor la tatuajul acestuia. Îmi face semn să plec cu o fluturare a mâinii şi mă îndrept spre camera din spate.

Karl stă pe un scaun şi chipul lui are expresia jenată a unui ţânc obraznic. Se ridică în clipa în care intru.

— Ai fi putut să sari în ajutorul meu.

Sunt atât de surprinsă, încât nu fac altceva decât să mă holbez la el. Mă fixează cu o satisfacţie absolută în privire.

— De ce aş fi făcut-o?

Vocea îmi tremură.

— Ceea ce ai făcut a fost curată nebunie.

Karl are încă mănuşile pe mâini şi îmi închipui cerneala şi sângele care îi pătează vârfurile degetelor. Îşi scoate mănuşile şi le aruncă cu brutalitate la coş.

— Ţi s-au aprins călcâiele după el? Asta e?

Faţa lui Karl e roşie ca focul.

— Ai fost preferata lui încă de la bun început.

Arată de parcă e gata să plângă sau să mă lovească, sau ambele.

— De ce ai făcut-o? Trebuie să fi ştiut că o să fie furios. Ridică din umeri.

198

— N-am plănuit asta, însă în momentul în care clientul a venit, eu pur şi simplu… m-am gândit că atunci când Obel va vedea ce am putut face… că e posibil să mă ia în serios…

— Bine. Sunt sigură că va fi bine.

Nu ştiu de ce încerc să-l calmez, însă vocea mea sună liniştitoare. Mă aşez pe unul din scaunele înalte de la tejghea.

— Dă-i doar puţin timp să se calmeze.

— Te place, mormăie Karl acum. Ai putea să pui o vorbă bună pentru mine. Nu pot să pierd slujba asta, Leora, mă auzi? Tata m-ar omorî.

Încerc să mă gândesc la ceva ce aş putea spune. Îmi dau seama că-i pare rău, însă de ce să sar în ajutorul lui Karl Novak?

— Ascultă-mă! Nu sta acolo şi te preface că nu sunt aici. Leora!

Karl mă înşfacă de umăr, îşi înfige degetele în pielea mea şi încearcă să mă oblige să mă întorc înspre el. Dau să mă feresc de el şi în clipa în care fac asta scaunul meu alunecă. Îl aud pe Karl scoţând o exclamaţie şi nu am timp să-mi întind mâinile ca să amortizez căzătura.

Ultimul lucru pe care-l văd, în timp ce capul meu atinge podeaua de ardezie și vederea mi se transformă în pete negre, sunt ghetele lui Obel îndreptându-se cu pași mari către noi.

Capitolul douăzeci și șase

— Ești sigură că nu vrei să te vadă un doctor? se încruntă Obel îngrijorat înspre mine. Te-ai înroșit destul de tare acolo.

Îmi mișc prudent capul dintr-o parte într-alta și frec locul dureros de pe frunte. Simt o umflătură care se formează încetișor.

— N-am nimic. Tipul pe care Karl l-a însemnat este probabil într-o stare mai proastă decât a mea.

Încerc să mă ridic, însă sunt cuprinsă de amețeală și mă prăbușesc înapoi în scaun.

— E încă în atelier? N-ar trebui să mergi la el?

Obel scutură din cap și îmi întinde un pahar cu apă.

— L-am trimis acasă în clipa în care l-am auzit pe Karl strigând. Va trebui să se vindece până la următoarea ședință. Zâmbește și apoi închide ochii, iar zâmbetul îi dispare.

— M-ai speriat de moarte, fată dragă. Am crezut că te-a omorât.

Vocea îi amuțește pentru o clipă.

— Băiatul *ăla,* zice el printre dinți. Știam că e cam bădăran, însă nu mi-aș fi închipuit niciodată așa ceva. Apropo, a plecat. I-am spus să nu se mai întoarcă.

— Nu… nu a fost chiar vina lui.

Nu-mi vine să cred că-l apăr pe Karl.

— Era supărat și nervos, însă nu a vrut să cad. M-a apucat de braț și scaunul a alunecat.

Colierul de la tata mi-a ieșit afară din bluză și mă ia amețeala când mă mișc prea repede ca să-l bag la loc în ascunzătoare.

— Nu sunt orb, Leora. A fost evident că vă uraţi unul pe altul din clipa în care ați intrat în atelier. Să vă fac pe amândoi să concurați pentru un post permanent n-a fost, probabil, cel mai bun plan.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta, Obel. S-a întâmplat, însă a plecat acum, s-a terminat.

Chiar și în momentul în care încerc să-l asigur pe Obel că totul e în regulă, imagini cu Karl înșfăcându-mă de braț îmi invadează gândurile. Din fericire, Obel mă lasă singură și o clipă mai târziu aud sunetul liniștitor al unui ceainic care fierbe. Slobozesc un mic chicot de râs.

— Ceaiul rezolvă totul. Așa spune mama, strig încetișor.

Obel se uită în direcția mea și-mi zâmbește.

— E posibil să nu rezolve chiar totul, însă ajută.

Îl privesc în timp ce toarnă și amestecă. Are mâinile sigure și până și preparatul ceaiului pare o artă atunci când se ocupă el de asta. Apoi îmi dau seama de ce mă simt în siguranță cu Obel – îmi amintește de tata.

Îmi întinde ceașca mea, apoi se așază vizavi de mine. Ia o înghițitură din ceaiul lui și stă aplecat înspre mine, părând brusc foarte obosit.

— Ce dezastru. Și părea atât de promițător. În fine, îmi pare rău, Leora. Ai scăpat de el acum.

Țin ceașca în mâinile tremurătoare și îi zâmbesc lui Obel. O mică parte din mine se simte eliberată. Aveam dreptate în legătură cu Karl, aveam dreptate să-mi fac griji în privința lui, însă acum a plecat. Singur a dat-o în bară. Nu va mai interveni în singurul lucru care îmi merge bine.

— Bine.

Obel se ridică.

— Tu stai aici să-ți revii.

Brusc nu mă mai pot abține.

— Mi-ai dat acel desen al Vrăjitoarei Albe ca să-l copiez cu un scop, nu-i așa?

Obel se întoarce spre mine.

— Despre ce vorbești?

Mă uit fix la el. În cele din urmă, ridică din umeri și se așază la loc pe scaun.

— Da, mă gândeam că te-ai speriat – de asemănare, presupun. Însă, Leora, bineînțeles că semeni cu ea. Credeam că știai asta. Mai ales având în vedere cine a fost tatăl tău.

Cine a fost tatăl meu.

— L-ai cunoscut pe tata? întreb cu o voce care pare mai stridentă decât am intenționat. L-ai cunoscut pe tata și nu mi-ai spus?

Obel se foiește în scaun.

— Tatăl tău a fost un om important. A fost o persoană specială pentru foarte multă lume.

Încerc să transmit printr-o privire insistentă că explicația lui nu e suficientă. Vreau mai mult.

— Ascultă-mă, Leora. Crede-mă.

Obel își îndreaptă trupul astfel încât să mă poată privi drept în față.

— Chiar l-am cunoscut pe tatăl tău – de la distanță – și bineînțeles că auzisem de el înainte de a veni aici. Majoritatea dintre noi a auzit de el.

— *Dintre noi?* mă răstesc eu.

Obel își lipește mâna de frunte.

— E atât de greu să știi ce trebuie să faci, mormăie el aproape ca pentru sine.

Apoi:

— Leora, tatăl tău… El este motivul pentru care am venit în Saintstone. L-am urmat. L-am ascultat – mulți au făcut-o. Ne-a dat speranță că e posibil ca lucrurile să se schimbe – că neînsemnații pot trăi împreună cu însemnații.

Aproape că rămân fără aer, în timp ce Obel se oprește și se uită la mine.

— Îi semeni atât de tare. Credeam că te-a pregătit…

— Ce vrei să spui? Că am o oarecare legătură cu Vrăjitoarea Albă? Cu prima neînsemnată? Și că tata era de acord cu asta?

Tonul vocii mele crește și devine înalt și ascuțit.

Ideea aceasta este atât de absurdă, încât izbucnesc în râs, însă nu și Obel.

— De ce m-ai obligat s-o desenez, dacă nu voiai să-mi spui mai multe?

Înșfac brațele scaunului în timp ce alt val de amețeală mă izbește.

— Dacă nu voiai să pun întrebări, n-ar fi trebuit să mă momești. De ce? Crezi că vreau să fiu asociată cu o nenorocită de vrăjitoare neînsemnată?

Îl văd pe Obel tresărind la cuvintele mele, însă continui.

— Știm cu toții povestea, Obel. E blestemată, e ciudată, ea este cea *uitată.* Și tu-mi spui mie că sunt ca ea?

— *Este* ea oare uitată, Leora?

Se uită la chipul meu de parcă l-ar studia pentru următoarea replică.

— Chiar este ea uitată? Se pare că știi destule despre ea și fac pariu că și prietenele tale știu.

Îmi plec capul într-o încuviințare reticentă.

— Mie mi se pare că ea este una dintre cele mai pomenite femei din istoria noastră.

— Vorbești despre ea de parcă… de parcă contează. Neînsemnații au plecat, au fost alungați, la fel ca ea. Nu sunt proastă, Obel. Nu sunt un copil.

El se uită încă la mine cu acea privire rece și scrutătoare.

— Spune-mi ceva, Leora, zice el, și sub calmul său aud o notă de disperare în vocea lui. Îți amintești de femeia aceea care voia să fie însemnată cu o frunză ca să-și poată aminti de copilul ei mort? Care voia să-i fie trecut copilul în arborele genealogic?

— M-ai obligat să încalc legea.

Furia mea izbucnește, însă Obel nu face altceva decât să-și miște capul dintr-o parte într-alta de parcă n-ar fi mare scofală.

— De ce am făcut-o în secret? De ce nu putea fi acel copil amintit în mod fățiș? Îți spun eu de ce. Longsight este atât de speriat de neînsemnați, încât refuză ca un copilaș de o zi, care moare, să fie amintit. Îi este teamă că, dacă ne amintim de un bebeluș neînsemnat, atunci vom începe să ne amintim și

de alţi neînsemnaţi. Vă spune tuturor că neînsemnaţii sunt o ameninţare, însă el este cel mai periculos bărbat din câţi cunosc.

Mă holbez la Obel. Sunt frapată nu doar de cuvintele pe care le spune, ci şi de insistenţa şi trăirea lui. Bărbatul calm şi controlat pe care l-am văzut mereu a dispărut şi pare îndurerat de cuvintele pe care mi le-a spus.

— Nu-i adevărat, zic încetişor.

Inima îmi bate atât de tare, încât abia dacă mai pot gândi cum trebuie.

Acum Obel vorbeşte cu calm.

— De ce crezi că guvernului îi pasă atât de tare de înregistrări şi de semne? Vor să ştie totul despre tine; vor să te controleze. Sunt siguri că neînsemnaţii plănuiesc o revoltă; atât de siguri, încât le-ar face rău propriilor oameni. Şi de ce le e atât de teamă, Leora?

Se apleacă spre mine, chipul devenindu-i brusc grav.

— Le este teamă de un Bau-Bau inventat pentru a speria copiii. Te-ai întrebat vreodată dacă neînsemnaţii chiar sunt atât de îngrozitori? Sau doar ni se spune că sunt?

Închid ochii. Mă ustură de la oboseală şi de la toate acele lacrimi pe care mi le înăbuş. Vreau să dorm; îmi doresc să mă cuibăresc în pat şi să mă desprind de toate aceste lucruri. Să mă întorc la ce era înainte – înainte de însemnarea publică, înainte de a auzi avertismentele primarului Longsight, atunci când neînsemnaţii erau doar imagini dintr-o carte pentru mine.

— Nu încerca să dai impresia că neînsemnaţii sunt doar neînţeleşi, şoptesc. Ai fost la muzeu; ai trecut de uşa aceea verde. Neînsemnaţii sunt monştri.

Scutur din cap spre el şi găsesc puterea să mă mişc.

— Gândeşte-te la tatăl tău, Leora. El n-ar fi vrut ca tu să simţi lucrurile astea.

— Nu încetez niciodată să mă gândesc la el.

Fac eforturi ca vocea să-mi rămână calmă.

— Nu ştiu de ce crezi că tata are ceva de-a face cu vrăjitoarele şi cu neînsemnaţii.

— Leora, tatăl tău a luptat pentru libertate, pentru egalitate, pentru unitate.

Obel oftează neajutorat.

— Într-o bună zi vei înţelege.

Mă îndrept către camera din spate, apoi mă întorc pentru o clipă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai făcut ziua şi mai rea. Nu credeam că e posibil. Probabil că eşti foarte mândru de asta.

Clipind ca să-mi alung lacrimile furioase, intru în camera din spate, îmi iau geanta din cuier şi îmi înfăşor şalul în jurul trupului. Când privesc în

spate prin uşa deschisă, Obel e încă în atelier, stând pe scaun cu capul între mâini.

Deschid uşa grea şi nu privesc înapoi în clipa în care o las să se trântească în urma mea.

Capitolul douăzeci şi şapte

Sunt prea obosită pentru toate astea. Nu mai ştiu unde să mă duc şi în cine să am încredere. Aceste luni au fost cele mai proaste din viaţa mea. Credeam că lucrurile nu puteau deveni mai rele după moartea tatei – credeam că avusesem parte de suficientă tristeţe. Însă era doar începutul. Încerc să privesc în viitor şi să văd lumină şi speranţă, însă nu e nimic acolo. Totul este sumbru. Totul este blestemat.

Totul este gol.

Merg cu capul plecat în bătaia vântului muşcător, care face ca ochii să-mi lăcrimeze şi faţa să mă înţepe. Sunt lovită de oamenii care trec pe lângă mine. Poate nici nu mai exist. Poate pot fi invizibilă.

Ajunge cu astfel de gânduri, îmi spun. *Astea sunt gândurile unui neînsemnat. Astea sunt cuvintele Vrăjitoarei Albe.*

Am obosit mai ales să simt că sunt singura căreia nu i-a fost încredinţat un mare secret. Mă simt de parcă viaţa mi-ar fi orchestrată de toţi ceilalţi. Un bărbat trece pe lângă mine cu un câine în lesă care merge înaintea lui şi îmi dau seama că *aşa* mă simt şi eu: ca un câine prostuţ care crede că el dictează drumul, dar care, de fapt, tot timpul este strunit din spate şi controlat. Ei bine, pot schimba acest lucru. Nu trebuie să aştept ca viaţa să se întâmple. Am de gând să preiau iniţiativa de-acum încolo.

Ştiu unde trebuie să merg.

* * *

Clădirea guvernului se profilează înaintea mea. Funcţională şi impunătoare, construcţia din cărămidă roşie n-a fost construită cu un scop estetic. Pare alcătuită toată din cutii, pătrate şi colţuri ascuţite. E ca şi cum arhitectul voia ca locul respectiv să fie cât mai obişnuit posibil, astfel încât să nu atragă atenţia de la activitatea cu adevărat importantă, care are loc în interior. N-am mai fost niciodată în secţia administrativă a clădirii guvernului. Mai demult se organizau excursii şcolare acolo, însă eu nu mă puteam gândi la nimic altceva mai plictisitor. Bineînţeles, Verity s-a dus în fiecare an. Nu ne-am mai văzut de ceva vreme; munca ne ocupă mai mult timp decât mă aşteptam. Ultima oară când m-am dus la ea acasă, Simon mi-a spus că era răcită şi nu am văzut-o. Mi-e dor de ea.

Holul de la intrare este de un cafeniu impersonal şi şters. Scaunele stau aliniate pe o parte a peretelui şi sunt mai multe persoane care aşteaptă acolo. Biroul curbat de la recepţie ocupă majoritatea spaţiului şi oamenii

trebuie să treacă pe lângă el ca să ajungă la birouri. Văd că la recepţie e una din fetele populare din şcoală; mă lua peste picior ori de câte ori stătea în spatele meu în clasă.

Trec repede pe lângă biroul de la recepţie cu şalul încă pe mine, hotărând că, dacă par suficient de încrezătoare, nimeni nu mă va opri. Fata se uită la mine. Nu ştiu dacă mă recunoaşte, însă are obişnuita ei privire dispreţuitoare. Poate că aşa arată ea mereu. O văd dând să zică ceva şi apoi cineva vine la biroul ei, apasă pe sonerie şi îi solicită atenţia.

Continui să merg.

Când coridorul mă poartă după un colţ, mă opresc şi încerc să mă orientez încotro s-o apuc. Sunt indicatoare pe pereţi şi altele care atârnă din tavan, arătând direcţia către diverse departamente. Caut Departamentul Funerar şi de Cântărire a Sufletelor şi urmez indicatoarele.

Mergând de-a lungul coridoarelor cu nenumărate uşi de lemn – camere ascunse pline de oameni importanţi, care iau decizii – mă întreb cum reuşeşte Verity să nu se rătăcească. Ajung în cele din urmă la departamentul ei şi intru printr-o uşă de stejar.

Aici, înăuntru, e linişte, sunt covoare groase şi pereţi bogat capitonaţi. Totul aici îţi dă senzaţia de lucruri ascunse şi secrete. Îmi ţin şalul pe mine şi capul plecat. Dau colţul şi, bineînţeles, intru drept în cineva. Mormăind o scuză, mă grăbesc să trec mai departe. O mână mă atinge pe braţ şi îngheţ.

— Leora? Ce *faci* aici? zice Verity printre dinţi.

Mă înşfacă de mână şi mă conduce înapoi pe drumul pe unde am venit, destul de repede, mă gândesc. Deschide o uşă de lemn şi mă împinge în spatele ei.

Închid uşa în urma mea, iar eu şi Verity ne studiem chipurile şocate şi purtarea ei se schimbă; oftează a uşurare. Camera este dominată de un birou maiestuos ale cărui picioare sunt pline de sculpturi ornamentale. De-a lungul peretelui sunt înşirate dulapuri, fiecare cu încuietori, fiecare păstrând secrete.

— Acesta este biroul tău? Este enorm!

— Ştiu!

Îmi zâmbeşte.

— Pe bune, ce faci aici? De ce nu m-ai sunat de la recepţie?

Alice Broadway

Trage un scaun liber şi îl aşază vizavi de scaunul ei mai mare.

— Mda, ar fi fost mai uşor aşa, admit eu, prăbuşindu-mă în scaun. Nu prea am vrut să mă vadă nimeni.

Îmi desfac şalul şi ochii lui Verity se măresc de uimire.

— Ce *Dumnezeu* ai păţit la faţă?

Duc o mână în locul unde umflătura de pe fruntea mea a crescut şi mă doare. Oftez şi îi povestesc lui Verity ce s-a întâmplat. E furioasă pentru mine şi mă simt minunat.

— S-a pierdut pur şi simplu cu firea. Nu cred că a vrut să cad.

— Nu există nicio scuză pentru asta, niciuna. N-ar fi trebuit să te atingă.

Măsoară cu paşii biroul în sus şi în jos, cu obrajii roşii de furie.

— Ce oribil să ţi se întâmple aşa ceva la muncă. Tocmai ţie, căreia îţi plăcea atât de mult acolo. Eşti bine?

Vine şi mă îmbrăţişează în timp ce sunt încă aşezată pe scaun. Îmi mângâie părul şi şopteşte cuvinte de alinare spunându-mi că el a plecat acum şi că rataţii nu câştigă niciodată.

— O să fiu bine, Vetty. E un şoc, asta-i tot.

Îi zâmbesc lui Verity cu buzele strânse. Uşurarea faptului de a sta de vorbă cu cea mai bună prietenă m-a făcut să uit de ce am venit. Trebuie să aflu ce ştie ea. Cât de mult ştie.

— În fine. Uimeşte-mă. Povesteşte-mi ce-ai mai făcut. Mă uit în jurul meu în încăpere.

— Nu ştiam că eşti atât de importantă. Probabil că într-adevăr i-ai impresionat.

Verity se aşază din nou pe scaun. Îmi zâmbeşte în treacăt, însă simt o schimbare în comportamentul ei. Pare că se simte incomod – aproape jenată. Îngrijorată. Sau doar îmi imaginez acest lucru?

— Ei bine, ştiu că *tu* crezi că slujba mea e plictisitoare şi ştiu că nu-i acelaşi lucru cu a face semne pe piele, însă, de fapt, e chiar interesantă.

— Încă mai eşti încântată de acest nou rol pe care-l ai?

Verity face o grimasă.

— Păi, hai să spunem că mă simt cu siguranţă de parcă aş fi nouă aici, însă încep încet-încet să deprind lucrurile. Toată lumea e foarte amabilă. Ţi-am spus că l-am întâlnit pe primarul Longsight acum câteva săptămâni?

Scutur din cap cu ochii măriţi.

— Ştiam că sperai asta.

— Ei bine, este o persoană *extraordinară* – exact aşa cum ţi l-ai închipui, înţelegi? În fine, *a stat de vorbă* cu mine – credeam c-o să mor – şi am vorbit despre faptul că sper să lucrez aici, să fac diverse chestii la Departamentul Funerar şi cred că e posibil ca el să fi tras nişte sfori.

— Dar asta-i grozav! Nu-mi vine să cred că l-ai întâlnit! Probabil că ai făcut o impresie bună.

Verity ridică din umeri, însă în obraji i se vede o uşoară îmbujorare.

— Ei, în fine, mă bucur că sunt aici. Totul se întâmplă într-un ritm diferit, mai e şi proiectul ăsta mare, care tocmai a fost lansat – ei au nevoie ca toată lumea să lucreze la el.

Verity încheie şi îmi evită privirea.

Îmi e cam groază de ce urmează să spună. Ce e posibil să aflu. Pe de-o parte, e imposibil ca prietena mea cea mai bună să descopere ceva despre tatăl meu şi să nu-mi spună. Pe de altă parte, în acest moment *orice* pare posibil.

— Deci, povesteşte-mi ce te-au pus să faci, o îndemn eu.

Se uită în jos la birou şi, când vorbeşte, cu toate că tonul ei este unul obişnuit, ceva nu sună real. O cunosc prea bine.

— Păi, deocamdată mi s-a cerut să examinez cu atenţie informaţiile şi probele pentru ceremoniile de cântărire a sufletelor care vor urma – lucrând la nişte cazuri individuale. Cred că de aceea m-au lăsat să mă alătur departamentului mai devreme decât trebuie; sunt lucruri pe care le-am făcut anul trecut pentru a obţine nişte puncte în plus. Practic, sintetizez probele pentru ca juriul să poată lua o decizie.

— Da? zic încetişor. Chestia asta sună interesant.

— E o onoare atât de mare, Leora. Să scormoneşti prin vieţile oamenilor. Să ajungi la miezul lucrurilor. Ei nu vor ca să fie influenţat ceva de interpretarea cuiva. De aceea mi se permite doar să sintetizez informaţiile; nu pot face recomandări. Este o responsabilitate uriaşă. Dacă ratez ceva crucial? Dacă de mine depinde dacă cineva este amintit sau uitat?

Se foieşte în scaunul său.

Mă aplec spre ea.

— Vei lua deciziile corecte, Verity. Întotdeauna le-ai luat.

Se opreşte şi îşi îndepărtează privirea de la mine.

— Unele cazuri nu sunt la fel de clare cum mi-aş dori să fie.

Zâmbeşte trist şi imediat îmi dau seama.

— Te referi la cazuri precum al tatălui meu?

Verity încuviinţează.

— N-ar trebui să vorbesc despre asta. Nu cu tine. Ei bine, cu nimeni. Însă, în special, nu cu tine.

Trage cu putere aer în piept.

— Totuşi, nu pot să *nu* spun nimic. Eşti cea mai bună prietenă a mea. Lor, cred că ar trebui să ştii. M-au pus să lucrez la cazul tatălui tău şi circulă tot felul de bârfe. Cum că bărbatul pe care l-ai văzut în ziua aceea în piaţă, bărbatul care a fost însemnat – numele lui era Connor Drew – ei bine, cum că pielea pe care a furat-o era a tatălui tău. Şi că motivul pentru care a furat

pielea era că exista ceva ce familia ta voia să fie înlăturat. Să dispară din viața lui.

— Eu… eu știu despre bârfe, Verity.

Îmi aruncă o privire rapidă.

— Și știu despre Connor Drew. Știu ce a făcut pentru tata.

Auzind asta, Verity expiră ușurată.

— Oh, Lor, mă bucur atât de tare.

Scutură din cap.

— Nu – nu *mă bucur* – îmi pare rău. Însă mă bucur că tu știi. Nu știam ce să spun.

Mă îndrept în scaun. Acum am ocazia să aflu mai multe.

— Dar, Lor, e tot ce știu. Că e posibil ca acest Connor să fi furat niște probe care îl însemnau pe tatăl tău ca fiind…

Verity înghite cu greu și eu închid ochii.

— Uitat.

Văzând că tresar la auzul acestui lucru spus cu voce tare, Verity înjură.

— Știi și asta, nu-i așa? Speram să fie doar zvonuri. Doamne, îmi pare rău, Lor.

— Cât de mult știu ei, Verity?

Se uită cu amărăciune înspre birou. O oblig să riște totul – slujba pe care o iubește atât de mult.

— Pur și simplu sunt atât de multe întrebări! Tocmai asta face acest caz complicat. Au examinat cartea tatălui tău și există o cicatrice neverificată, așa că ei bănuiesc că acele semne au fost tratate, sau, în unele cazuri, complet acoperite. Asta, împreună cu faptul că bănuim că tatăl tău și Connor Drew se cunoșteau datorită meseriei de jupuitor, precum și faptul că Drew a fost arestat pentru că a editat istoria unor persoane…

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

— Cicatricea este…

Ea își atinge ușor ceafa, făcând un gest trecător, iar eu încuviințez. Mi-a spus destule.

— Mulțumesc, Verity. Știu că nu trebuia să-mi spui nimic din toate astea. Și da, am auzit… chestii. Mi-am făcut griji și am ținut totul secret. De cât… de cât timp știi?

— Nu de mult timp, jur. Cazul lui abia acum a apărut.

— Ar fi trebuit să vin mai devreme la tine, Vetty. Știi că am încredere în tine, nu-i așa?

Verity încuviințează fără prea mare tragere de inimă.

— Am fost prea speriată. Devine o chestie mult mai reală atunci când vorbești despre ea, nu-i așa?

Verity admite asta cu o înclinare a capului.

— Îmi pare atât de rău, Leora.

Rămâne tăcută un răstimp şi începe să se joace cu un creion.

— Deci dacă tatăl tău *a fost* însemnat, ce a făcut el, mai exact?

Eu scutur din cap.

— Nu ştiu, Vetty. Pur şi simplu nu ştiu.

Şi pentru că e Verity şi pentru că pot, în cele din urmă las complet garda jos. Îi spun că am văzut semnul pe scalpul lui din întâmplare, atunci când eram mică, şi că însemnarea publică a făcut acea amintire să iasă la suprafaţă împotriva voinţei mele. Îi spun că mama nu vrea să-mi spună nimic.

Acum că m-am pornit, nu mă mai pot opri. Îi povestesc despre cum am aflat că la muzeu cartea tatei a fost confiscată. Îi spun că l-am cunoscut pe fiul lui Connor Drew şi că el crede că mă poate ajuta, însă că mi-e teamă că nu pot avea încredere în el. Îi spun că îl cheamă Oscar şi că are ochi negri şi părul cârlionţat şi că ochelarii îi stau întotdeauna strâmbi pe nas.

Verity scoate un chiot când îi spun asta, îşi duce genunchii la piept şi spune:

— Oh! Spune-mi mai mult – îţi place?

Scutur din cap. Trebuie să continui să vorbesc. Sunt pe cale să-i povestesc despre cum m-a pus Obel s-o desenez pe Vrăjitoarea Albă şi cât de groaznic de tare semănăm şi că probabil chestia asta trebuie să fie o coincidenţă, nu-i aşa? – în momentul în care se aude un ciocănit la uşa biroului. Ochii lui Verity se măresc, cuprinşi de panică.

— Repede – în spatele uşii! şopteşte ea.

Întredeschide uşa biroului şi rămâne să vorbească în prag. După ce vizitatorul pleacă, închide uşa la loc şi îşi sprijină capul de ea.

— Era cât pe ce. Serios acum, dacă te vede cineva – dacă fac legătura – suntem în mare belea. Dacă o să lucrez la cazul tatălui tău, nimeni de-aici nu trebuie să ştie că suntem prietene…

Eu încuviinţez. Repercusiunile ar putea fi uriaşe în ceea ce-o priveşte.

— Spune-mi un lucru, Verity, şi apoi plec. Crezi că tatăl meu este în pericol?

— Nu ştiu, Leora. Nu cred că au ceva concret pentru moment, însă ştiu că vor continua să facă săpături. Se străduiesc din greu să găsească lucrurile ascunse de Connor Drew. Ei par să se fi hotărât într-adevăr să descopere *ceva.*

Ezită, apoi continuă repede:

— Uite ce e, cred că trebuie să vorbeşti cu acest Oscar, să-l întrebi dacă a aflat ceva nou. Tu îl contactezi şi eu aflu orice pot şi apoi să ne vedem iar.

— El nu merită una ca asta, Verity. Aş vrea să ştiu ce a făcut pentru a fi însemnat, însă indiferent ce-o fi, el a fost un om bun. Ştii că este vrednic, nu-i aşa?

Verity mă îmbrăţişează şi-mi şopteşte:

— Ştiu. Te voi ajuta, Leora. O să ne asigurăm că el va fi amintit.

Părăsesc biroul singură, cu şalul tras peste ochi şi cu indicaţiile complicate date de Verity referitoare la cum să găsesc ieşirea. Pare stresată atunci când plec şi nu mă pot împiedica să nu regret că am implicat-o. Însă n-am avut de ales.

Coridoarele arată toate la fel; presupun că aşa funcţionează lucrurile aici – toată lumea să poarte uniformă, totul să fie previzibil, controlat. Holul este aglomerat când ajung acolo şi plec fără să fiu observată; recepţionera arogantă este adâncită într-o conversaţie cu o siluetă voluminoasă. În momentul în care mă strecor pe lângă ele, observ cine este.

Mel.

* * *

Verity are dreptate, trebuie să vorbesc cu Oscar. Mă duc la legătoria unde lucrează. Totuşi e târziu, a plecat deja către casă, însă vorbesc cu cineva care lucrează acolo şi care e de acord să-i transmită un mesaj a doua zi dimineaţă. Mâzgălesc la repezeală ceva pe un bilet şi i-l las.

În drum spre casă, văd o pană albă murdară pe jos şi din nou mintea mi se întoarce la conversaţia cu Obel şi la fabula despre Vrăjitoarea Albă. Nu pot sta departe de povestea ei. Cu toate că nu e deloc povestea *ei,* nu-i aşa? Ea dă târcoale poveştii lui Monah. Ea este în spaţiul gol. Ar trebui să fiu atrasă de cea cu semne şi cuvinte – şi totuşi iat-o. Prima dintre cei ca ea. Uitată, pentru că n-are o poveste ca să poată trăi mai departe.

Însă nu e cu adevărat uitată. Obel are dreptate, îmi dau seama. Nu poţi fi considerat uitat dacă povestea ta le este spusă copiilor în fiecare zi.

Există alte feluri de aducere aminte, atunci.

Şi brusc mă întreb, pentru prima oară, despre toate acele suflete uitate. Cum erau ele? Pot ele îi amintite? Continuă ele, de fapt, să trăiască, prin intermediul prietenilor şi al familiei lor? Dacă tatăl meu e uitat atunci când sufletul lui e cântărit, atunci este el cu adevărat dispărut?

Acestea sunt gânduri periculoase.

* * *

Când ajung acasă, mama mă întâmpină cu cuvinte dure pentru că am întârziat, însă când îmi vede faţa rănită se ridică fără să mai spună nimic şi părăseşte încăperea. Câteva minute mai târziu, stau întinsă cu capul în poala ei şi ea îmi spală rănile cu apă călduţă în care a infuzat levănţică, în timp ce îi povestesc despre Karl. Continuă să-mi cureţe rănile şi după ce am terminat

de mult de povestit; tăcerea e liniştitoare, atingerea ei blândă şi aroma mă trimit la culcare chiar acolo.

Capitolul douăzeci şi opt

Sunt încă pe canapea când mă trezesc în zori, întinsă sub o pătură cu care, probabil, mama m-a învelit azi-noapte. Canapeaua nu este suficient de lungă pentru mine şi mă doare tot corpul din cauză că am stat ghemuită toată noaptea.

Mama m-a educat să cred în ordine; am fost învăţată că ascultarea era drumul către o viaţă liniştită şi fericită. Când eram la şcoală, chiar îmi plăceau regulile. Mă făceau să mă simt în siguranţă faptul că ştiam ce trebuia să fac şi de ce anume era nevoie pentru a fi bună şi lăudată de profesori. Credinţa mea în sistem – în semnele şi eternitatea noastră – a fost întotdeauna extrem de solidă. Atâta timp cât respect regulile, totul este în regulă, corect şi sigur.

Însă regulile spun că, dacă tata a fost însemnat cu o cioară, nu merită nimic altceva decât focul judecăţii.

Regulile spun că sufletul lui a fost deja însemnat pentru distrugere.

În acest caz, de ce mă lupt eu să-i salvez cartea, dacă e deja condamnat? Şi dacă este, atunci poate oare acţiunea greşită a cuiva să condamne cu adevărat un om bun?

Pentru prima oară în viaţă, mă îndoiesc de credinţa mea şi acest lucru mă îngrozeşte.

Pentru prima oară, vreau să schimb regulile.

Pentru prima oară mă întreb: contează ce scrie pe pielea ta atunci când miza e sufletul tău?

* * *

Înainte ca mama să se trezească, când abia dacă s-a luminat de ziuă, mă duc în oraş. Ajung la muzeu chiar când se deschide şi cer s-o văd pe Mel. Aştept timp de câteva clipe la recepţie, totul este gol şi tăcut în ora de dinaintea deschiderii magazinelor. Studiez gresia cu model complicat, evitând contactul vizual cu persoana de la birou şi apoi mi se spune să cobor.

Bat la uşă şi Mel îmi strigă pe un ton vesel să intru. Când o fac, văd că este împreună cu o fetiţă cu pielea măslinie şi ochi profunzi şi întunecaţi, care mă priveşte cu atenţie. Mel mă salută şi mă prezintă însoţitoarei ei.

— Ea e Isolda.

Văzând privirea mea curioasă, explică mai departe:

— E pupila mea – e ucenica mea, dacă vrei.

Fata pare să aibă în jur de şase ani şi e îmbrăcată cu versiunea miniaturală a fustei şi bustierei lui Mel. Arată de parcă s-ar fi costumat în joacă. Mă fixează cu o privire îndrăzneaţă şi se duce să se aşeze sub birou. Mă uit în jurul meu cu plăcere. Încăperea este plăcută şi înţesată cu cărţi. Scaune confortabile ocupă ambele părţi ale unui birou aflat în dezordine. Întreaga impresie este una de spaţiu primitor, bogat în detalii.

— Ai timp să stăm de vorbă? îndrăznesc eu.

— Bineînţeles. Ai primit cărţile mele poştale? Probabil că ar fi trebuit să te vizitez la muncă, nu-i aşa? Îmi pare rău, sunt nouă în acest program de îndrumare.

Îmi zâmbeşte într-un mod lipsit cumva de politeţe.

— Mă bucur că ai venit. De fapt, e ceva ce voiam să-ţi arăt, Leora.

Se întoarce înspre fetiţă şi îi spune că revine în curând, apoi mă conduce afară din cameră.

— Ai avut întotdeauna o pupilă? o întreb de îndată ce uşa se închide în urma noastră. E atât de mică.

Urcăm nişte trepte de lemn care scârţâie şi care au în capăt afişată o plăcuţă pe care scrie „Rezervat personalului". Scara e îngustă şi o urmez pe Mel care îşi întoarce capul spre mine, din când în când, în timp ce vorbeşte.

— Nu, nu întotdeauna. O pupilă este un *receptacul,* ca să zic aşa, al tuturor lucrurilor pe care le-am învăţat. Intenţionez să-i transmit ei poveştile mele.

Zâmbeşte.

— E timpul, Leora. A venit momentul ca eu să transmit poveştile mele generaţiei următoare. Isolda trebuie să ştie poveştile perfect şi va fi însemnată exact la fel. Nu că aş avea de gând să plec undeva, însă n-ar fi tocmai bine să mor cumva şi poveştile să se piardă împreună cu mine, nu-i aşa?

Încuviinţez cu o mişcare a capului, însă mă minunez, în acelaşi timp. E o viaţă ciudată pentru o fetiţă.

— Ce cred părinţii ei despre toate astea?

Mel face o pauză cu o expresie ciudată pe chip.

— Ea n-are părinţi, zice încetişor.

Şi apoi îmi amintesc şi roşesc la lipsa mea de sensibilitate; povestitoarele n-au familie.

— Îmi pare rău, pur şi simplu nu m-am gândit…

Mel ridică din umeri. Continuă să urce scările, mâna ei dreaptă zăbovind uşor pe balustradă.

— Pentru a fi povestitoare trebuie să fii fără familie. Isolda este orfană; eu am fost abandonată la naştere. Părinţii mei nu s-au putut descurca sau ceva de genul ăsta.

Încerc să vorbesc, însă ea mă opreşte, fluturând o mână.

— Să nu-ţi pară rău; a fost cel mai bine aşa. Am fost aleasă pentru a fi candidată la slujba de povestitoare când eram foarte mică. Ei m-au supravegheat pe măsură ce am crescut, ca să se asigure că eram suficient de deşteaptă şi apoi, când aveam cam aceeaşi vârstă pe care o are Isolda acum, am fost trimisă la un tutore. Femeia aceea era povestitoare şi m-a instruit, exact aşa cum o voi instrui şi eu pe Isolda.

— De aceea n-ai arbore genealogic? întreb.

Pe măsură ce urcăm treptele, îi pot vedea spatele, plin de poveşti, însă fără nicio familie. Sunt conştientă că aceste întrebări ar putea fi impertinente, însă Mel mă face să mă simt de parcă le pot pune.

— N-am niciunul din semnele obişnuite; nu mi se permite. Pielea mea aparţine comunităţii. N-am o poveste: eu *sunt* poveştile noastre.

Vorbeşte într-o manieră absolut dezinvoltă, însă nu mă pot împiedica să simt o oarecare părere de rău la ideea de a nu putea să-ţi laşi propriul semn.

Ajungem la capătul scărilor şi Mel mă conduce printr-o altă uşă, care nu este destinată publicului larg.

— Iar aici sunt cărţile de poveşti.

Se întoarce spre mine cu braţele întinse şi văd rafturile pline de cărţi. Camera este decorată în auriu şi roşu. Imagini frumoase înconjoară rafturile. Sunt înţesate cu cărţi de piele, însă par uşor diferite. Probabil că sunt legate diferit faţă de cărţile obişnuite ale morţilor.

— Aici sunt o grămadă de poveşti de adormit copiii, Leora. Merge la un raft şi alege o carte, scoţând-o uşor de la locul ei.

— Toate aceste cărţi sunt poveştile societăţii noastre. Sunt extrem de preţioase. Şi eu am ocazia să fiu o parte din chestia asta.

Se uită la mine, radiind de fericire. Însă tot ce pot gândi eu este: *noi ne vom aminti poveştile tale, însă cine îşi va aminti de tine?*

Îmi petrec ceva timp mergând printre rafturi, inspirând mirosul de lemn care a fost cu meticulozitate îngrijit şi lustruit cu ceară de albine, scoţând cărţi la întâmplare. Pe ele nu e trecut niciun nume şi mă simt cumva inconfortabil pentru că nu-i pot saluta pe morţi şi nu le pot cere permisiunea de a-i citi, aşa cum fac acasă cu strămoşii mei. Cărţile n-au nume, doar poveste după poveste. E un sentiment ciudat: o carte de piele e un lucru atât de intim şi totuşi acestea sunt anonime. Mel este în mod evident plină de energie doar pentru că se află aici. Presupun că ţine de faptul că-şi aduce aminte de scopul pe care-l are. Zâmbeşte larg.

— Sunt frumoase, nu-i aşa?

Trebuie s-o întreb.

— Te-ai îndoit vreodată… de toate astea? las eu să-mi scape.

Mel se uită gânditoare la mine.

— Spune-mi la ce te referi, zice ea încet.

— Şi dacă… mă întăresc eu, forţându-mă să pun întrebarea, care pare atât de apropiată de erezie, încât mă îngrozeşte. Şi dacă semnele noastre *nu* contează? Şi dacă toate astea – fac semn cu mâna în jurul meu în cameră, înspre rafturile de poveşti – sunt doar o modalitate de a ne face pe noi să fim buni? Şi dacă – o spun în şoaptă – şi dacă nu *există* viaţă de apoi?

— Oh, draga de tine!

Mel mă cuprinde cu braţul.

— Acestea sunt întrebări importante. Nu sunt surprinsă că le pui acum – moartea obligă minţile noastre să călătorească în locuri întunecate.

Nu zic nimic, însă ea are dreptate. Nu m-am mai gândit înainte la astfel de lucruri.

— Ai putea fi surprinsă. Majoritatea oamenilor îşi pun aceste întrebări la un moment dat.

Ridic privirea către ea.

— Chiar? Dar toată lumea pare atât de *convinsă.*

Mel îmi dă drumul şi îşi trece mâinile peste rafturile din jurul nostru.

— Pentru că cei mai mulţi sunt. Însă au avut şi ei momentele lor de luptă interioară. Îşi pun întrebări, se îndoiesc şi apoi ajung să creadă.

Mel zâmbeşte cu înţelegere.

— Sunt convinsă de dovezi, Leora. Aceste poveşti au fost transmise de la unul la altul încă de la început. În cazul în care compari toate aceste cărţi, vei vedea că în miezul său fiecare poveste este identică. Cuvintele pe care le-am învăţat sunt aceleaşi cuvinte folosite prima oară atunci când poveştile au fost spuse. Eu cred că este povestea noastră – istoria noastră.

Mă încrunt, încercând să mă dumiresc în legătură cu aceste gânduri confuze.

— Deci, tu crezi într-o Vrăjitoare Albă reală, o Monah reală, un Sfânt real?

— Mai mult sau mai puţin, da.

Se uită la mine cu compasiune.

— Totul poate fi interpretat greşit. Sunt unii cărora le place să folosească aceste poveşti, să le răstălmăcească pentru a se potrivi propriilor lor interese. Însă indiferent de felul în care sunt folosite, poveştile rămân aceleaşi. O femeie cu o inimă pură, cu pielea însemnată. Alta care este rebelă şi blestemată şi neînsemnată. Pentru inima pură, adevărul este evident.

Semnele arată că avem integritate; ele arată că ştim secretele inimii, care vor fi dezvăluite, fie numai dacă se întâmplă în ziua judecăţii.

Se uită în jurul ei la rafturi.

— Uite-te la poveşti pentru răspunsuri, Leora. Ai permisiunea mea să vii aici oricând. Aceasta este propria ta istorie; poate fi drumul tău înapoi către adevărata credinţă.

Face să pară totul atât de simplu.

* * *

Mel mă însoţeşte afară din camera plină cu cărţile povestitoarelor şi o luăm în jos pe scări. La baza lor, mă îmbrăţişează prietenește.

— Ştiu că lucrul ăsta e greu, Leora. Dă-ţi ceva timp pentru asta. Nu trebuie să te străduieşti – dacă toate astea sunt adevărate, şi eu cred că sunt, vor fi adevărate ori de câte ori eşti gata să te întorci. Trebuie doar să nu renunţi la asta, bine?

Încuviinţez din cap. Chiar mă simt liniştită de încurajarea ei, de toată acea amploare a istoriei. Trag cu putere aer în piept şi îi pun întrebarea pentru care am venit aici.

— Tu mergi la ceremoniile de cântărire a sufletelor, nu-i aşa?

Mel s-a întors ca să plece spre biroul ei, însă la cuvintele mele se opreşte cu un picior pe scara rece de piatră.

— Da, merg. Am ocazia să spun povestea finală a fiecărei persoane. Este o onoare.

— Îmi poţi spune ceva în legătură cu asta? Au făcut deja judecata sau o vor discuta în timpul ceremoniei? Încă mai strâng probe?

Mel se aşază pe o treaptă şi mângâie piatra de lângă ea.

— Te gândeşti la ceremonia tatălui tău, nu-i aşa? O să aibă loc curând.

Încuviinţez în tăcere.

— Bine. Se vor întâmpla tot felul de lucruri la momentul respectiv, Leora. Cineva din guvern îi va fi studiat cartea şi va fi luat notiţe despre ce a citit.

Mă gândesc la Verity.

— Apoi, fiecare cântărire la care am fost se deschide cu o rugăciune adresată strămoşilor, pentru a ne invoca înţelepciune şi înţelegere. Judecătorul invită prieteni şi rude să vină în faţă şi să împărtăşească poveşti şi amintiri despre persoana iubită – uneori acele poveşti pot ajuta la influenţarea deciziei judecătorului, dacă aceasta stă în balanţă. După asta, el va pronunţa verdictul.

— Va trebui să vorbesc?

Ideea de a sta în faţa tuturor şi de a spune poveşti despre tata este înspăimântătoare.

— Nu, bineînţeles că nu *trebuie.*

Mel mă împunge cu genunchiul.

— Însă e posibil să simţi că vrei să spui ceva din moment ce te afli chiar acolo.

Zâmbesc scuturând din cap.

— Mă îndoiesc. Cred că o să mor de emoţie!

Mel mă evaluează.

— Cred că ştiu ce ar putea ajuta. Ştii că fiecare cetăţean poate alege o poveste care să fie citită la ceremonia sa?

Eu încuviinţez din cap.

— Ei bine, vrei s-o auzi pe cea pe care a cerut-o tatăl tău? Cred că îţi va da tărie. Povestea pe care a ales-o este despre viaţa de după moarte, Leora. Speranţa tatălui tău era una sigură.

Şi chiar acolo, în timp ce stăm pe trepte, Mel îmi spune o poveste.

Îndrăgostiţii

Erau odată un Rege şi o Regină care îşi conduceau regatul cu înţelepciune şi mărinimie. El era la fel de strălucitor precum soarele dimineţii şi ea era la fel de neprihănită precum luna plină. Iubirea lor era sigură precum zorii zilei şi frumoasă precum apusul.

Regele avea un frate, a cărui gelozie era arzătoare ca focul şi rece ca gheaţa. Fratele văzu cum oamenii îşi iubeau Regele şi cum Regina era adorată de soţul ei. El voia să ştie cum era să fii preţuit şi se hotărî să-l îndepărteze pe Rege şi seminţia lui de la tron, astfel încât el să-i ia locul şi să se bucure de adoraţia oamenilor.

Fraţii erau ambiţioşi, aşa cum se întâmplă adeseori. Le plăcea să se întreacă în dueluri şi concursuri. Fratele Regelui ştia exact cum să-l ademenească pe Rege în ghearele sale viclene. Ţinu un ospăţ pentru prietenii săi şi îl invită şi pe fratele său. După ce mâncarea fit mâncată şi vinul băut, fratele aduse un frumos cufăr făcut din abanosul cel mai minuţios sculptat.

— Acela care încape în acest cufăr îl poate păstra! vesti fratele.

Regele zâmbi. Băgase deja de seamă că prietenii fratelui său erau, ca să fim politicoşi, destul de corpolenţi şi înalţi. Voi câştiga acest concurs cu uşurinţă, *gândi Regele în timp ce-i privea, pe rând, pe oaspeţii care încercau să se strecoare în cufăr.*

Veni în cele din urmă şi rândul Regelui. El păşi în cufăr şi se întinse, îndoindu-şi picioarele până aproape de piept, încăpea perfect – era de parcă cufărul fusese făcut anume pentru el.

— Aha, frate! Cred că am reuşit acolo unde prietenii tăi au dat greş! strigă Regele.

Chiar pe când spunea asta, fratele său închise capacul cufărului şi oaspeţii corpolenţi se aşezară pe cutie în timp ce aceasta era încuiată şi legată cu lanţuri. Bărbaţii duseră cufărul afară şi îl aruncară în râu. Regele pluti departe pe cursul apei – cufărul îi era acum sicriu. Ajunse să se odihnească sub un copac şi, pe măsură ce copacul inspira bunătatea Regelui, acesta emana cel mai încântător miros.

Curând, Regina îndurerată, care domnea în absenţa soţului său, auzi despre acest copac deosebit de parfumat şi când îl văzu ştiu, în inima ei, că acolo zăcea soţul său dispărut. Ea găsi cufărul ascuns sub trunchiul copacului şi îl aduse acasă, fericită să ştie că acum soţul ei se putea odihni în pace.

Fratele pizmaş, care căuta căi de a revendica tronul, acum că Regele era mort, fu furios să descopere că Regele fusese găsit şi se furişă în locul unde era ţinut cufărul, îl deschise şi tăie trupul Regelui în bucăţi. Împrăştie bucăţile în lung şi-n lat şi se întoarse în regat, încântat şi sigur că nu se va mai auzi vreodată de fratele său.

Însă o dragoste puternică precum a Reginei pentru Regele ei nu poate fi împiedicată atât de uşor. Regina lăsă regatul în grija fiului său cât timp porni în căutarea soţului ei. Pe când colinda ea ţinutul, găsi un picior printre nişte frunze căzute, un umăr printre nişte trestii şi capul purtat de valurile oceanului. Anii trecură şi ea strânse toate bucăţile, cu excepţia uneia, care fusese mâncată de o fiară sălbatică. Regina îşi întrerupse căutarea şi luă bucăţile pe care le avea înapoi cu ea în regat şi le aranjă în poziţiile cuvenite.

Cât timp fusese plecată, fratele Regelui se luptase cu fiul său, încercând în pe care zi să-i uzurpe tronul. Era un duşman crud şi lacom şi adeseori fiul îşi pierduse toate speranţele. Totuşi, cu fiecare zi, fiul Regelui se făcea din ce în ce mai puternic.

Există o anumită magie care însoţeşte dragostea adevărată – dacă ai trăit acest fel de iubire, atunci vei şti că acest lucru este adevărat. Nu a existat vreodată dragoste mai puternică decât aceea dintre Rege şi Regina sa. Magia a lucrat rapid. Nu peste multă vreme, bucăţile din trupul Regelui s-au unit, sângele a început să-i curgă şi plămânii i s-au umplut cu aer. Şi cu toate că era văduvit de bucata care-i lipsea (deoarece fiara sălbatică alesese cea mai intimă parte a sa ca delicatesă), Regele fu în stare să se întoarcă în regat cu mare parte din trupul său aproape intact. Fratele său se făcu mic la vederea lui, însă Regele, în mărinimia sa, nu vru să-l distrugă.

Regele îi cedă coroana fiului său şi coborî în adâncuri, unde el şi Regina sa stăpâniră peste morţi cu toată dreptatea şi înţelepciunea cu care domniseră

peste cei vii. Fiul lor îl înfrânse într-o bătălie pe fratele Regelui – o luptă sângeroasă și înfricoșătoare, însă fiul învinse.

Și curând fratele se pomeni în lumea de dedesubt, din nou sub stăpânirea Regelui și fără a mai avea vreodată ocazia să se răzvrătească.

* * *

Eu și Mel spunem împreună adagiul care încheie povestea. Îl știu pe dinafară.

— *Această poveste e spusă pentru a ne aminti că vom trăi după moarte,* recităm noi. *Deși pielea noastră trebuie tăiată și trupurile noastre trebuie îngropate, sufletele noastre – și dragostea noastră – vor trăi etern.*

Mel se ridică în picioare, semnele ei întinzându-se odată cu trupul ei lung, și mă ia de mână.

— Tatăl tău a iubit-o pe mama ta, Leora. Însă, mai mult de atât, atunci când a știut că va muri, a ales această poveste pentru a-și arăta încrederea. Aceasta este alegerea cuiva căruia nu-i este frică de moarte, care știa cu o certitudine absolută ce urmează să se întâmple. Acum succes, draga mea. Nu-ți face griji în legătură cu ceremonia; vei face ceea ce trebuie. Știu asta.

Ne luăm la revedere și ea se îndreaptă către biroul ei de la subsol și la eleva ei mică și neînsemnată, iar eu plec.

Pentru o clipă, șovăi în legătură cu ce am de gând să fac. Este atât de tentant să te gândești că totul va fi bine. Că n-ar trebui să-mi fie frică.

Însă nu prea îmi vine să cred asta.

Capitolul douăzeci şi nouă

Obel se află, în mod evident, în atelier de ceva vreme atunci când sosesc. Pare obosit şi mă întreb dacă a dormit aici. Aerul său uşurat când mă vede mă ia prin surprindere. Îmi închipuisem că nu voi fi bine-venită. Cu adevărat, mă aşteptasem să mă lupt pentru slujba mea.

— Nici nu ştii cât de bucuros sunt să te văd.

Se ridică repede, îmi ia haina şi mi-o agaţă în cuier.

— Ştiu că ziua de ieri a fost un dezastru. Sunt anumite lucruri pe care le-am spus…

Lucruri pe care amândoi le-am spus, zic eu cu regret.

— Leora, s-ar putea să fie nevoie pentru moment să cădem de acord că avem opinii diferite. Lucrul care nu poate fi contestat este că eşti o desenatoare foarte bună şi că aş dori să continui să te pregătesc, indiferent de ceea ce credem fiecare. Ce spui?

Ezit pentru câteva clipe, apoi încuviinţez. Pentru moment, am prea multe pe cap pentru a mai lua decizii. Deocamdată voi continua pur şi simplu să lucrez la ceea ce-mi place.

— Bun! Am nevoie de tine azi, zice Obel, înmânându-mi o scrisoare. După chestiunea de ieri cu Karl, cei de la putere trebuie să vină şi să facă o anchetă. M-a lăsat cu o grămadă de rezolvat băiatul ăla.

Îmi zâmbeşte cu subînţeles.

Studiind scrisoarea, văd că cineva pe nume Jack Minnow vine azi la atelier. Biletul spune că el îl va ajuta pe Obel cu hârţogăraia necesară după ce Karl a însemnat un bărbat fără ca Obel să fie acolo şi să-l asiste.

— Se mişcă repede.

Mă încrunt.

— Mda, am raportat chestia asta abia aseară. Fie nu au prea multă treabă de făcut, fie sunt chitiţi să mă verifice.

Obel înghite cu greu şi îi văd nervozitatea sub aparenţa calmului.

Mai trecem o dată prin desfăşurarea întâmplărilor zilei precedente şi ne asigurăm că poveştile noastre se potrivesc. Fac curat în atelier şi pun lucrurile în ordine, în timp ce Obel deschide atelierul. Inspectorul de la guvern ar putea veni în orice moment, aşa că am face foarte bine să ne comportăm ca de obicei în timp ce-l aşteptăm.

Vor fi câteva anchete şi eu îi fac programare unei femei pentru o consultaţie ceva mai târziu în cursul săptămânii. Tocmai termin de scris în

carnetul de programări de la recepţie în momentul în care aud clopoţelul de pe uşă zdrăngănind cu putere. Ridic privirea şi un bărbat înalt, îmbrăcat în uniforma oficială a celor sus-puşi din guvern lasă ca uşa să se trântească în urma sa.

— Jack Minnow, zice. Am o întâlnire cu Obel Whitworth.

E chel, bronzat şi mă domină. Probabil că e mai mare şi decât Obel. Scalpul lui ras scoate la iveală nişte semne elaborate pe cap şi citesc într-o clipă ce-i poate pielea. Toate aceste semne au la bază prădătorii. Semnificaţia lor este clară. Scalpul lui este hohotul de râs al hienelor şi citesc că reprezintă tributul său adus alungării neînsemnaţilor, cu toată violenţa lăsată în urmă. Citesc o asemenea bucurie în acel măcel, încât mă înfioară. Încerc să-mi păstrez vocea calmă.

— Luaţi un loc, domnule Minnow. Mă duc să-l anunţ pe Obel că aţi sosit. Vă pot aduce ceva de băut?

Vocea mea este prea stridentă – o să-şi dea seama cât de emoţionată sunt.

Jack Minnow închide ochii şi scutură din cap. Când îi deschide, are un mic rânjet superior.

— Mă mulţumesc doar să-l anunţi pe domnul Whitworth că sunt aici.

Dau să ies din cameră, însă chiar atunci Obel intră în atelier, ştergându-şi mâinile pe o cârpă. Întinde o mână să-l salute pe Minnow, care îi răspunde la salut şi se încruntă dispreţuitor când observă că Obel are mâna umedă.

— Ei bine, atunci să începem domnule Whitworth?

Îşi şterge mâna de pantaloni, uitându-se la Obel cu făţişă ostilitate.

— Cineva a fost neascultător, nu-i aşa? Semne neautorizate, să înţeleg?

Scoate un chicotit indulgent.

— Înţeleg că tânărul implicat era ambiţios. Trebuie să spun că aceasta este o trăsătură pe care o admir.

Obel îmi spune să exersez nişte desene în camera din spate, însă Minnow îl opreşte.

— Aş dori să vorbesc cu amândoi. Ia loc, domnişoară Flint.

Ne pune să-i povestim ce s-a întâmplat, cerându-mi mie să spun prima. Vorbesc cu jumătate din atenţie îndreptată către Jack Minnow şi jumătate către Obel. Sunt îngrijorată ca nu cumva să spun ce nu trebuie şi să-l bag pe Obel în belele. Oare această vizită e numai în legătură cu Karl?

În tot acest timp, Minnow ia notiţe şi pune scurte întrebări lămuritoare. Este extrem de politicos, însă simt că se aşteaptă să fac un pas greşit. Semnele lui sunt orbitoare şi vii şi eu de-abia dacă pot gândi limpede. Îi pune şi lui Obel aceleaşi întrebări, interogându-l în legătură cu faptul că ne-a lăsat singuri şi presându-l să dea detalii despre ce anume i-a spus lui Karl atunci

când l-a concediat. Scrie ceva în tăcere timp de câteva minute şi apoi îmi înmânează foaia de hârtie.

— Doar verifică chestia asta şi dacă eşti de acord cu referatul meu, te rog să-l semnezi.

Să-l recitesc e ca şi cum aş retrăi acea întâmplare şi mă scarpin absentă în cap.

— Pare totul în regulă, zic, împingându-i foaia înapoi de-a lungul mesei.

— În regulă sau corect, domnişoară Flint? E o diferenţă.

O spune cu un zâmbet, însă e zâmbetul care cred că aparţine unui demon.

— Este corect, da. Este ceea ce v-am spus şi este adevărat.

El îmi înmânează un stilou şi semnez, aruncând o scurtă privire înspre Obel să verific dacă fac ce trebuie.

— Mulţumesc.

Îi dă apoi foaia şi lui Obel, care semnează deasupra semnăturii mele şi apoi Minnow bagă declaraţiile noastre în geantă şi priveşte în jurul său. Se lasă pe spate în scaun şi se întinde puţin.

— Deci, cum găseşti acest loc, domnişoară Flint? Toate bune până acum?

— Este extraordinar. Ei bine, cu excepţia chestiei ăsteia, fac semn cu capul înspre geanta lui şi hârtii. Îmi place foarte mult.

— Şi domnul Whitworth – se uită la Obel – eşti mulţumită de el? Te pregăteşte bine?

E ciudat să fiu întrebată acest lucru cu Obel de faţă, însă încerc să nu par surprinsă.

— Mă pregăteşte excelent. Sunt foarte mulţumită aici.

N-am de gând să spun mai mult.

— Îmi pare bine să aud asta. Ei bine, poate ai putea să mă conduci la plecare, domnule Whitworth?

Îşi ia geanta şi se îndreaptă către zona recepţiei, vorbind în tot acest timp. Îi las să se descurce singuri şi sunt gata să mă îndrept spre camera din spate chiar în clipa în care vocea lui Minnow se aude mai tare, iar eu ridic privirea şi-l văd că se întoarce, îşi descheie nasturele vestei şi se îndreaptă în direcţia unde lucrează Obel. Minnow se aşază relaxat în scaunul de lucru de parcă i-ar aparţine, îşi pune geanta jos şi se uită la mine.

— Cum văd că niciunul din voi nu e ocupat în acest moment, tutorele tău a fost de acord ca tu să începi să-mi faci un semn. Nu-i aşa, Whitworth?

Văd că Obel devine tensionat. Aceasta nu este în mod evident o întrebare. Descheind nasture după nasture, Jack Minnow îşi scoate vesta şi apoi tricoul cu mânecă scurtă. În timp ce-şi scoate hainele, am sentimentul că nu m-am simţit niciodată atât de afectată în momentul în care am citit pe cineva. Excesul de violenţă şi furie din semnele sale este copleşitor. Vreau să fug.

Vreau să plâng. Vreau să-i spun că-l pot citi. Însă rămân mută, urmărind acest straniu dans dintre el şi Obel.

Obel rupe tăcerea.

— Noi nu facem chestia asta în mod obişnuit, domnule. De obicei v-am cere să reveniţi pentru o consultaţie. Însă, bineînţeles, având în vedere că e vorba de dumneavoastră, acest lucru ar fi o onoare.

Se uită la mine.

— Leora, domnul Minnow ar dori… o bufniţă, nu-i aşa?

Minnow încuviinţează brusc din cap. Şi îşi îndreaptă umerii.

— O bufniţă mare cu coarne, confirmă el.

Ştiu la ce tip de bufniţă se referă; Obel m-a pus să fac atât de multe creaturi.

Obel începe genul obişnuit de întrebări, aparent la fel de calm ca de obicei. Eu mă duc să pregătesc echipamentul. Când mă întorc cu o tavă plină de instrumente, aud sfârşitul conversaţiei dintre Obel şi bărbat.

— … vânători excepţionali, da. Văz şi auz nemaiîntâlnit. Prada crede că aleargă suficient de repede, suficient de departe, că s-a ascuns perfect în afara razei lor vizuale şi apoi – *se năpustesc*. Înainte ca măcar s-o audă, bufniţa a înhăţat-o. De neoprit. Formidabilă.

Obel înghite şi se întoarce spre mine.

— Mulţumesc, Leora, de aici mă ocup eu.

Dau să plec, apoi Minnow spune:

— De fapt, de ce nu folosim chestia asta drept o ocazie practică? Aş dori ca Leora să facă acest semn.

Şocul meu este evident vizibil.

— Ai mai făcut totuşi un semn şi înainte, nu-i aşa?

Încuviinţez imperceptibil din cap.

— Ei bine, atunci asta n-ar trebui să constituie o problemă şi domnul Whitworth e aici să te asiste. L-aş dori aici, sus pe umăr. În felul acesta, poate veghea asupra familiei mele.

Cu mâini tremurânde, şterg spaţiul de lucru cu dezinfectant, acoperindu-l cu grijă şi aranjând totul în ordinea care-mi convine. Îi arăt că tot echipamentul pe care îl folosesc este nou şi curat şi îi pun întrebări despre cum vrea el să arate bufniţa, arătându-i câteva schiţe pe care le-am făcut înainte, simţindu-mă recunoscătoare lui Obel pentru că m-a pus să desenez şi să exersez *atât* de mult. Îi curăţ pielea şi îi bărbieresc perii negri şi rari. Cu fiecare atingere a pielii sale, semnele lui rag la mine. N-are nicio legătură ce simt acum cu şocul electric plăcut pe care l-am avut atunci când am tatuat-o pe femeie; e ca o mulţime violentă care urlă cerând sânge. Nu ştiu dacă mai pot suporta acest lucru niciun minut mai mult, să nu mai vorbim de orele

care vor dura pentru a-i desăvârşi semnul. Trag de timp arătându-i imaginea în timp ce creez un transfer şi mă asigur că am înţeles ce vrea. Îi arunc o privire lui Obel care, pentru prima dată, pare îngrijorat. Însă în clipa în care vede că mă uit la el, zâmbeşte liniştitor.

— Te pricepi la asta, fată dragă. Eşti un talent înnăscut, îţi aminteşti? şopteşte încetişor.

Trasez desenul pe pielea bărbatului, permiţând contururilor să lase urme clare şi întărindu-mă ori de câte ori venim în contact, încercând să blochez violenţa care iese la iveală din tatuajele lui. Îi arăt contururile cu o oglindă şi el încuviinţează din cap.

Când încep să-l tatuez, simt zumzăitul familiar al maşinăriei şi îi permit să preia controlul. De fiecare dată când simt că alunec în acest sentiment de siguranţă, Minnow vorbeşte. E ca şi cum ai fi smuls din pat atunci când eşti pe cale să adormi şi, de fiecare dată, am sentimentul şocant că sunt deranjată. Îmi vine greu să mă concentrez la cuvintele lui şi să-mi construiesc replicile.

— Şi care a fost primul semn pe care l-ai făcut, Leora? întreabă el.

— A fost o frunză, răspund eu neatentă.

— O frunză? Unde a fost?

Desenez ghearele bufniţei şi mă gândesc la femeia aceea cu inima frântă. Răspund fără să mă gândesc.

— La baza arborelui genealogic al unei femei. Bebeluşul ei a murit.

Observ cum muşchii i se încordează auzind asta şi e suficient cât să mă mai trezesc puţin şi să mă pună în gardă.

— Oh. Şi ea voia un semn pentru copil?

Îmi amintesc cuvintele ei de parcă le-ar spune chiar acum. *Ştiu că ar trebui să-i uit atunci când mor fără a fi însemnaţi… N-avea decât două zile.* Şi îmi amintesc şi avertismentul lui Obel. Nu-l pot dezamăgi. Trebuie să pun punct întrebărilor lui Jack Minnow.

Dându-mi un moment de respiro, trec puţin cam brutal cu acul peste o porţiune care e deja carne vie. Îl aud gemând.

— Oh, scuzaţi-mă! zic, cred că ar trebui să mă concentrez ceva mai mult – vedeţi dumneavoastră, eu încă învăţ. În mod evident nu stăpânesc destul de bine talentul de a vorbi şi de a desena în acelaşi timp.

Surprind privirea lui Obel şi el zâmbeşte în treacăt fără ca Minnow să-l poată vedea. De-acum încolo, singurele sunete care se mai aud sunt cel al maşinăriei, respiraţia lui Minnow în timp ce-şi înăbuşă durerea şi răgetul necenzurat al semnelor lui urlându-şi secretele către mine.

În cele din urmă, odată conturul terminat, pielea lui e prea inflamată şi umflată ca eu să mai pot continua.

Cred că va trebui s-o lăsăm să se vindece puţin înainte de a trece la faza a doua, domnule Minnow, spun, ştergând sângele şi bandajând rana frumoasă şi înfricoşătoare pe care i-am făcut-o pe umăr.

Abia aştept să plece.

— Totuşi, arată bine, zic în timp ce-mi dau jos mănuşile. Este exact ca o bufniţă care e gata să se năpustească şi să-şi înşface prada.

Fac tot posibilul să par relaxată.

— Mă întreb ce vânează bufniţele cu coarne.

— Oh, aproape orice creatură mică şi neînsemnată, cred, zice Minnow. Însă e ceva anume ce vânează, un lucru destul de remarcabil – arată cât de curajoasă şi puternică este bufniţa.

— Oh, da? zic înveselită. Ce anume?

Mâinile mele sunt ocupate cu demontarea staţiei de lucru şi cu îndepărtarea învelişului de plastic de pe scaun.

— Ciori. Bufniţele cu coarne vânează ciori. Noaptea târziu, când ciorile se adăpostesc, exact atunci când se simt absolut în siguranţă, bufniţa vine să le înşface.

Arunc plasticul şi mă şterg pe mâini. Încerc să zâmbesc politicos în timp ce-i întind lui Minnow tricoul şi îl ajut să şi-l tragă peste bandaj. E un vânător.

Mă prinde de mână în timp ce-l ajut şi se încruntă la vederea rănii, care încă se vindecă.

Te-ai tăiat? Ar trebui să fii mai atentă, domnişoară Flint.

Nu zic nimic şi el îmi dă drumul la mână. Nu face programare pentru altă şedinţă, însă spune că are să se întoarcă cândva. Chiar când e gata să plece, se opreşte şi se întoarce spre mine, scoţând ceva din buzunar de parcă tocmai şi-a amintit de acel lucru. Mi-l întinde.

— Ai mai văzut vreodată înainte ceva asemănător?

Iau hârtia mototolită şi înghit cu greu în timp ce recunosc imaginea unei pene, exact precum cea pe care femeia i-a dat-o lui Obel când a venit după terminarea programului. Scutur din cap.

— Nu, nu-mi spune nimic, zic încet, dorindu-mi ca faţa să nu mi se îmbujoreze.

El se uită în tăcere la mine în timp ce pune hârtia înapoi în buzunar. Îl văd ieşind pe uşă şi am un moment de satisfacţie când uită de tatuaj şi pune bareta genţii pe umărul rănit, tresărind în momentul în care o face. Se îndepărtează fără să se uite înapoi.

În momentul în care a dispărut complet din raza vizuală, închid uşa şi o încui. Mă duc în camera din spate şi îmi curăţ mâinile iar şi iar, până ce sunt

roșii și mă înțeapă. Obel își pune o mână pe umărul meu și îl las să închidă robinetul. Îmi șterg mâinile tremurânde.

— Mi-e frică, Obel.

Și partea cea mai groaznică e când Obel spune:

— Și mie, Leora. Și mie.

Capitolul treizeci

Mai târziu în acea după-amiază, când Obel e cu un client şi eu lucrez în liniște, se aude o bătaie insistentă în uşa din spate a atelierului. O deschid şi mă pomenesc cu Verity abia trăgându-şi răsuflarea. Are ochii măriți de teamă. Ies afară în stradă.

— Au găsit, şoptește ea. Toate dovezile pe care le ascundea Connor Drew – erau într-un loc ascuns într-unul din atelierele sale. Nu pot lipsi mult timp; sunt în pauză doar. Însă, Leora – se opreşte să-şi tragă sufletul – le-au confiscat pe toate. Totul se află în departament gata de a fi etichetat, începând de mâine. N-ai mult timp la dispoziție; trebuie să găseşti pielea tatălui tău înainte s-o găsească ei.

Încuviințez din cap. Verity îmi înmânează o bucată împăturită de hârtie şi o cheie.

— Asta ar trebui să te ajute. Trebuie s-o faci în noaptea asta.

Are ochii mari şi speriați.

— Te rog, fii atentă, Leora. Depind prea multe lucruri de asta.

Şi pleacă înainte să-i pot spune la revedere sau să-i mulţumesc.

* * *

Mă rog ca Oscar să fi primit mesajul meu. Mă rog ca el să vină. I-am sugerat muzeul ca loc de întâlnire. E cald şi nu costă nimic, plus că e aglomerat şi suficient de public, astfel încât nimeni să nu aibă bănuiala că facem ceva ce n-ar trebui. Nu mă aşteptam să plănuim o spargere, însă acesta e un loc la fel de bun ca oricare altul ca să stăm de vorbă.

Când văd că mă aşteaptă în zona de recepție, aproape că țip de uşurare. Adunându-mă şi fără să spun nimic, trecem prin atriumul care găzduieşte cărțile liderilor noştri din vremurile de demult. Ne oprim din când în când să ne uităm la vreo operă de artă sau la vreo descoperire arheologică, însă, în cea mai mare parte a timpului, ne plimbăm.

În timp ce mergem de colo-colo, îi întind hârtia pe care mi-a dat-o Verity; e un plan al clădirii şi instrucțiuni despre locul în care putem găsi dovezile confiscate. Îi spun în şoaptă vestea pe care mi-a dat-o Verity. El încuviințează cu gravitate, părând mai puțin şocat decât credeam că va fi – probabil că se aştepta ca acest moment să vină sau, cel puțin, se pregătea pentru această posibilitate. Îşi strecoară hârtia în buzunarul jachetei şi rămânem tăcuți un răstimp, în vreme ce ne uităm prin vitrinele cu exponate.

Apoi se întoarce către mine și încet, foarte încet, îmi dă părul din ochi ca să vadă vânătaia de pe frunte. Se încruntă când zărește urmele roșii și vinețiii.

— Ești bine? întreabă el cu voce joasă. De fiecare dată când te văd ai câte-o rană nouă.

Îmi ia mâna și examinează tăietura vindecată. Devin brusc conștientă de cât de calde și puternice sunt mâinile lui; simt pielea aspră de pe vârfurile degetelor în timp ce și le trece peste semnele vârstei mele.

— Crezi că ai avea nevoie de o gardă de corp?

Râd și îmi retrag mâna.

— Te oferi cumva?

— Păi, noi, legătorii de carte, suntem renumiți pentru fizicul nostru intimidant.

Râde și el, iar eu doar îi zâmbesc.

— Pentru ce vrei să fii amintită, Leora? întreabă el brusc. Ce ai de gând să te asiguri că îți va rămâne însemnat pe piele?

Mă încrunt puțin. Întrebarea mă prinde cu garda jos; pare ciudat, oarecum morbid. Însă apoi când ridic privirea înspre chipul lui, văd că e serios. Închid ochii și mă gândesc. Ce va fi acest prim semn? Ce vreau să citească pe pielea mea copiii mei? Pentru ce anume vreau să fiu cunoscută pentru totdeauna? Ce va conta suficient de tare pentru a fi acolo pentru eternitate?

Și nu reușesc să găsesc nici măcar un sigur lucru.

Mă gândesc la toate chestiile pe care mi-ar plăcea să le fac; să ating cel mai înalt grad de desenator, să mă căsătoresc, să am copii. Însă sunt toate acestea demne de aducere-aminte? Oare chiar contează că cineva își amintește de mine după ce mi se sfârșesc zilele, când viața mea nu e altceva decât o scânteie dintr-un foc mare? Pe piele, viața mea nu va părea atât de diferită față de a altei persoane.

Și apoi un gând înșelător îmi vine în minte. Poate nu poți cunoaște pe cineva doar citindu-i cartea. Nu ajungi să-l cunoști cu adevărat.

Alung gândul acesta și încerc să mă concentrez asupra lui Oscar.

— Nu știu, zic. Cred că nu m-am gândit prea mult la asta. Dar tu?

Oscar râde neîncrezător.

— Pe bune? Nu te-ai gândit prea mult la asta? Tocmai asta este chestia pentru care se presupune că trăim și tu nu te-ai gândit prea mult la ea?

Ridic din umeri și el scutură din cap într-o manieră exasperată. Mergem mai departe prin încăpere, făcând pași mici, încercând să părem niște vizitatori obișnuiți.

— Am un semn – zice că mi-am terminat primul an de pregătire la legătorie. Și semnul de pe arborele genealogic care îl șterge pe tata.

Ridică din umeri.

— Vreau doar să trăiesc suficient de mult pentru a avea mai mult de-atât pe pielea mea.

Vocea lui se stinge încet.

— Știu, zic.

— Poate asta e tot ceea ce vreau, zice el încetișor. Ocazia de a onora memoria tatei, de a fi amintit suficient de mult pentru amândoi.

Ne uităm unul la celălalt și atunci știu pentru ce vreau să fiu amintită. Vreau să fiu amintită pentru că am luptat pentru tata. Eu și Oscar avem amândoi lacrimi în ochi. Își sprijină fruntea de a mea.

— O să fie bine, Leora.

Am răsuflarea întretăiată când ridic privirea către el.

Când un curator trece pe lângă noi, însoțind un grup în jurul exponatului central, ne separăm. Ghidul se încruntă la noi și Oscar mă ia de mână și ne grăbim către cea mai apropiată ușă, trecând pe lângă un paznic și ascunzându-ne zâmbetele. Rămân nemișcată în timp ce ochii mi se obișnuiesc cu întunericul acestui nou spațiu și Oscar face un pas înapoi, lovindu-se de ceva cu un zgomot surd. Ne oprim și în timp ce vederea mi se ascute, văd cum zâmbetul lui Oscar dispare încetișor și ne dăm seama unde ne aflăm. Am trecut prin ușa verde și bazinul în care plutește bărbatul neînsemnat se balansează ușor de când Oscar a dat peste el, iar lichidul din interior se clatină încet în timp ce coatele bărbatului scot un scârțâit în momentul în care se izbesc de sticla bazinului. Suntem înconjurați.

Pe fiecare latură sunt imagini ale neînsemnaților. Morminte de alabastru ale oamenilor cu pielea lor albă străvezie și cu secretele lor. O parte dintre imagini îi înfățișează cu abdomene umflate, de parcă minciunile și răul pe care le-au ascuns i-au umplut și sunt gata-gata să explodeze. Cu toții au ochi care văd prea multe, știu prea multe, ascund prea multe.

Mă cutremur la vederea ilustrației unui neînsemnat care secționează mâna unui bărbat însemnat – luându-i anii, luându-i semnele, luându-i viața. Spațiul acesta e plin de răul care se scurge din imaginile și scrierile din încăpere. Există relatări scrise ale ororilor îndurate de familiile torturate de către neînsemnați. E extrem de ușor să te gândești că aceasta este partea unei povești. Însă e reală și nu trebuie s-o uităm.

Arată ca niște schelete – nu, ca niște fantome. Acum suntem bântuiți doar de amintirea lor. Îmi aduc aminte că ei au plecat. Suntem în siguranță. Însă teama mea pare reală și puterea lor pare prea puternică.

Mă întorc către Oscar și șoptesc.

— Nu-mi place deloc aici.

El mă strânge de mână şi murmură ceva, lovind uşor buzunarul care conţine instrucţiunile lui Verity. Nu sunt sigură de ceea ce spune, însă pare a fi:

— Cu toţii avem secrete.

* * *

Când ajung acasă ceva mai târziu, mama mă strigă.

— Leora, te-ai întors? Vin jos!

Coboară scara tropăind, cu o bucată de hârtie în mână. Pe chipul ei este un amestec ciudat de frică şi uşurare.

— Azi a venit scrisoarea. Avem o dată pentru ceremonie, îmi întinde bucata de hârtie groasă, oficială, şi eu o citesc. Ceremonia de cântărire a sufletului tatei este peste doar câteva săptămâni.

Nu am prea mult timp.

Capitolul treizeci şi unu

Când aveam şapte ani, am furat o prăjitură.

Am furat-o de la brutărie – cea la care lucrează Seb acum. Ştiam că, dacă îi ceream mamei să-mi cumpere una, avea să-mi spună nu, pentru că aşa făcea mereu. Biscuiţii erau aşezaţi într-un morman la nivelul ochilor mei, tentându-mă, chinuindu-mă. Aşa că am aşteptat până ce brutarul s-a întors cu spatele, iar mama s-a aplecat în faţă cerând ca pâinea să-i fie feliată şi am vârât un fursec rotund, palid şi pudrat cu zahăr în buzunarul hainei.

Nu mă gândisem prea mult înainte ca să-mi dau seama cum aveam să-l mănânc, fără ca părinţii mei să observe. Restul zilei am încercat să găsesc o soluţie ca să ajung la haină, care era agăţată în cuier lângă uşă, fără ca mama sau tata să devină bănuitori. Amestecul de vină şi poftă disperată mă epuiza. Singura soluţie era să mă strecor la parter în toiul nopţii, tremurând în întuneric. Am bâjbâit până la haină şi am găsit buzunarul, inima bătându-mi de teama de a nu fi prinsă şi de încântarea de a putea să-mi mănânc fursecul. Însă în buzunar erau doar firimituri.

Îmi era mult prea frică şi ruşine s-o întreb dimineaţă pe mama. Oare îl găsise ea? Sau poate că îmi căzuse din buzunar în drum spre casă. Eram sigură că ea îmi putea citi frica, sau probabil putea mirosi îngrijorarea cu aromă de vanilie dulce pe care o purtam cu mine oriunde mă duceam. Nu mi-am putut aduna niciodată curajul să întreb ce s-a întâmplat cu acel fursec. Însă de atunci n-am mai furat nimic.

Până în această seară.

Poate chestia asta nu e chiar furt. La urma urmelor, el e tatăl meu, povestea lui îmi aparţine. Totuşi, să pătrund prin efracţie într-o clădire a guvernului noaptea pare un lucru foarte, foarte greşit. Şi apoi mai sunt şi Verity şi Oscar; riscă amândoi atât de multe pentru mine. Am putea cu toţii să fim uitaţi, dacă suntem descoperiţi. Însă este singura cale. Dacă nu voi încerca să-l salvez pe tata, mă voi întreba întotdeauna dacă aş fi putut face ceva în sensul ăsta.

Verity, încântătoarea, *minunata* Verity, ne-a trasat o hartă cu drumul prin clădirea guvernului. Mă întâlnesc cu Oscar acolo. Trebuie să intrăm printr-o fereastră din partea de sud a clădirii; aceasta ar trebui să ne conducă către o cameră de depozitare încuiată. Verity ne-a scris că ei păstrează o cheie de rezervă pe un raft şi că cea pe care mi-a dat-o mie ar trebui să deschidă încăperea în care sunt păstrate lucrurile confiscate de la Connor Drew. N-am

idee cum a făcut una ca asta, însă sper doar că a fost atentă şi că s-a asigurat că nu vor fi prea multe indicii care să ducă la ea.

Pregătindu-mă să mă strecor afară din casă în puterea nopţii, simt aceeaşi vină şi teamă pe care o simţeam atunci când aveam şapte ani şi mă strecuram la parter ca să-mi găsesc fursecul furat. E atât de frig, că tot ce vreau cu adevărat e să mă cuibăresc înapoi în pat, prefăcându-mă că aşa ceva nu se întâmplă de fapt. În timp ce mă îmbrac cu cele mai închise la culoare haine ale mele, atenţia îmi e atrasă de semnele de pe pielea mea; vergetura de pe sân e mai întunecată şi mai pronunţată în acest semiîntuneric şi pe partea din faţă a umărului am o pată în locul unde se află rana provocată de unghiile lui Karl. În ritmul ăsta voi avea mai multe semne de la vergeturi şi cicatrice decât de la cerneală. Îmi leg şireturile ghetelor moi, mă strecor pe lângă uşa de la camera mamei şi închid cu grijă uşa în urma mea. Cheia pe care mi-a dat-o Verity îmi atârnă greu în buzunar.

Noaptea, piaţa e luminată de felinare, aşa că eu şi Oscar am aranjat să ne întâlnim în spatele clădirii guvernului unde e întuneric şi pe unde nu trece nimeni. Aproape că răstorn una din pubelele mari, în timp ce dau colţul, şi aud un râs înfundat.

— Bravo, ai fost foarte îndemânatică, şopteşte Oscar. Mă zgâiesc în întuneric şi tot ce pot să văd în faţa mea este luciul ochelarilor săi.

— Şşş! înaintez stresată ca nu cumva să mă împiedic.

Întinzând mâna până ce simt textura aspră a hainei sale, mă îndrept spre el şi Oscar mă trage mai aproape. Tremurăm amândoi, iar eu mă ridic pe vârfuri şi-i şoptesc:

— Bun, acum unde e fereastra aia prin care trebuie să ne căţărăm?

Oscar îmi zâmbeşte; surprind licărul dinţilor săi în întuneric. Mă face să mă gândesc la gropiţele lui. *Nu te ajută deloc chestia asta, isteaţo.* El îmi face semn să-l urmez şi mă conduce către partea laterală a clădirii.

— Cred că am găsit-o chiar aici.

Se opreşte la o fereastră îngheţată, care răspândeşte suficientă lumină din interior pentru ca noi să vedem încuietoarea despre care ne-a spus Verity.

— Dacă vârâm un cuţit sau ceva între cele două părţi ale ferestrei ghilotină putem slăbi încuietoarea şi putem intra, zic.

Oscar bagă mâna în geantă şi scoate o riglă de metal.

— N-am de gând să fiu prins cu o armă, îmi zâmbeşte.

Bagă rigla în locul unde se întâlnesc cele două secţiuni ale ferestrei şi o împinge prin deschizătură. Vopseaua cade sub formă de solzi în timp ce el îndeasă rigla în spaţiul îngust. Eu mă tot uit stresată în jurul meu. De vreo două ori, încuietoarea aproape că se deschide şi apoi se închide la loc cu un *trosnet.* Oscar îşi şterge mâinile de pantaloni în timp ce rigla rămâne blocată

în canat şi încearcă din nou. În cele din urmă, încuietoarea alunecă şi Oscar trage rigla afară. Deschide fereastra, care scârţâie şi rămâne strâmbă, în timp ce Oscar îmi întinde o mână ca să urc. Mă las să cad la podea şi mă împiedic de o găleată care zornăie cu zgomot. Sper ca Verity să fi avut dreptate în legătură cu faptul că nu sunt paznici noaptea, deoarece i-aş fi alertat deja. Fac ceva loc pentru a elibera calea pentru Oscar şi întind mâinile până la raftul de sus de lângă fereastră. Cheia este acolo. Încerc încuietoarea, uşurată în momentul în care constat că cheia funcţionează fără probleme şi uşa înspre coridor se deschide cu uşurinţă şi fără niciun fel de zgomot. Însă acum că suntem înăuntru, inima îmi bate prea repede şi, în clipa în care încerc să-mi amintesc instrucţiunile lui Verity, mintea mi-e complet goală. Închid ochii, trag cu putere aer în piept şi arunc o privire în josul coridorului. E gol şi sinistru. Acum îmi aduc aminte totul.

— Ea zice pe hartă să facem la dreapta, apoi la stânga în capăt, apoi ar trebui să fie o a treia uşă pe partea stângă.

Oscar face semn cu capul înspre mine, îşi aşază geanta peste piept şi mergem încetişor, în linişte, în josul coridorului. Mirosul de uşi grele de lemn şi lac îmi dă senzaţia că merg prin fosta mea şcoală. De-a lungul coridorului iluminatul e slab şi face ca totul să capete o tentă verzulie.

Mă tot uit în urma mea aşteptându-mă să văd pe cineva gata să se năpustească asupra noastră.

Însă totul e exact aşa cum ne-a spus Verity. Aproape că e prea uşor. Uşa e închisă, însă nu e încuiată şi scârţâie cu zgomot când Oscar o împinge ca s-o deschidă. Aici, înăuntru, nu sunt ferestre – nimic care să influenţeze prea mult temperatura dinăuntru. Sunt doar cutii peste cutii aranjate cu grijă de jur-împrejurul încăperii de dimensiuni reduse.

— Arată de parcă nu au început inventarul, începem să scoatem cutiile una câte una.

— Aminteşte-ţi unde se aflau fiecare, trebuie să le punem la loc exact în acelaşi fel.

Oscar încuviinţează din cap şi deschide cutia aflată cel mai aproape de el. Sunt mai multe decât mă aşteptam.

— Aceştia sunt toţi oamenii pe care tatăl tău i-a… editat? şoptesc.

— În cea mai mare parte, răspunde el încetişor.

— De ce le-a păstrat pe toate?

Mă tot întrebam lucrul acesta de vreo două zile.

— De ce n-a scăpat pur şi simplu de dovezi, să le ardă sau ceva de genul ăsta?

Oscar se uită la mine pieziş.

— E totuşi pielea oamenilor, Leora.

Manevrează cu atât de multă atenţie articolele din cutia la care se uită.

— Nu poţi să te descotoroseşti pur şi simplu de ele. E parte din ceea ce sunt ei.

Mă gândesc la acest lucru şi cred că are dreptate. Oricât de ofensatoare este lipsa semnului tatei, m-aş simţi mult mai dezamăgită dacă aş crede că s-a pierdut pentru totdeauna. Pielea contează prea mult. Oscar se duce în cealaltă parte a camerei şi lucrăm în tăcere, auzind doar respiraţiile noastre şi foşnetul dosarelor, hârtiilor şi al pielii.

— Uite aici! zice Oscar, atingând uşor un dosar în timp ce-l scoate dintr-o cutie. El e, nu-i aşa?

Îmi întinde dosarul şi citesc numele tatei pe copertă, Joel Flint, notat cu un scris îngrijit. Deschid coperta. Un mic fragment de piele a fost prins cu grijă de o bucată de carton gros. Îl ridic ca şi cum ar fi ceva viu. Trag cu putere aer în piept şi mă cutremur, uşurată că l-am găsit, însă nu e la fel ca ultima oară, atunci când i-am văzut toată cartea. Speranţa şi plăcerea de a-l vedea atunci sunt înlocuite de emoţii şi un sentiment de oroare la revederea acelui semn. Îţi poţi da seama unde i-a fost ras scalpul, deoarece fire scurte de păr încă se mai văd acolo. Cicatricea de la rana pe care mama lui Verity i-a cusut-o este o linie palidă, însă semnul e acolo, cu aripi negre şi inconfundabil.

Oscar calcă pe deasupra cutiilor deschise şi îşi pune o mână pe umărul meu.

— Să-l iau eu?

Întinde mâna şi îi dau dosarul ce conţine pielea tatei. Am căzut deja de acord că el va fi cel care o va păstra în siguranţă. Oscar a zis că ei i-au percheziţionat casa de atât de multe ori, încât ştie locurile în care nu s-ar uita niciodată.

— El merită asta, Leora.

Oscar bagă dosarul în geantă.

— Hai să punem la loc cutiile astea, da?

Încuviinţez din cap şi îl ajut.

Lucrăm în tăcere şi curând totul arată la fel cum era atunci când am sosit. Sunt încrezătoare că nimeni nu va bănui că am fost aici.

Doar dacă nu cumva cineva ştie deja despre semn, îmi şopteşte o voce răutăcioasă. O fac să tacă.

— Gata?

Mă întorc spre Oscar care îşi închide geanta. În timp ce face asta, văd un al doilea dosar pe care l-a băgat înăuntru. Sunt sigură că a mai strecurat şi altceva în rucsac, îmi surprinde privirea.

— Chestia asta nu era în plan.

Vocea mea răsună cu putere în acea tăcere.

— E ceva fără importanţă.

Întind mâna după geanta lui şi el mă opreşte punându-mi pe braţ o mână pe care brusc o simt tare şi neclintită. Toată căldura lui a dispărut şi ochii îi sunt reci. Sunt gata-gata să protestez în momentul în care aud ceva – zgomotul unei uşi care se închide cu grijă, zgomotul cuiva care nu vrea să fie auzit.

Fără să spunem nimic, ne strecurăm pe uşă şi, pe jumătate mergând, pe jumătate fugind, ne grăbim de-a lungul coridoarelor întunecate. Ajungem în camera de depozitare şi încuiem uşa în urma noastră, uşuraţi să vedem că încuietoarea ferestrei este încă deschisă. Oscar ridică fereastra şi îşi face palma căuş pentru ca eu să pot urca; braţele mele sunt pe pervazul ferestrei în momentul în care auzim clanţa de la uşa camerei de depozitare zdrăngănind.

Îngheţăm şi închid ochii – un instinct din copilărie, atunci când încercam să mă fac invizibilă. Inima îmi bate atât de tare, încât cred că o să leşin.

— Mişcă-te! mă îndeamnă Oscar şi îmi fac vânt prin fereastră cu o forţă pe care nu ştiam că o posed.

Mă împiedic şi mă lovesc cu genunchiul de pământ. Oscar se lasă să cadă uşor lângă mine, trage fereastra în urma lui şi o încuie din nou cu grijă.

Fugim în josul aleii. Când ajungem în piaţă, Oscar se opreşte şi mă prinde de braţ.

— Dacă e cineva aici, o să ne vadă fugind prin piaţă.

— Ce propui? întreb cu disperare.

— Scoate-ţi căciula, încearcă să respiri regulat şi mergi împreună cu mine ca şi cum am ieşit la o plimbare sub clar de lună.

Îşi scoate şi el căciula, îşi trece mâna prin păr, îşi deschide jacheta puţin şi o ia înainte cu o atitudine relaxată. Se întoarce şi întinde mâna. Eu scutur din cap, uimită de calmul lui, şi îl iau de mână.

Când ajungem în piaţă, arunc o privire în spate înspre clădirea guvernului. La una din ferestrele din faţă, văd o figură palidă stând în picioare, urmărindu-ne. Cred că îi recunosc silueta masivă.

Suntem vânaţi.

Însă unele prăzi scapă. Nu-i aşa?

Capitolul treizeci şi doi

În visul meu, deschid rucsacul lui Oscar şi acesta e plin de firimituri. Mă întorc şi îi văd pe amândoi acolo; pe mama şi pe Oscar, mâncând pagina pe care am furat-o, lingându-şi firimiturile cu aromă de vanilie de pe degete. Încerc să-i opresc şi nu-l văd decât pe Oscar, cu degetul la buze, zâmbindu-mi.

* * *

Când, după toată aventura, o văd pe Verity următoarea dată, ea îmi spune că nu a auzit să se vorbească despre o pătrundere prin efracţie în clădirea guvernului. Încerc să mă simt optimistă; poate am reuşit. Dar nu pot să nu mă gândesc la silueta de la fereastră.

Totul continuă ca de obicei, restul lumii neştiind nimic de iminenta ceremonie a tatei. La muncă visez cu ochii deschişi şi sunt prea agitată să mai desenez ceva. Petrec fiecare clipă din timpul liber gândindu-mă la cazul tatei. Dacă ei nu pot dovedi că a fost marcat ca neînsemnat, nu pot folosi acest lucru ca probă împotriva lui. Pielea lui – ceea ce au ei – poate vorbi pentru el şi poate arăta ce om bun şi vrednic era. Judecătorului îi va fi imposibil să-i arunce cartea în flăcări.

În fine, cel puţin aşa stau lucrurile în teorie.

Peste doar o săptămână se va sfârşi totul. Şi nu va mai trebui să mă mai gândesc vreodată la asta.

Sau să-l mai revăd pe Oscar.

Problema este că Oscar îmi distrage din ce în ce mai mult atenţia. Atunci când nu mă gândesc la tata, mintea îmi zboară la momentele în care eu şi Oscar am fost împreună – amintindu-mi fiecare cuvânt, fiecare zâmbet, fiecare atingere şi apoi rememorând răceala din ochii săi. Ce şi-a băgat în rucsac? Mă întreb dacă ar fi trebuit să fiu mai precaută de la bun început. Îmi spun iar şi iar că pot avea încredere în el. Trebuie. Şi apoi imaginaţia mea evocă lucruri care nu s-au întâmplat, dar care aş vrea să se întâmple. Şi totuşi, nu ştiu dacă vreau cu adevărat ca reveriile mele să devină realitate.

Ceva pare să se fi schimbat între mama şi mine; vorbim cum trebuie pentru prima oară de ani de zile, vorbim despre amintirile noastre legate de tata. Uneori, ca de exemplu în dăţile în care încerc să imit chipul tatei atunci când ar încerca să pară iritat, mama chiar râde. E un sentiment plăcut. Ne-am învârtit una pe lângă alta în ultimele câteva luni – prea speriate să ne deranjăm rănile care se cicatrizau, prea înfricoşate că ceea ce face pe una

dintre noi fericită va frânge celeilalte inima. Însă acum avem ceva mai multă încredere în propriile noastre suflete înspăimântate, temându-ne că, dacă nu ne amintim de el acum, n-o vom mai face niciodată. Dacă el este uitat la ceremonia de săptămâna viitoare, ni se va interzice să-l mai pomenim. Numele lui va fi scos din arborii noştri genealogici – peste el vor fi desenaţi nişte cuci negri care îi ciugulesc cadavrul.

Într-o seară observ că şi cartea bunicului, curăţată de pata de cafea, a fost mutată pe un raft mai de sus, unde nu pot ajunge. Încerc, în seara aceea, s-o fac pe mama să-mi spună de ce bunicul îl ura atât de tare pe tata, însă ea mormăie ceva şi îmi zice doar că este o poveste foarte, foarte lungă. O întreb despre începuturile tatei în Riverton – despre ceea ce ştie despre viaţa lui de dinaintea noastră. Totuşi, ea nu vrea să-mi spună nimic. Caut indicii; motive pentru care un bărbat ca tatăl meu ar fi însemnat ca uitat.

Mă las convinsă că nu poate conta acest lucru. Ştiu cât era de bun. Nimic nu poate distruge asta.

* * *

A trecut ceva vreme de când eu şi mama ne-am îndeplinit ultima oară sarcina de citire a numelor şi iată că ne-a venit iar rândul. O pornim prin întuneric să ne întâlnim cu Verity şi pământul este îngheţat sub picioarele noastre. Am obosit deja puţin din cauza frigului, deşi ştiu că mai sunt încă vreo câteva luni în care trebuie să-l suportăm. M-am săturat de toamnă şi de iarna care te trimite cu gândul la moarte şi sunt nerăbdătoare ca viaţa s-o ia din nou de la capăt. Iarna seamănă mult cu un cimitir – sumbră, rece şi lipsită de viaţă – însă mugurii verzi se pregătesc să răsară şi îmi dau speranţă.

E ceva legat de plecatul de acasă atunci când în mod normal te-ai duce la culcare – purtând pelerine şi şaluri în loc de pijamale şi papuci. E ceva legat de mersul prin întuneric şi intratul în holul luminat de lumânări. E ceva legat de tăcerea nopţii atunci când doar vocile noastre o străpung.

În seara asta, în timp ce stăm în holul luminat de lumânările care pâlpâie, sunt frapată de cât de diferit mă simt. Nimic nu s-a schimbat aici; acest spaţiu frumos a răsunat de voci care citeau nume tot timpul cât am lucrat la atelier, tot timpul cât mi-am făcut griji în legătură cu tata. Nu sunt aceeaşi persoană şi nu mă mai pot întoarce la ce eram. În seara asta, citim un nume cunoscut din listă. O ascult pe Verity în timp ce îl rosteşte cu voce tare şi petrec minute în tăcere încercând să mi-l amintesc. Apoi îmi dau seama că este doar numele uneia dintre cărţile de la muzeu pe care l-am citit înainte. Nimeni special. Însă, bineînţeles, ea este specială, ar trebui să fie. Dacă nimeni nu mai cunoaşte cu adevărat persoana, oare contează – se mai consideră drept aducere-aminte? Mintea mea rosteşte în şoaptă îndoieli şi

erezii chiar în momentul în care citesc numele. Şi dacă nu funcţionează? Şi dacă toate astea sunt în zadar şi nu există aşa ceva precum sufletul etern? Şi dacă nu contează şi ne-am irosit viețile făcând asta? Şi dacă e o prostie, însă sunt lucrurile pentru care am trăit? Încerc să reduc la tăcere vocea rebelă din mintea mea rostind fiecare nume mai tare, mai clar, când îmi vine rândul. Însă de fiecare dată când o fac, vocea întreabă pur şi simplu: „Cine? Cine? Cine?"

Arunc o privire înspre mama, care citeşte calm. Şi sunt recunoscătoare pentru acest moment în care suntem doar mamă şi fiică şi facem lucrurile pe care le-am făcut dintotdeauna. Dacă mă prefac, îmi pot închipui chiar că totul a rămas neschimbat.

Capitolul treizeci şi trei

La atelier este mult mai mult de lucru acum că nu mai vine Karl şi sunt momente când poţi uita totul şi te poţi pierde în rutină. E straniu de liniştitor şi e singura dată când nu simt că-mi tremură mâinile. Săptămâna trece. Nopţile sunt groaznice – ore de foială şi zvârcolire, amestecate cu vise intense – însă zilele sunt destul de calme. Reuşesc să nu mă gândesc la ziua de luni.

Însă vineri, în timp ce-mi agăţ şorţul în cui, neliniştea în legătură cu ceremonia îmi revine. Pur şi simplu nu-mi vine să cred că va fi atât de uşor; că tot ce trebuia să facem era să îndepărtăm acea singură bucată de piele. Nu suport gândul weekendului care mă aşteaptă: un sfârşit de săptămână de nesiguranţă şi îndoială. Inima îmi bate cu repeziciune, de parcă am alergat. Trag cu putere aer în piept şi, în drum spre casă, fac un ocol; este târziu, însă vreau să văd dacă Mel e încă acolo.

Am noroc. E la biroul ei, în timp ce Isolda stă pe podea şi citeşte o carte. Pot să văd că încă n-au însemnat-o – mă întreb când va spune prima ei poveste.

Mel mă întâmpină cu obişnuitul ei zâmbet cald, ochii încreţindu-i-se de încântare la vederea mea.

— Mă bucur că ai venit în seara asta. Aveam sentimentul c-o vei face.

Mel se ridică din scaunul ei şi se întoarce înspre rafturile de cărţi.

— Mă gândeam că e posibil ca încă să-ţi faci griji – în legătură cu ziua de luni.

— Încerc să nu mă gândesc la asta, dar sunt atât de pregătită să-l avem acasă cu noi.

Se uită la mine gânditoare şi întinde mâna să ia o carte de pe unul din rafturile ei. Este legată în piele albastră şi o recunosc ca fiind una din cărţile de poveşti din care învăţătoarea noastră obişnuia să ne citească când eram mică.

— Am căutat-o toată săptămâna; voiam să ţi-o împrumut înainte de ceremonie. Mă gândeam că o lectură înainte de culcare ar putea fi o bună diversiune. În plus, are şi povestea pe care tatăl tău a cerut-o, în cazul în care vrei să te mai uiţi peste ea, înainte de ziua de luni.

Îmi întinde cartea.

— Arăţi de parcă n-ai mai dormit de săptămâni întregi… Ar trebui să te odihneşti, Leora.

Îi dau dreptate printr-o înclinare a capului şi îi mulţumesc pentru carte. Când mă pregătesc să plec, ea îşi pune o mână pe capul meu şi şopteşte o binecuvântare tradiţională.

— *Fie ca strămoşii tăi să meargă înaintea ta, fie ca ei să-ţi croiască drumul drept şi să-ţi lumineze calea. Fie ca descendenţii tăi să te urmeze, slăvindu-ţi numele în timp ce-ţi calcă pe urme. Fie ca picioarele tale să nu-ţi ostenească, fie ca inima ta să nu simtă frica. Fie ca numele tău să fie amintit şi fie ca sufletul tău să trăiască veşnic.*

Atingerea ei mă încălzeşte şi, contrar firii mele, contrar tuturor temerilor şi groazei, mă simt alinată.

* * *

Mel avea dreptate – n-am mai dormit de mult şi noaptea asta nu face excepţie. Gândurile îmi zboară prin minte, căpătând din ce în ce mai mult avânt, până ce în cele din urmă renunţ şi aprind din nou veioza de lângă pat. Atunci văd cartea pe care Mel mi-a împrumutat-o, pe noptieră. O iau şi zăresc un semn de carte. Deschid cartea la pagina marcată, aşteptându-mă să fie povestea îndrăgostiţilor pe care a cerut-o tata, însă este o poveste diferită. Pe semnul de carte este scrisul lui Mel.

Întotdeauna mi-a plăcut această poveste când eram mică. Tu semeni mai mult decât îţi dai seama cu prinţesa adormită, Leora. Succes. Mel.

Capitolul treizeci şi patru

Prinţesa adormită

Somnul este un dar minunat. Un somn bun rezolvă cele mai multe probleme, vindecă cele mai multe dureri şi îndulceşte cele mai multe stări de tristeţe. Somnul este, totuşi, un dar fragil; nopţile sunt cu uşurinţă întrerupte de copii plângăcioşi, vecini gălăgioşi şi gânduri îngrijorătoare.

Bineînţeles, nimeni nu ştie cât de preţios este somnul mai bine decât părinţii nou-născuţilor. Ei tânjesc după un somn bun. Când, în cele din urmă, reuşesc să fure câteva clipe de moţăială, ei visează că sunt treji şi că au uitat să hrănească bebeluşul sau să-l pună în pătuţul lui.

Nu e deloc de mirare că atunci când Regele şi Regina avură primul lor copil, pentru că erau atât de obosiţi şi dornici de somn, uitară de una sau două persoane când trimiseră invitaţiile la banchetul ce sărbătorea naşterea fiicei lor. Cei mai mulţi dintre cei uitaţi fură prea politicoşi ca să se plângă – la urma urmelor, cine erau ei să aştepte o invitaţie la palat? Însă întotdeauna se găseşte cineva care are o părere foarte bună despre sine şi întotdeauna tocmai acea persoană e cea pe care, din greşeală, ai ofensat-o.

Pe când oaspeţii îşi aşezau darurile la piciorul leagănului copilei, nimeni nu o observă pe femeia care se strecură în încăpere, cea al cărui nume nu se afla pe lista invitărilor.

Regele şi Regina erau norocoşi să aibă prieteni care să ştie tainele magiei şi fiica lor fu înzestrată cu calităţi pline de virtute, demne de o prinţesă. Unul dintre oaspeţi îi dărui frumuseţe, altul farmec, altul bogăţii şi încă unul, inteligenţă. În timp ce ultimul oaspete se apropia de leagănul copilei, în încăpere se simţi brusc un aer rece. Cei adunaţi acolo murmurară cu o fascinaţie stânjenită pe când femeia neinvitată se îndreptă către jilţurile invitaţilor.

— Văd că am sosit la timp pentru daruri, zise ea cu o voce răguşită în timp ce Regele şi Regina se foiau stânjeniţi pe tronurile lor. Sunt atât de bucuroasă că n-am pierdut acest prilej.

Se cuvine să spunem că această creatură magică era plină de ranchiună. Era furioasă că fusese uitată şi se hotărâse să se asigure că Regele şi Regina îşi vor aminti de ea în fiecare zi de atunci încolo.

— Darul meu urmează a fi păstrat până la cea de-a şaisprezecea sa aniversare, zâmbi femeia, dezvăluindu-şi dinţii albi. În ziua în care această

copilă va face șaisprezece ani, ea își va străpunge degetul în fusul unei roate de tors și va muri pe loc.

Regina leșină și Regele o imploră să se răzgândească, însă femeia care fusese uitată plecă fără să-i asculte, luând cu ea o felie de tort atunci când părăsi castelul.

Pe măsură ce strigătele și țipetele îngrozite se domoliră, ultimul oaspete magic – care așteptase să-i dea micuței darul său – luă cuvântul.

— Nu pot desface blestemul în întregime, însă îl pot schimba. În loc să moară, această copilă și întregul regat vor cădea într-un somn adânc timp de o sută de ani, iar după ce acești o sută de ani se vor fi scurs, un prinț o va trezi.

Regele însetat de somn și tulburat îi mulțumi oaspetelui și simți în taină că somnul de o sută de ani era cel mai bun dar pe care i-l dăruise cineva în acea noapte.

Regele dădu poruncă ca toate fusele și roatele de tors să fie distruse și fiica sa crescu în pace și siguranță întreaga copilărie. Nu se știe de ce oamenii nu au fost ceva mai vigilenți atunci când prințesa a împlinit șaisprezece ani și s-a dat o petrecere cu această ocazie. Însă cumva ea ajunse să rătăcească într-o parte ascunsă a palatului. Acolo întâlni o femeie care torcea, acolo se înțepă în deget și acolo căzu într-un somn adânc și blestemat. În acel moment, totul și toată lumea din regat îngheță. Timpul se oprise și avea să pornească din nou abia peste o sută de ani.

În timpul celor o sută de ani, mulți prinți încercară să ajungă la prințesa adormită, însă abia după trecerea perioadei stabilite de blestem un tânăr prinț își croi drum printre tufișurile cu spini care crescuseră în jurul castelului. Îi găsi pe toți la fel de nemișcați precum statuile și pe prințesă sforăind încetișor în locul în care căzuse. El o sărută și fata se trezi.

Când dormi e greu să-ți dai seama cât de mult timp a trecut. Însă prințesei îi era clar că acesta nu fusese un somn obișnuit. Se trezi și văzu un străin aplecat deasupra ei și fugi până în sala tronului ca să-și găsească părinții. Ea văzu cum toată lumea se întindea în timp ce se trezea și se întrebă ce lucru straniu se petrecuse. Nu peste mult timp, părinții săi îi spuseră toată povestea. Prințesa fu furioasă. Cum putuseră să-i țină ascuns așa un secret? Dacă ar fi știut, n-ar mai fi fost atât de nesăbuită, încât să se înțepe la deget într-o roată de tors. Întrebându-se dacă mai era capabilă să aibă vreodată încredere în ei, ea plecă călare împreună cu prințul. Ea îi spuse prințului că n-ar trebui să sărute fete adormite și că se va mai gândi la cererea lui în căsătorie peste câțiva ani.

Capitolul treizeci şi cinci

Trec cumva şi de weekend. Mama pare la fel de tensionată ca mine, însă nu-mi pot da seama dacă s-a hotărât să fie optimistă; gura i s-a fixat într-un zâmbet calm ce pare complet fals. Duminică seara târziu, cu o noapte înainte de ceremonia de cântărire a sufletului tatei, se aude un ciocănit la uşă. Mama este la etaj şi eu mă duc să răspund. La uşă e Verity, cu părul strâns lipit de cap şi cu dinţii clănţănindu-i în ploaia rece şi crâncenă.

O prind de braţ.

— Verity! Ce faci aici? E un frig de crapă pietrele. Intră!

Îi agăţ în cuier haina udă leoarcă şi îi aduc un prosop ca să-şi şteargă părul. Abia atunci observ că pare bolnavă – are cearcăne adânci sub ochi, iar pielea ei e de o paloare cenuşie. Ceva nu e în regulă. Nu e în regulă deloc.

— Ce s-a întâmplat? E totul bine?

Verity scutură uşor din cap şi pare buimacă.

— Seb e bine?

— Nu e vorba de Seb.

Îmi prinde mâinile între-ale ei.

— Am auzit ceva vineri la muncă, Lor, şi trebuie să-ţi spun. La început nu a părut ceva important. Însă cu cât m-am gândit mai mult la asta… nu ştiu dacă contează, însă trebuie să-ţi spun.

Trag un scaun pentru ea şi ne aşezăm.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-e groază să întreb, însă trebuie să aflu totul până mâine dimineaţă.

Verity îşi şterge vârfurile părului ei lung cu prosopul.

— Probabil că nu e nimic important, Lor. Mă simt o caraghioasă că îmi fac atât de multe griji. Doar că am dat nas în nas cu Karl.

Face o faţă de parcă ar fi gustat ceva otrăvitor.

— Pare să aibă prieteni peste tot; lucrează în clădirea guvernului.

Oftez. E tipic pentru el să cadă în picioare.

— În fine, el m-a văzut şi am încercat să continui să merg mai departe, însă a strigat după mine. A zis… a zis: „Ne vedem luni. Sper că eşti pregătită”.

Verity îmi vede chipul şi râde tremurând din tot trupul.

— Ştiu – o să-mi spui că exagerez. Însă a sunat ca şi cum ar fi vrut să spună ceva cu asta.

— Crezi că intenţionează să vină la ceremonia tatei? întreb eu neîncrezătoare.

Verity ridică din umeri.

— N-am idee, Lor. Credeam că el doar mă tachina – știe că e primul meu caz de ceremonie. Însă cu cât m-am gândit mai mult în legătură cu asta, cu atât am ajuns să mă întreb dacă nu cumva știe ceva.

— Nu e atât de deștept, Verity – nu e destul de deștept să fi aflat ceva. Doar îi place să-i enerveze pe oameni.

Oare chiar cred asta?

— Totuși, Lor. Știe că suntem prietene și știe că lucrez la cazul tatălui tău. Ai fost suficient de precaută? Ar putea încerca să distrugă totul.

Mi se cam îneacă corăbiile, însă îmi păstrez vocea calmă.

— Nu știe nimic, repet. Nu-i așa?

Verity scutură din cap.

— Nu cred. Am fost destul de precaută pentru ca nimeni să nu facă legătura și rezumatul cărții tatălui tău, pe care l-am scris pentru judecător, este unul neutru – nimeni nu m-ar putea bănui că l-am favorizat. Însă am vrut să te avertizez.

Îmi zâmbește vag.

— Nu că ai mai putea face multe până mâine, bănuiesc. Doar să fii atentă, bine?

Mă aplec în față și o mângâi pe genunchi.

— Mulțumesc, Vetty. O să fie în regulă. Am un sentiment bun în legătură cu asta.

Încerc să mă liniștesc pe mine la fel de mult cum încerc s-o liniștesc și pe ea.

Verity zâmbește iarăși – cu vechiul ei zâmbet încrezător.

— Ai dreptate. Îmi pare rău – sunt o prostuță. Doar că băiatul ăsta mă face să devin nervoasă.

Îi șterg lacrimile din obraji și ne îmbrățișăm.

— Uite, se face târziu și ne-ar prinde bine puțin somn în noaptea asta.

Îi dau haina mea pentru că a ei e udă leoarcă.

— Ține, ia-o pe asta. Întoarce-te acasă înainte ca mama ta să înceapă să-și facă griji.

Verity încuviințează din cap.

— Mama și tata vor fi acolo mâine, zice ea. Știi că noi toți îi vom ruga pe strămoșii noștri să facă dreptate. Voi aprinde o lumânare în amintirea tatălui tău înainte să plec la tribunal.

Plângem amândouă acum, însă încercăm să zâmbim și să ieșim cu bine din asta. Deschid ușa și vântul face ca haina și șalul să se unduiască pe lângă trupul firav al lui Verity. Bagă mâna în buzunare și scoate două frunze uscate. Se încruntă și le lasă să cadă pe pământul ud.

— Mulțumesc, Verity. Ești cea mai bună prietenă pe care mi-aș putea-o imagina vreodată.

Vorbesc foarte serios.

O privesc cum se îndepărtează până ce ploaia e tot ce mai pot vedea. În cele din urmă o aud pe mama strigând de sus – „E vreo fereastră deschisă, Leora? E foarte frig!" – și închid ușa.

Capitolul treizeci şi şase

Eu şi mama ne trezim amândouă devreme. Mâncăm pâine prăjită cu unt într-o tăcere stresantă. Amestec în cana de ceai şi sigurul sunet pe care-l aud este al linguriţei care atinge marginea zaharniţei şi hârşâitul capacului în timp ce-l pun la loc. Suntem amândouă îmbrăcate formal, cu cele mai bune şaluri ale noastre aşezate pe spătarele scaunelor, gata să ne învăluie cu puterea şi protecţia lor.

Aprindem lumânări pentru fiecare dintre strămoşii noştri şi una şi pentru tata. Rostim o rugăciune scurtă, rugându-i să ne călăuzească azi, indiferent de ce s-ar întâmpla. Însă aceştia sunt doar strămoşii mamei; oare vor avea grijă? Totuşi, trebuie să am încredere în strămoşii mei că vor fi buni, că vor fi drepţi. Îl rog chiar şi pe bunicul să aibă milă şi să ceară dreptate pentru tata.

Mama plânge în timp stinge lumânările. Ajunge la lumânarea tatei şi scutură din cap. Se îndepărtează cu mâna la gură, umerii cutremurându-i-se de suspine. Îmi rămâne mie să-i sting lumânarea. Nu m-am simţit niciodată atât de prost.

— Pe mai târziu, tată, şoptesc.

Şi îi sting flacăra.

Capitolul treizeci şi şapte

În ciuda focului care nu se stinge niciodată, sala de judecată mi se pare rece. Arcadele de piatră ale pasajului exterior sunt biciuite de briză din cauza uşilor deschise. Uşile de la intrare sunt mereu deschise pentru a ne aminti că aici vom intra cu toţii, mai devreme sau mai târziu. Focul este mereu aprins, astfel încât să nu uităm de ameninţarea pieirii eterne.

Banca pe care eu şi mama ne-am aşezat are nişte perne turtite de-a lungul ei; cusute, îmi închipui, de către adepţii înfocaţi cu ani în urmă. Nu conferă niciun fel de confort băncii înguste şi lemnului tare. Chiar şi ţesătura a absorbit frigul, trimiţându-l prin muşchi până în oase. Nimic aici nu oferă niciun fel de alinare inimii mele neliniştite.

A mă afla în această sală de judecată e ca şi cum aş fi în interiorul pălăriei unei vrăjitoare. Tavanul se îngustează în sus, vitraliile colorate, care se înclină spre interior, către coşul de fum, ne scaldă în strălucirea lor apoasă. Întregul spectru este expus în ochiurile de sticlă, care privesc la noi de sus. Poziţia soarelui iluminează nuanţele de indigo şi violet, făcând ca încăperea să pară vineţie şi îmbibată în vin.

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în portul nostru tradiţional din piele întreţin focul, adăugând buşteni de măr şi de cireş ce dau aerului o aromă dulce, care se combină cu mirosul băncilor reci, al pietrei vechi şi al coloanelor de metal cu iz înţepător. Am crezut întotdeauna că voi veni aici simţindu-mă plină de speranţă, simţind bucuria peste tristeţea morţii. Nu mi-am închipuit niciodată că voi sta aici chiar şi cu o fărâmă de nesiguranţă în legătură cu verdictul judecăţii. Nu m-aş fi gândit că o să fie nevoie să mă rog ca propriul meu tată să scape de aceste flăcări mistuitoare.

Am citit odată o fabulă despre trei bărbaţi care au fost aruncaţi într-un cuptor, pentru fapte de trădare. Privitorii au văzut că bărbaţii nu ardeau şi că un alt personaj misterios li se alăturase. Bărbaţii fură scoşi din cuptor teferi şi nevătămaţi, fără ca măcar să miroasă a fum. Mă rog ca strămoşii mei să-l apere pe tatăl meu, că ei vor fi cu el să-l apere de foc. Cu siguranţă am făcut destul. Cu siguranţă el va fi salvat.

Ridic privirea înspre tavanul înclinat. Coloanele înalte de metal se înclină către coşul de fum. Grinzile şi ochiurile de geam îl fac să arate ca o pânză de păianjen, iar noi stăm la baza unuia din picioare ca nişte muşte ce se ascund la piciorul unui păianjen. Coşul atârnă în jos, arătând precum stamina unei plante carnivore, precum limba unei insecte ce suge acel fum.

Oamenii sosesc şi se aşază pe băncile dispuse în trepte ce descriu o curbă care acoperă jumătate din încăpere. Unii vin şi ne ating mâinile şi ne şoptesc cuvinte de consolare. Însă, exact ca mâncarea şi florile pe care ni le-au trimis când tata era bolnav, cuvintele lor nu ajută cu nimic. Toţi aceşti oameni care au venit aici pentru tata sunt ca nişte străini; mi-aş dori ca ei să plece. Îi caut din priviri pe cei pe care chiar vreau să-i văd şi îi zăresc pe Simon şi pe Julia, care îmi transmit zâmbete încurajatoare. Julia ne trimite o bezea. Verity va sosi împreună cu judecătorul în procesiunea care porneşte de la clădirea guvernului cu cartea tatei. Îl zăresc pe Obel în cealaltă parte a încăperii, aşezat pe una din băncile cele mai îndepărtate, cu chipul palid şi inexpresiv.

Şi iată-l şi pe Oscar. Îşi îndreaptă cămaşa, trecându-şi o mână prin buclele lui ciufulite. Pare că se simte incomod în acest loc oficial şi îmi amintesc că s-a aflat şi el acolo unde sunt eu acum. Ştie ce înseamnă.

Închizând ochii pentru a bloca vederea oricui altcuiva, încerc să parcurg ordinea ceremoniei în minte. Mai întâi va vorbi judecătorul, apoi Mel va spune povestea pe care a cerut-o tata şi apoi se va da cuvântul oricui va dori să vorbească şi să împărtăşească poveşti şi amintiri legate de tata.

Apoi se prezintă rezumatul. Verity era sigură că a scris rezumatul cărţii sale destul de clar pentru ca judecătorul să ia decizia corectă. A fost neutră, a zis, însă a ridicat în slăvi tot ce se putea în legătură cu viaţa tatei, în aşa fel încât acesta să fie amintit.

Am picioarele reci şi lovesc cu degetele în podeaua de piatră ca să mi le dezmorţesc. Sala se umple acum şi chiar atunci îl zăresc lângă uşă.

Karl.

Se uită fix la mine.

Când vede că mă uit în direcţia lui, aruncă o privire peste umăr şi ridică o mână. Îmi face semn din cealaltă parte a încăperii, îndemnându-mă din priviri să-l urmez în timp ce iese pe uşă.

Judecătorul nu e încă aici şi nici – din câte îmi dau eu seama – alţi membri din birourile guvernului.

Mă hotărăsc că n-am de ales decât să văd ce doreşte. Îi spun mamei că mă întorc imediat, apoi ies pe uşile prin care a ieşit şi Karl. Mă aşteaptă, şi acum că sunt aproape de el, pot vedea că şi el pare îngrijorat, neliniştit şi puţin asudat. Schiţează un rânjet scurt şi îl urmez pe măsură ce înaintează în josul coridorului. Se opreşte sub o arcadă între coloane. E un mic spaţiu ascuns de culoarul principal, umbrit de construcţia uriaşă de piatră, departe de strălucirea ferestrelor plumbuite.

— Ce vrei, Karl? întreb cu o voce rece.

Trupul lui se încovoaie în timp ce oftează. E ceva pe chipul lui ce n-am mai văzut înainte – pare speriat.

— Uite, zice el, umezindu-şi buzele, vreau să te ajut. Şi să-mi cer scuze. N-am vrut să te rănesc atunci.

Încruntă din sprâncene.

— Totul e aşa o nebunie, zice el, aproape ca pentru sine. Îmi pare rău.

Azi pare mai mic, parcă a intrat puţin la apă.

— Karl, chiar nu e momentul. Nu transforma ziua de azi în ceva despre tine.

Rezist instinctului de a simţi milă pentru el. Trebuie să-mi concentrez atenţia asupra tatei, nu să mă las distrasă de altceva.

— Ştiu. Ştiu asta.

Vocea lui sună tensionată şi se joacă cu nasturii de la cămaşă.

— Uite ce e. Trebuie să-ţi spun ceva.

Răbdarea mea a ajuns la limită şi n-am timp pentru jocurile lui. Mă uit în urma mea şi văd multă agitaţie în sala de judecată – probabil că judecătorul trebuie să apară.

— Trebuie să plec, spun, şi dau să mă îndepărtez.

Karl mă înşfacă de încheietura mâinii şi mă întorc furioasă spre el.

— Nu mă atinge, zic printre dinţi. Auzi? Să nu mă mai atingi vreodată.

El face speriat un pas înapoi. Mă îndrept înapoi către sala de judecată, blestemându-mă că i-am dat voie să mă afecteze.

— Leora! Doar… fii atentă în cine ai încredere.

Mă opresc, însă nu mă întorc spre el.

— Toate lucrurile pe care le-ai făcut ca să-ţi salvezi tatăl – ei au ştiut de asta tot timpul. Ei… ei se joacă pur şi simplu cu tine.

Vocea îi tremură.

— Faci exact ceea ce vor ei să faci.

Îngheţ, însă apoi scutur din cap şi continui să merg auzindu-l oftând neputincios în timp ce mă întorc în sala de judecată.

Însă o voce slabă în mintea mea îmi şopteşte: *„Cum de ştie, doar dacă nu cumva i-au spus?”*

Capitolul treizeci şi opt

Merg împleticindu-mă până la locul meu. Un grup de oameni îmi stă în cale, îi ocolesc şi mă aşez lângă mama. Ea mă mângâie pe genunchi.

— Exact la timp, şopteşte ea.

Acum nu mai pot face nimic. Nu pot face nimic pentru a schimba ce se va întâmpla.

Judecătorul intră împreună cu reprezentaţii guvernului în procesiune în urma lui. Verity este chiar în spatele lor, ducând nişte hârtii. Cu ei este şi Mel, care îmi aruncă o privire încurajatoare, iar eu mă cutremur în momentul în care recunosc silueta masivă a lui Jack Minnow. Judecătorul are o cutie de lemn, merge în partea din faţă a estradei unde se află pupitrul şi o deschide. Aşază conţinutul pe plinta de lemn de lângă pupitru şi îl aranjează. Este balanţa. E de culoarea cuprului şi timpul şi-a pus amprenta asupra ei. Judecătorul aşază o greutate pe unul dintre talere, iar acesta cade în aşteptare la baza balanţei. Celălalt taler este gol, aşteptând cartea tatei.

Balanţa care spune adevărul. Sau oare totul face parte din ritual, totul face parte din spectacol? Nu mai ştiu.

Mă simt de parcă aş asculta judecata de undeva de sub apă. Vocea judecătorului sună impunător, însă nu pot urmări ceea ce spune. Aştept acest moment de atâta timp, încât nu-mi vine să cred ce se întâmplă cu adevărat.

Când judecătorul o prezintă pe Mel, îmi muşc cu putere degetul mare într-o încercare disperată de a mă transpune în momentul prezent. În timpul recitării poveştii, istoria fratelui uneltitor este cea care mă interesează cel mai mult. Înşelăciunea este întotdeauna descoperită. Cei bun triumfă întotdeauna. Cine este cel bun din povestea vieţii tatălui meu?

Oamenii care l-au cunoscut vin în boxa martorilor şi vorbesc despre tatăl meu. Mama plânge şi îmi ia mâna într-a ei. Tată minunat, soţ iubitor, vecin amabil, jupuitor iscusit. În cele din urmă oamenii încetează să mai vină şi urmează o pauză. Judecătorul începe să facă rezumatul.

— Acesta este un caz neobişnuit. La o primă privire este clar că Joel Flint a fost un cetăţean model – un soţ bun, un tată iubitor, o persoană muncitoare şi un om cinstit. Însă există anumite abateri care au dat naştere unor discuţii în timp ce ne pregăteam de această ceremonie.

Îşi drege glasul şi Verity se foieşte în scaunul ei. Arunc o privire înspre Oscar şi văd cum maxilarul i se încordează.

Mama mă înşfacă de genunchi. Nu ştiu dacă încearcă să mă liniştească pe mine sau pe ea. Îi simt degetele ca pe nişte gheare.

Judecătorul face semn înspre unul din asistenţi, care aduce pe masă cutia ce conţine cartea tatei. Judecătorul o scoate din cutie şi o aşază încetişor pe talerul gol al balanţei. Talerele se clatină şi se balansează un timp ce pare a fi o eternitate şi mă întreb dacă se vor domoli vreodată, însă se opresc. Balanţa stă într-un echilibru perfect.

Trag cu putere aer în piept. *Va fi amintit.* Oamenii sunt în picioare, aplaudând, ovaţionând, îmbrăţişându-se. Mă ridic şi eu în picioare, cu un zâmbet nesigur care începe să mi se formeze pe chip. Mama are mâinile la gură, suspinând uşurată.

Însă judecătorul nu zâmbeşte. Un asistent bate cu un ciocănel şi face apel la ordine. Suntem reduşi la tăcere şi privim dezorientaţi. Am văzut rezultatul. Ce ar mai avea altceva de spus?

Judecătorul îşi drege glasul.

— După cum puteţi vedea, cartea lui Joel Flint înclină balanţa spre adevăr. Ne spune că ar trebui să fie amintit.

Face semn înspre balanţă.

— Însă ne-a fost adus la cunoştinţă că există ceva mai mult în povestea acestui bărbat. Mai mult decât s-a spus astăzi aici. Lipseşte ceva.

Văd că Verity ridică privirea, vigilentă şi speriată. Teama ei este molipsitoare şi simt cum îmi încălzeşte pieptul. Mă agăţ de mâna mamei.

— Daţi-mi voie să dau cuvântul investigatorului guvernamental Jack Minnow.

Judecătorul se întoarce şi Minnow vine în faţă. Chipul lui este imaginea maliţiozităţii senine. Îşi drege glasul şi începe, vocea lui răsunând în camera goală.

— Poţi încerca cât vrei, însă e greu să păstrezi secretele scrise pe trup. Pentru că ceea ce e scris pe trup va fi întotdeauna văzut, într-un fel sau altul.

Se uită în jurul său la noi toţi şi încăperea rămâne tăcută şi fără suflare.

— Sunt unii care ar încerca să se strecoare în societatea noastră, să-şi croiască drum în vieţile noastre şi apoi să-şi împrăştie veninul. Ei nu arată ca nişte şerpi, însă muşcătura lor este la fel de mortală. Merg printre noi ca nişte bărbaţi şi femei de treabă, însă cei cu adevărat de treabă nu au nevoie să ascundă nimic.

Umerii lui Minnow se trag în spate şi văd cum hienele de pe capul său latră cu desfătare. Focul trosneşte şi am impresia că le aud hohotind.

— Ce avem aici – loveşte uşor cartea tatei cu dispreţ, lăsând talerele balanţei să zăngănească în timp ce acestea se clatină – ce avem aici este o carte de minciuni.

Pot auzi răsuflarea mamei, neregulată şi rapidă. Jack se uită în stânga sa şi încuviinţează din cap; un asistent părăseşte sala şi se întoarce câteva clipe mai târziu cu un bărbat îmbrăcat elegant care poartă aceeaşi uniformă ca Minnow, însă într-o nuanţă de albastru-închis.

— Acesta – Minnow se dă într-o parte să-i dea voie bărbatului să-şi facă loc lângă el – este Tom Page, un reprezentant guvernamental din Riverton, oraşul unde a crescut Joel Flint.

Mama expiră şi mă uit la chipul ei. Are ochii mari de uimire. Domnul Page ocupă centrul scenei şi citeşte dintr-o foaie de hârtie pe care o are în mâini. Vocea lui răsună.

— Domnul Minnow m-a contactat după ce o examinare a cărţii lui Joel Flint a scos la iveală o cicatrice ascunsă şi nişte semne, probabil, falsificate. Joel Flint, sau bărbatul care-şi spunea Joel Flint, a fost odinioară rezident al oraşului Riverton şi ni s-a cerut să ne examinăm arhivele pentru a vedea dacă aveam vreo informaţie în legătură cu ce era posibil să lipsească. A trebuit să cercetăm amănunţit, a trebuit să facem anchete – însă, în cele din urmă, am găsit lucrul de care aveam nevoie.

Bărbatul se uită la Minnow, care încuviinţează şi îşi încrucişează braţele pe piept.

— Înregistrările noastre arată că, în urmă cu mulţi ani, s-a descoperit că un bărbat, care se potriveşte descrierii lui Flint, însă al cărui nume era Joe Elliot, avea legături cu – bărbatul tresare în timp ce citeşte – comunitatea neînsemnată. De fapt, mai precis, s-a descoperit că a oferit adăpost unui neînsemnat.

Înghit cu greu, fără să îndrăznesc să privesc în altă parte; să văd chipurile oamenilor pe care-i iubesc împietrite de groază.

— Neînsemnatul a fost prins furând şi urma să fie executat. Cu toate astea, Flint l-a ajutat pe neînsemnat să scape.

Se aud murmure de voci şi căldura focului pare să fi crescut în intensitate.

— Înregistrările arată că Flint a fost arestat şi însemnat cu semnul ciorii, care, după cum ştiţi, înseamnă că a fost uitat.

Mama şopteşte, mâna ei udă de sudoare agăţându-se de a mea. Aud vocea ei şuierând:

— Nu. Nu. Nu.

Restul camerei vorbeşte, strigă, ţipă şi se aude din nou pocnetul ciocănelului.

— Pe lângă asta, o examinare mai atentă a înregistrărilor noastre arată că el conspira împreună cu neînsemnaţii de ceva vreme. După arestarea lui a părăsit Rivertonul şi – după cum spun rapoartele – s-a dus să trăiască printre neînsemnaţi şi chiar… s-a căsătorit cu una de-a lor.

Bărbatul scuipă cuvintele, dezgustul infiltrându-se în tonul anost al vocii sale.

— Bârfe neconfirmate afirmă că a avut un copil cu această femeie neînsemnată şi că atunci când nevasta degenerată i-a murit, şi-a schimbat numele şi şi-a adus corcitura cu el în Saintstone. Ca să trăiască printre noi.

Ridică ochii şi priveşte fix la mine. Toţi cei din încăpere mă privesc fix.

— Să trăiască precum una dintre noi.

Neînsemnată.

Chestia asta nu poate fi adevărată. Nu poate fi corect. Nu tatăl meu. N-ar putea.

Însă apoi mă uit la mama şi ea tace. Ochii ei sunt sticloşi. Vreau s-o scutur, s-o fac să se ridice în picioare şi să le spună. *Spune-le că nu e adevărat; spune-le că sunt copilul tău. Spune-le că nu el era bărbatul acela.*

Văd că Verity mă săgetează cu o privire îngrijorată – *e oare îndoială*? apoi ea se ridică şi merge cu hotărâre către Jack Minnow. El înclină capul ca s-o asculte; trebuie să vină mai aproape ca să audă ce-i spune în tot acel vacarm din încăpere. Simon şi Julia sunt în picioare, urmărind-o pe Verity cu frică vădită pe chipuri. În cele din urmă, Minnow se îndreaptă de spate, se uită la Verity cu capul plecat într-o parte şi ridică puţin din umeri, cedând ceva teren. Se întoarce cu faţa către mulţime şi ridică mâinile pentru a-i reduce la tăcere. În momentul în care toţi au tăcut şi s-au aşezat din nou la locurile lor, începe iarăşi să vorbească.

— Mi s-a adus aminte de către domnişoara Kohl că la această ceremonie, atât timp cât putem aduce dovezi suplimentare – dovezi ale înregistrărilor şi alte mărturii – totul trebuie să se întoarcă în carte. Aşa că pentru a continua în acest spirit, am nevoie de dovadă. De dovada care lipseşte: de semnul celui uitat, care era în mod atât de evident absent din cartea domnului Flint.

Priveşte spre Verity, care îi întoarce calmă privirea.

— Bineînţeles, nu doresc să condamn un om pe nedrept.

Pare atât de relaxat, încât abia dacă mai suport.

— Şi fără acel semn, această domnişoară are dreptate; nu avem niciun fel de dovadă tangibilă şi înscrisă pe piele a infracţiunilor sale.

Mă uit la Verity şi vreau să dau fuga şi s-o îmbrăţişez. Arunc o privire în locul unde era Oscar, însă el nu se mai află pe acea bancă. Scrutez încăperea şi îl văd îndreptându-se către podium.

Are ceva în mână.

Mulţumesc, domnule Drew, zice Minnow mieros. Cred că acesta este lucrul pe care îl căutam.

Căldura focului face ca silueta lui Oscar să pară neclară şi strălucitoare. El vorbeşte cu judecătorul, care încuviinţează din cap; apoi întinde mâna şi lasă să cadă ceva pe balanţă peste cartea tatei. Ştiu ce este.

Greutatea adăugată înclină balanţa şi cartea se prăbuşeşte.

Şi speranţa mea este dată la o parte de cerneala şi de pielea care anunţă întregii încăperi că tatăl meu nu era bărbatul pe care-l ştiam.

Minnow se întoarce spre mine şi strigă:

— Leora Flint, fac apel la tine. Aceasta este pielea tatălui tău?

Ochii lui mă privesc cu insistenţă.

— Recunoşti acest semn?

Tatăl meu. Cine a fost tatăl meu?

Pot simţi căldura dogoritoare şi aud sfârâitul lemnului care se desface în foc. O clipă sunt orbită de lumina sa şi fumul îmi înţeapă ochii. Focul urlă în urechile mele şi mă gândesc la tata. Tata ca jupuitor. Tata învăţându-mă să desenez, tata glumind la cină, tata sărutând-o pe mama, tata pe canapea cu copci în cap, tata murind, tata sub pânza îmbălsămătorilor.

Deschid gura să zic ceva, însă nu pot ridica vocea destul de tare. Îmi şterg sudoarea de pe fruntea încinsă şi arunc o privire la cartea care atârnă în jos în talerul balanţei. Îmi dreg glasul.

Cine a fost Joel Flint? Tatăl meu: protectorul neînsemnaţilor. A fost un trădător. A fost căsătorit cu o neînsemnată şi a ascuns adevărul în fiecare zi a vieţii sale petrecute în Saintstone.

Joe Elliot. Joel Flint.

Joel Flint cel uitat.

Tatăl Leorei Flint, neînsemnata.

Stomacul mi se întoarce de repulsie şi ură, şi, cu cea mai mică încuviinţare a capului, îl condamn. Privind fix la Minnow, simţind toţi ochii îndreptaţi înspre mine, spun cu voce tare.

— Ardeţi-l.

Îmi dau seama de ţipătul disperat al mamei şi simt cum mâna ei se smulge dintr-a mea. Îl văd pe Minnow că încuviinţează din cap şi apoi îl urmăresc cum se îndreaptă către rug, oprindu-se în timp ce fochiştii se trag într-o parte. Cu toată forţa care provine de la ura lui faţă de tata, Jack Minnow îi azvârle cartea în flăcări. Privesc cum fiecare pagină a cărţii se răsuceşte, se topeşte şi arde. Privesc cum tatăl meu arde.

În strigătele şi îmbrâncelile ce s-au iscat după ce Minnow şi-a făcut datoria, contemplu strălucirea dreptăţii care se face. Mă scald în căldura judecăţii înfocate a tatălui meu. N-am crezut niciodată că va fi aşa. Oamenii strigă la mine, cineva încearcă să-l salveze din flăcări, însă este tras înapoi. O

persoană îmi strigă numele. Lumina soarelui străluceşte prin sticla în culorile curcubeului. Sala de judecată este scăldată în lumină roşie.

Însă tot ce pot face e să stau acolo. Şi să urăsc toată această situaţie nenorocită.

Şi, mai presus de orice, să-l urăsc pe tata.

Capitolul treizeci și nouă

Reușesc cumva să scap din acel infern și fug înapoi către casă. Îmi fac bagajul aruncând la repezeală niște lucruri într-o geantă. Nu pot să mai stau aici. Încerc să mă gândesc unde m-aș putea duce, însă nu-mi vine în minte la cine aș putea fugi. Poate că n-am nevoie de nimeni. Cel mai bine este să nu iubești pe nimeni; ei doar te trădează. Nu vreau să fiu singura de aici care îmi pun inima pe tavă pentru ca toată lumea s-o vadă. Nu. Inimile sunt pentru a fi ținute în interior – nu-ți poți ține inima în siguranță, dacă ți-o dăruiești.

Îmi înșfac haina, însă chiar înainte să plec, ușa de la intrare se deschide.

— Ce ai făcut? L-ai fi putut salva. Doar un singur cuvânt și l-ai fi putut proteja. Cum ai putut?

Mama țipă și se îndreaptă spre mine arătând de parcă ar fi gata să mă omoare. Părul ei este răvășit și are ochii roșii.

Simon o ține, scoțând sunete liniștitoare. Sunt cu toții aici – sunt aici ca să mă distrugă. Să-mi spună ce lucru îngrozitor am făcut. Că doar cu o singură încuviințare a capului am distrus totul. Poate ar trebui să mă simt prost sau cel puțin să mă simt tristă pentru cât suferă ei. Însă nu pot plânge. Nu pot țipa. Nu pot simți.

— Ai știut tot, nu-i așa? șoptesc printre dinți la vederea chipului roșu de plâns al mamei. M-ai manipulat – ai manipulat totul. Cine *ești?* M-ai mințit toată viața – în legătură cu cine sunt eu. Sângele lui e pe mâinile *tale,* nu pe ale mele. Ești la fel de vinovată ca el.

Încerc să trec mai departe cu geanta pe umăr, însă Simon mă prinde de braț.

— Leora, stai. Vei ajunge să regreți ce-ai spus – trebuie să asculți toată povestea. Cred că ar trebui să-i ceri scuze mamei tale, nu-i așa?

Râd de stranietatea calmului său și de nebunia din cuvintele sale. Scutur din cap.

— Nu, nu cred asta. Nu cred că-mi voi cere scuze. Și oricum ea – fac semn cu capul înspre femeia răvășită din fața mea – *ea* nu este mama mea. Sau n-ai auzit? Adevărata mea mamă a fost o neînsemnată.

Ies din casă și nimeni nu mă strigă să mă întorc.

* * *

Mă îndrept spre muzeu. Mă strecor în camera cu povești, cea pe care mi-a arătat-o Mel și, când se face ora închiderii, mă ascund printre rafturi. Dorm

cu întreruperi cu capul pe geantă, acoperită cu şalul şi cu apărătorii fabulelor privind în jos către mine. Când se face dimineaţă, aştept până ce locul respectiv este destul de aglomerat ca eu să plec neobservată şi mă îndrept înspre clădirea guvernului. N-are rost să mai amân.

Semnez formularele desenatorilor guvernamentali şi îl las pe tatuator să îndepărteze existenţa tatălui meu din arborele meu genealogic. Mă aleg cu desenul unui cuc care se cuibăreşte pe spatele meu. Voiam ca el să mă scape şi de numele mamei – poate că acum ar trebui să-i spun doar *Sophie* – însă trebuia să-l acopere cu numele altcuiva şi nu ştiu cine este – *era* – acea femeie, care ar trebui să-i ia locul cuvenit în vârful arborelui meu. Uzurpatoarea va trebui să mai rămână acolo o vreme.

În timp ce mă aflu acolo, desenatorul primeşte un mesaj. Cineva cu o funcţie mai importantă i-a dat instrucţiuni că trebuie să adauge un semn pe pielea mea deja în suferinţă. Eu îmi dau consimţământul. Aşa că primesc semnul unui vultur, pentru a arăta că am luptat pentru adevăr, chiar şi atunci când acest lucru a însemnat să-mi uit propria familie. Desenatorul îmi mai retuşează şi semnele care au fost distruse de cicatricea de pe mână.

Când mă pregătesc să părăsesc clădirea, o voce cunoscută mă strigă pe nume. Mă întorc şi o văd pe Mel. Chipul ei este trist, însă zâmbeşte şi are braţele întinse pregătită să mă îmbrăţişeze. Îmi face semn să intru într-un birou simplu şi ponosit şi-mi oferă ceva de băut, lucru pe care îl accept recunoscătoare; azi n-am mâncat şi n-am băut nimic.

— Am auzit că erai aici. Voiam să văd ce mai faci. Ei bine, cum mai eşti, Leora?

Nu-i pot răspunde. Îmi întinde o ceaşcă aburindă de cafea, iar eu o iau în tăcere.

— Nu te doare pielea prea tare, sper?

Se uită la semnele mele noi.

— Am văzut tatuajul pe care i l-ai făcut lui Jack – e de o rară frumuseţe. Se pare că ai intuit bine; eşti o desenatoare înnăscută.

Ia o înghiţitură din cafeaua ei şi se uită la mine cu la fel de multă îngrijorare şi afecţiune în privire.

Chestia asta mă face să mă simt bine. Încă mai am pe cineva de partea mea. Cineva care ştie adevărul, însă nu mă urăşte.

— Totuşi, eu tot cred că ai fi putut fi o excelentă jupuitoare. Simt regretul din vocea ei şi mă încrunt în timp ce o privesc direct în faţă. Pare tristă. Pare obosită.

— Unde-i Isolda? întreb.

— Are cursuri.

Mel îşi soarbe cafeaua şi are din nou acel zâmbet trist.

— Sunt unele lucruri pe care nici măcar eu nu i le pot preda.

Oftează și mă privește drept în ochi.

— Ai fost curajoasă ieri, Leora.

Ridic din umeri. Nu mă simt curajoasă. Mă simt furioasă. Mă simt ca o proastă. Mă simt trădată.

— Ce altceva puteam face? Privesc în jos la cană.

Vocea lui Mel este blândă.

— Ai făcut ceea ce trebuia. Știam că o vei face, îți amintești? A fost îngrozitor felul în care ai aflat, însă ai făcut ceea ce trebuia. E posibil ca, în unele privințe, tatăl tău să fi fost un om bun, însă nu a dus o viață bună. Ridic privirea către ea.

— Atunci înseamnă că tu ai știut?

Mel încuviințează.

— Am știut. Însă, Leora, n-am putut să-ți spun. Și nici n-a fost nevoie. Știam că vei face ceea ce trebuie. M-ai impresionat. Chiar ai făcut-o.

Mă uit la ea, încercând să-i citesc chipul.

— Acum – Mel pune o mână caldă pe genunchiul meu și mă întreb cum de suportă să mă atingă, știind cine sunt – am și eu să-ți fac o mărturisire.

Mă străduiesc să par curioasă.

— Guvernul a fost interesat de ține de când au venit rezultatele testului tău. Ai fi putut să-ți alegi singură meseria. De fapt, cred că îți lipsește un singur lucru: dacă ai avea încredere – dacă ai ști cât ești de bună – ai avea tot ce-ți trebuie.

— De ce i-ar păsa guvernului de mine?

Mel râde de deruta mea.

— De ce i-ar păsa guvernului de cineva cu un asemenea talent? De cineva care ar putea să facă atât de multe lucruri de dragul comunității noastre? Nu fi naivă, Leora; potențialul tău este unul evident. Am fost siguri de asta. Totuși, a fost un singur lucru de care n-am fost atât de siguri. De loialitatea ta.

Mă încrunt și iau o înghițitură de cafea.

— Nu suntem chiar atât de naivi cum credeai, continuă ea. Guvernul știa totul despre tatăl tău – o știau de ceva vreme – și știu mai mult decât a ieșit la iveală acum. Tatăl tău a fost un extremist periculos pe care îl supravegheam de ani de zile.

Se uită la mine fix.

— Timpul petrecut împreună cu neînsemnații pare să-i fi întărit convingerile deja destul de smintite. A venit în Saintstone, nu ca să muncească și s-o ia de la capăt cu un cazier curat, ci pentru a pleda pentru neînsemnați. A găsit o cale de a se strecura în mințile și inimile femeilor și

bărbaților vulnerabili și naivi care au avut încredere în el. Le-a spus că era un luptător pentru libertate: un războinic care dorea pacea și egalitatea. Însă, bineînțeles, încerca să-și pregătească terenul pentru război. Știi că asta își doresc neînsemnații?

Face o pauză, cercetându-mi reacția.

— Așa că, da, Leora, am știut totul în legătură cu tatăl tău. Și despre mama ta – mama ta *adevărată.*

Ceașca de cafea începe să-mi ardă mâinile în timp ce o țin din ce în ce mai strâns. Însă trebuie să continui s-o am în mâini; am nevoie de ceva solid. Am nevoie să simt ceva.

— Având în vedere mediul din care provii, nu exista nicio garanție că ți-ai fi dedicat talentele pentru a fi de folos societății. Tu ai sânge de rebel, Leora.

Pentru o clipă, chipul o trădează; e dezgustată de faptul că sunt neînsemnată.

— N-aveam de unde să știm ce fel de semințe a plantat tatăl tău în mintea ta. Noi a trebuit să așteptăm pentru a vedea de partea cui te afli.

— Noi? întreb.

Vocea mea sună răgușit.

— Mă testai?

Mel se foiește în scaun și se lasă pe spate.

— Ți-am fost mentor. Te-am sprijinit și te-am ajutat, îmi cercetează chipul în căutarea unui răspuns.

— De aceea ai vrut să citesc povestea aia? „Prințesa adormită”?

Mel își înclină capul.

— Uneori, părinții cred că fac ceea ce trebuie pentru copiii lor. Însă anumite secrete n-ar trebui păstrate. Uneori, copiii știu cel mai bine acest lucru.

Zâmbește cu blândețe.

— Știam că vei înțelege.

— Mel, am pierdut totul.

Vocea îmi tremură și trebuie să-mi reamintesc de jurământul de a-mi ascunde inima – să nu las nimic să pătrundă, să nu las nimic să iasă.

— Știu că probabil așa simți. Crede-mă. Știu cum e să n-ai nimic, cu excepția comunității în care trăiești. Merită, Leora – ceea ce câștigi depășește costurile de fiecare dată.

Întinde mâna și mă mângâie din nou pe genunchi.

— Îți promit că așa este. Leora, oamenilor le e atât de teamă. Teamă de o revoltă a neînsemnaților; știu că și-au pierdut calea cea dreaptă.

Privirea ei rămâne fixată pe chipul meu.

— Tatăl tău a reprezentat toate lucrurile de care ne temem şi pe care le dispreţuim cel mai mult. Însă, acum că ştiu de partea cui se află loialitatea ta, cei din guvern sunt gata să-ţi confere un loc însemnat în societate. Un rol anume clădit pentru tine şi pentru nenumăratele tale daruri. O fată pe jumătate neînsemnată, căreia mărinimosul nostru primar Longsight i-a arătat milă şi care întoarce spatele la tot ce e întunecat şi rău şi îmbrăţişează tot ce e bun şi deschis.

Scutur din cap.

— Dar nu vreau să lucrez la guvern. Eu… eu vreau să fiu desenatoare. Sau cel puţin, asta voiam.

Visurile şi ambiţiile mele par că sunt din altă viaţă.

Mel râde de parcă am spus o glumă.

— Oh, Leora! Aceasta nu va fi o muncă de birou. Ţie, ei bine, *ţie* ţi-am putea oferi cel mai remarcabil post. Unul care îţi foloseşte darurile atât de bine de parcă te-ai fi născut anume pentru el.

Îşi înclină capul.

— După cum, probabil, ai şi fost.

Capitolul patruzeci

În timp ce merg pe străzi în frigul crâncen, încerc să iau o decizie în legătură cu oferta pe care tocmai am primit-o. Asta sunt oare acum? O membră perfectă al societăţii, o candidată ideală care susţine valorile noastre?

Tatăl tău a reprezentat toate lucrurile de care ne temem şi pe care le dispreţuim cel mai mult. Brusc mă gândesc la Obel, la ce mi-a spus el în legătură cu faptul că-l cunoştea pe tata şi mă întreb dacă el a ştiut tot timpul adevărul. Probabil că l-a ştiut. O furie arzătoare creşte în mine, îmi schimb direcţia şi mă îndrept spre atelier.

Intru pe uşa prăvăliei şi clopoţelul sună. Obel lucrează la tatuajul unui client – îşi face treaba ca de obicei. Ridică privirea înspre mine un foarte scurt moment şi apoi termină sârguincios secţiunea la care lucrează. E un fel de moment de linişte după toată furia mea justificată. Minutele trec. Obel îl curăţă de cerneală pe client şi îi spune că poate pleca. Toate astea fără să vorbească nimic cu mine. Îşi scoate mănuşile şi le aruncă în coşul de gunoi. Când clopoţelul de la uşă anunţă plecarea clientului, el oftează şi îşi pune capul în mâini.

— Ce-a fost în capul tău, fată dragă?

O spune cu blândeţe.

— La ce Dumnezeu te gândeai?

Se îndreaptă spre mine şi văd cum mâinile i se încordează – ce are de gând să-mi facă? Şi apoi mă trage spre el şi mă cuprinde în cea mai strânsă îmbrăţişare. Îl aud cum înjură în şoaptă, simt cum lacrimile lui îmi ating creştetul capului şi îl aud trăgându-şi nasul.

— Ai ştiut.

Încerc să ţip la pieptul lui. Toată furia mi se risipeşte, împotriva voinţei mele.

— Ai ştiut totul.

Obel mă eliberează din strânsoare, însă mă ţine de umeri în timp ce mă priveşte serios în ochi.

— Tot ce ştiu despre tatăl tău sunt numai lucruri bune.

— Nu, scutur din cap, încercând să-mi găsesc cuvintele – încercând să-mi dau seama cum să-l fac să înţeleagă. A protejat neînsemnaţi. A trăit alături de ei. A avut un copil…

Mă întrerup în timp ce simt cum un alt hohot de plâns mi se ridică în gâtlej.

— Cred că e timpul să stăm de vorbă.

Obel dă să pornească spre camera din spate.

— Haide, o să fac nişte ceai. Ceaiul rezolvă totul, îţi aminteşti?

Mă aşez la bine cunoscuta masă de lemn şi simt un junghi de durere pentru tot ce-mi va lipsi. Înainte de ceremonie, pe cât de complicată părea viaţa, lucrurile erau bune. Acest atelier, această carieră – acesta era locul meu. Puteam fi eu însămi. Însă acum mă simt ca o străină în vechea mea viaţă.

Uşa din spate se deschide cu zgomot şi iată-l pe Oscar. Pare la fel de şocat să mă vadă precum sunt şi eu să-l văd pe el. Nu ştiu dacă să mă cert cu el sau să-i mulţumesc. M-a trădat – însă s-a făcut dreptate, nu-i aşa? Şi ce mai contează încă o trădare în plus?

Spre surprinderea mea, Obel îi ciufuleşte părul lui Oscar şi îi face semn să se aşeze.

— Vă cunoaşteţi? întreb neîncrezătoare.

Obel pare puţin ruşinat.

— Îmi pare rău, fată dragă.

Oscar îl respinge, însă în cele din urmă, şi fără prea mare tragere de inimă, se aşază cât mai departe de mine posibil.

— Dacă aş fi ştiut că o să fie ea aici n-aş fi venit deloc.

Nu-mi pot da seama dacă e furios pe mine sau doar ruşinat.

Obel ia o altă cană de pe raft şi oftează.

— N-am ştiut nici eu că o să vină. Era ultimul loc în care credeam că vei veni Leora. Însă acum eşti aici, nu-i aşa? Şi tu m-ai surprins mereu. Am face bine să stăm de vorbă – e posibil să nu mai avem ocazia asta.

Toarnă ceaiul şi îi întinde o cană lui Oscar, în timp ce aşază cu dezinvoltură o alta în faţa mea, vărsând puţin ceai pe jos în timp ce face acest lucru. Această neglijenţă e atât de atipică pentru el.

— Hai să vă spun o poveste.

Eu şi Oscar ridicăm privirile, însă evităm să ne uităm unul la altul.

— A fost odată o femeie a cărei piele nu avea niciun semn pe ea.

— Da, ştim continuarea, Obel, oftez eu. A fost alungată de către prinţ şi nu s-a mai auzit niciodată de ea. Bla, bla, bla. Nu sunt aici să mi se spună fabule; sunt aici să mi se spună adevărul.

Obel zâmbeşte cu tristeţe.

— În regulă, poate n-ar fi trebuit să încep în felul acesta.

Ia o înghiţitură din ceaiul său.

— Leora, mama ta – adevărata ta mamă – era frumoasă.

Scaunul meu cade în timp ce mă ridic. Abia dacă pot rosti cuvintele.

— Să *nu* o numeşti mama mea. Nu era frumoasă. Era un monstru. Era rea. Era dezgustătoare.

Obel nu se mişcă; nici măcar nu se uită la mine.

— Nu era niciunul din lucrurile astea. Mama ta era o femeie frumoasă şi excepţională.

— Obel! Acum ţip la el – gâtul îmi arde. Taci din gură. Taci din gură acum. Era neînsemnată – era un nimeni. Pentru mine ea nu reprezintă nimic.

Îl aud pe Oscar răsuflând cu zgomot. Mă întorc spre el, furia mă face să tremur. El îşi coboară privirea.

— Nici măcar nu te poţi uita la mine, nu-i aşa? vorbesc lent, silabisind cu greu oroarea situaţiei în care mă aflu. Mama mea era o neînsemnată. Tata s-a însurat cu o neînsemnată.

Mă apucă greaţa doar rostind asta. Nu-mi vine să cred că prin mine curge sângele ei – inima ei degenerată a zămislit-o pe-a mea. Mă întorc către Oscar.

— Ai ştiut şi de aceea m-ai trădat?

Oscar se ridică în picioare şi cred că are de gând să plece, însă doar îşi ia geanta.

— M-au ameninţat, zice el atât de încet, încât de-abia îl aud. Înainte să pătrundem în sediul guvernului, au venit la mine acasă, noaptea. Mi-au spus că ştiu totul despre tatăl tău, despre tatăl meu – tot ce am făcut.

Îmi aruncă o privire fugitivă.

— Mi-au dat un ultimatum: să le dau pielea şi îl vor elibera pe tatăl meu. De ce crezi că a fost atât de uşor să pătrundem în clădire?

Oftează şi desface catarama genţii.

— Şi dacă n-o făceam, au zis că nu-l voi mai vedea niciodată. Îmi pare atât de rău. N-am îndrăznit să-ţi spun, însă am avut un plan.

Bagă mâna în geantă, scoate ceva şi lasă lucrul respectiv să alunece de-a lungul mesei spre mine.

E pielea tatei. Semnul, cicatricea, totul e acolo.

— Cum? exclam eu.

— Am luat o bucată de rezervă din arhive. Pentru orice eventualitate.

Priveşte în jos la mâinile lui.

— Aia era bucata pe care le-am dat-o.

Nu mă simt în stare să ating bucata lipsă din cartea tatei. Acea singură parte a lui care rămâne. Lovesc cu mâna în masă.

Obel îşi drege glasul.

— Leora, e ceva ce trebuie să-ţi arăt şi n-avem prea mult timp.

Mă uit spre el şi abia atunci observ ce face Obel. A luat sticluţa de alcool pe care o folosim pentru a curăța pielea înainte să o tatuăm. Pune o cârpă peste gura recipientului şi varsă lichid pe ea. Aşază cu grijă sticla înapoi pe masă şi începe să-şi frece braţul cu cârpa.

Văd petele de culoare de pe cârpa udă. Obel o împăturește şi folosește o parte curată cu care continuă să-şi frece pielea. Şi apoi imaginile pălesc şi, de sub straturile frumoase şi complicate de cerneală, pielea lui albă iese la iveală.

Goală.

Neînsemnată.

Capitolul patruzeci și unu

— Nu te-am putut citi niciodată, șoptesc.

Obel ridică privirea de la brațul lui și zâmbește blând.

— Îmi pare rău de asta, fată dragă.

— De când…

— Înainte de a mă muta aici. A trebuit, nu-i așa?

— Și acum ce, ești un fel de spion neînsemnat, trimis să ne urmărească? mă înfior.

Până acum n-am mai văzut un neînsemnat în carne și oase. Și totuși, am lucrat cu unul în toate aceste săptămâni. Greața crește în mine și mă țin de masă ca să contracarez efectul amețelii. Mă uit la Oscar și mă simt ușurată să văd că și el pare la fel de șocat ca mine.

— Tu n-ai suflet?

— Leora, imploră Obel, punând cârpa jos.

Pielea lui începe să arate roșie în locul în care a fost frecată cu lichidul cu miros înțepător.

— Sunt la fel ca tine.

Râd răutăcios.

— Ascultă-mă, Leora. Voiam să fiu ceva – să am ceva care e al meu. Voiam ceva pentru care să fiu amintit.

Se uită la chipul meu neimpresionat.

— Și neînsemnații vor asta, să știi, fată dragă – nu dețineți monopolul asupra dorinței de a lăsa o moștenire. Știam că puteam fi un mare desenator. De ce ar trebui să fiu invizibil doar pentru că sunt neînsemnat?

— Dar de ce nu te-ai înșemnat pur și simplu, Obel? De ce să treci prin toată această trudă de a te decora când ai fi putut s-o faci pur și simplu și să fii unul de-ai noștri?

Acum Oscar s-a apropiat și mai mult de Obel. Îi atinge pielea, examinându-i semnele. Obel întinde și celălalt braț pentru ca Oscar să se uite la el.

Pentru că am ales să n-o fac. Pentru că cer să aleg.

Ne zâmbește.

— Da, e o deghizare greu de păstrat. Mă pictez cu această cerneală de ani de zile – retușez porțiunile care se șterg în fiecare zi, verificând petele și erorile.

Îi dă voie lui Oscar să-i întoarcă brațul.

— Însă tatăl tău avea nevoie de mine.

Se uită la mine.

— Și al tău a avut, zice încuviințând din cap către Oscar. Aveau nevoie ca unul dintre noi să fie aici, pentru a ajuta cauza.

Scrâșnesc din dinți și scutur din cap.

— Luptau pentru noi. Noi, neînsemnații, n-am putea supraviețui fără oameni ca tatăl tău care ne dau resurse: combustibil, mâncare. Ei au văzut nedreptatea și au luptat. Nu trebuie să crezi ce spune Longsight – nu e vorba de război sau de o luptă pentru pământ sau oricare dintre ele; este vorba doar despre supraviețuire. Iar eu am fost o legătură între aceste lumi – omul lor de legătură.

Nu cred asta – nu poate fi adevărat.

— Ce spui? Ce făcea tatăl meu? Mă întorc către Oscar. Știai? De aia ai vorbit cu mine, în acea primă zi la muzeu?

— N-am știut de chestia asta, răspunde el și face semn către brațul lui Obel, însă știam că tatăl tău îl cunoștea pe-al meu. Lucrau împreună de ani de zile, așa cum spune Obel, asigurându-se că neînsemnații obțineau lucrurile de care aveau nevoie. Altfel ar muri de foame, Leora.

Pufnesc în râs. De parcă mi-ar păsa.

— Tatăl meu voia să se asigure că moștenirea pe care tatăl tău a clădit-o nu se pierde. Neînsemnații încă au nevoie de noi – au nevoie de tine. Mi-a spus că fiica lui Joel Flint ar fi o armă puternică. Pur și simplu nu știam de ce anume.

Chipul lui este încruntat și trist.

Deci asta se întâmpla în culisele vieții mele. Toată lumea știa?

Toate lucrurile pe care le-am învățat, tot ce am crezut mi-a fost smuls. Înainte era totul atât de simplu: obții din ce în ce mai multe semne până în ziua în care mori. Și apoi ești fie o carte, fie ești ars. Însă acum, totul pare atât de încâlcit. Nu mai suport. Nu mai pot face față la nimic din toate astea.

Îi privesc pe amândoi: Obel cu chipul lui calm și trist; Oscar, cu expresia lui oglindind confuzia mea. Îmi amintesc de mâinile lui pe ale mele și de zâmbetul lui în întuneric.

Au fost prea multe minciuni.

Îmi înșfac lucrurile și plec și nici Oscar, nici Obel nu încearcă să mă oprească.

Capitolul patruzeci și doi

Când ajung la casă (nu prea mai e acasă, nu-i așa?), trag cu ochiul pe la ferestre să văd dacă o zăresc – *pe mama* – pe Sophie. Nu e nici urmă de ea, luminile nu sunt aprinse și nu-i văd haina atârnată în cuier. Încerc ușa și e încuiată. Îmi folosesc cheia, deschid și intru. Mă întâmpină toate acele mirosuri pe care de obicei nu le observ – amalgamul de arome care compun ceea ce înseamnă acasă. Ar trebui să fie cel mai liniștitor lucru din lume și totuși îmi întoarce stomacul pe dos.

Strig, gata să fug, dacă o aud răspunzând, însă totul e liniștit. Mă îndrept către camera mea și îmi împachetez din nou geanta. Voi avea nevoie de alte schimburi și găsesc niște bandaje în baie pe care le pot folosi, dacă trebuie să-mi schimb pansamentele de la noile semne. Nu trebuie să-mi uit caietul – cel care conține toate schițele mele. Ar trebui să fie sub pat. Degetele mele ating ceva dur, care pare a fi de hârtie. Trag afară lucrul acela și, în timp ce sunt pe jumătate băgată sub pat, aud niște pași care urcă scara.

Când ea intră în cameră și mă găsește acolo, mă simt ca fata dintr-una din poveștile pe care obișnuia tata să mi le spună. Fata care se trezește în bârlogul unei familii de urși. Cea care fuge mâncând pământul în clipa în care le vede ferocitatea și care lasă în urma ei o mare harababură. *Mă va omorî,* gândesc. *Mă va mânca de vie.* Mă strecor afară de sub pat.

E prea târziu să mai fug – m-a prins ursul. Ea vine drept spre mine cu o tăcere amenințătoare. Un răget ar fi mai bun decât asta. Mâinile ei se întind, degetele ei sunt ca niște gheare. Mă trag mai aproape de pat, însă nu e nicio scăpare. Mă înșfacă. Mârâie; cuvintele ei mușcă.

— Tu, fată proastă ce ești. Fată proastă și idioată. Ce-ai făcut? Ce-ai făcut?

Tresar și încerc să mă eliberez, însă e mai puternică decât mine. O clipă, trupul mi se încordează și mă întăresc pentru atacul venit din partea ei.

Însă nu mă devorează; mă mângâie. Nu-și manifestă furia; plânge și vorbește în șoaptă. Mă înmoi și oboseala mea se ridică la suprafață. Nu mă pot lupta cu un urs și nu mă pot lupta cu ea. Mă las îmbrățișată și-i dau voie să-mi vorbească cu blândețe. Simt lacrimile gata să mă înece, însă sunt adăpostită de brațele ei. Mă ține în siguranță.

— Tu, fată proastă, fată proastă, șoptește ea cu o tandrețe înlăcrimată. Îmi pare atât de rău, Leora, mica mea lumină. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Ar fi trebuit să am încredere în tine.

Îmi mângâie părul de parca aş fi o pisică sălbatica care se poate repezi în orice clipă şi trebuie calmată. Ceea ce nu-i prea departe de adevăr.

Mă îndepărtez de atingerea ei şi aprind veioza de pe noptieră. Amândouă strângem din ochi din cauza luminii orbitoare şi ne privim clipind des în timp ce ochii noştri se obişnuiesc cu lumina.

— Aşteaptă aici, zice ea ridicându-se în picioare. Te rog, dă-mi voie doar să aduc ceva. Mă întorc imediat.

Se întoarce un minut mai târziu cu un pachet învelit în hârtie şi mi-l întinde. Mă aşez pe pat şi desfac sfoara care ţine hârtia înfăşurată în jurul conţinutului. Nodurile sunt strânse şi trebuie să-mi folosesc dinţii pentru a le slăbi. În cele din urmă sfoara se desprinde şi o arunc deoparte; se agaţă pentru o clipă de pătură, apoi cade lângă pat. Hârtia e groasă – mai degrabă îndoită decât mototolită, în timp ce învăluie cine ştie ce comoară pe care a ascuns-o mama. O las să se desfacă singură şi pergamentul scoate un şuierat de parcă ar expira după ce cureaua i-a fost slăbită.

Înăuntru este o carte. Sau un fel de carte. Seamănă mai mult cu un carnet – pe copertă nu e nicio inscripţie, nimic pe cotor care să dea de gol ce se află înăuntru. Partea din faţă e la fel ca spatele, aşa cum spatele e la fel ca faţa; încerc să ghicesc în ce parte se deschide. Textura asemănătoare pielii de căprioară a hârtiei vechi e moale sub mâinile mele. Deschid coperta – nimic, aşa că întorc cartea invers şi încerc iarăşi.

Şi apoi văd chipul frumos şi neînsemnat al Vrăjitoarei Albe şi azvârl cartea.

— N-am nevoie de altă carte de basme, mamă. Cu ce mă încălzeşte asta?

Sperasem că va fi ceva – orice – care să dea sens tuturor acestor lucruri. Voiam ceva care să îndrepte lumea mea întoarsă cu susul în jos. Însă nu, iată-mă cu altă carte despre Vrăjitoarea Albă.

— Te rog, iubire. Uite-te doar, zice ea cu blândeţe. Acesta nu e un basm.

O clipă, mă uit la carte, transmiţându-i, în minte, mesaje pline de ură. Însă, în cele din urmă, o ridic din nou. Întorc în grabă acea primă imagine a vrăjitoarei şi descopăr că nu citesc fabule – nu există un „a fost odată" sau „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi". E un jurnal – nu, e o scrisoare. Un mesaj.

— Ăsta-i al ei? întreb.

Mama încuviinţează din cap.

— Aşa arăta ea? îi arăt mamei desenul de pe prima pagină a cărţii.

— Da, al ei, un desen pe care tatăl tău i l-a făcut şi l-a păstrat. Era un artist talentat la fel cum era şi un jupuitor iscusit. Mi l-a arătat ca să văd asemănarea dintre voi. Mi-a spus că neînsemnaţii cred că mama ta naturală era o descendentă directă a lui Monah şi a Vrăjitoarei Albe. Vezi asemănarea,

cu siguranţă? Aşa că da, este desenul lui, însă scrisul nu-i aparţine, este al ei. Povestea ei.

Mama priveşte peste umărul meu.

— Eu n-am citit-o niciodată. O păstram pentru tine, pentru momentul potrivit.

Oftează şi îmi dă părul după urechi.

— Se pare că pur şi simplu n-am găsit niciodată momentul potrivit.

Întorc paginile cu un scris perfect înclinat.

— A scris această parte când era însărcinată, mamă.

Sunt încântată fără să vreau şi îi arăt mamei pasajul pe care l-am găsit.

Te mişti tot timpul, micuţa mea. Te faci atât de mare! Îmi place să-mi ţin mâinile pe piele şi să simt mânuţele şi picioruşele tale osoase alunecând sub atingerea mea. Cred că şi tu mă poţi simţi. Obosesc atât de tare, însă tu meriţi totul.

Însă câteva pagini mai încolo scrisul se opreşte şi o altă mână reia povestea.

— Dar, uite – aici, scrisul se schimbă spre sfârşit.

Nu ştiu cine a fost acela care a scris sfârşitul poveştii ei, care a completat locurile goale. Îmi doresc să fi citit asta mai demult. Înainte ca tata să moară – înainte ca totul să se întâmple. Cred că îmi doresc asta. Poate că nu-mi doresc – poate că a fost cel mai bine că am simţit-o pe mama ca mama mea adevărată în tot acest haos din ultimele câteva luni. Nu ştiu ce vom fi una pentru alta acum, însă atunci aveam nevoie una de alta.

Şi oricum. Ei (indiferent cine sunt), ei nu ştiu sfârşitul. Nu aici sfârşesc eu – nu este sfârşitul poveştii mele.

Mă întreb cât ştie ea din povestea mamei mele naturale. N-am cum să-mi dau seama doar privindu-i chipul – pare doar obosită şi preocupată. Şi tristă. Pare teribil, îngrozitor de tristă.

— Spune-mi, mamă, şoptesc. Spune-mi totul.

— Julia ne-a făcut cunoştinţă, zice ea, uitându-se la modelul cuverturii de pe patul meu. Mie şi ţie. I se dăduse sarcina să scape de tine – se făceau raiduri regulate în bastioanele neînsemnaţilor şi bebeluşii erau luaţi. Erai periculoasă; aveai sânge de neînsemnată în venele tale.

— Doar nu vrei să spui că…?

Zâmbeşte cu tristeţe.

— Însă n-a putut s-o facă. Ea n-ar face un lucru atât de îngrozitor. A venit la mine, Leora. Îi citisem înainte de a rămâne însărcinată şi se consolidase o prietenie între noi. Eu locuiam la periferia oraşului. Şi iat-o în prag cu tine într-o legăturică, odihnindu-te pe abdomenul ei.

Atunci o aud oftând – uşurarea de a-şi spune povestea fără a mai fi nevoită să mintă.

— Erai frumoasă. Perfectă. Nimeni nu putea şti de unde veneai – dacă ei ar fi ştiut cine era mama ta, nu te-ar fi lăsat să trăieşti. Şi astfel aveam de gând să-ţi dau un nume şi aveai să fii a mea.

Riscă o altă ocheadă înspre mine şi mă mângâie pe braţ. Nu mă întorc către ea, însă nici nu mă îndepărtez.

— Când ţi-am dat jos păturica şi hăinuţele acea primă dată, am văzut. Leora, am văzut că deja erai însemnată. Însă nu era semnul obişnuit negru: era purpuriu. Bebeluşul despre care mi se spusese că era neînsemnat era exact ca Monah. Te născusei însemnată – te născusei deja cu un nume. Am ştiut că trebuie să fie un semn că erai bună. Exact ca Monah, zice ea iarăşi, gânditoare. Ţi-am acoperit semnul cu cerneală neagră, astfel încât nimeni să nu ştie. Şi ai fost fetiţa mea.

Atunci mă uit la ea. Poate fi adevărat?

— Erai cu mine de şase luni când şi-a făcut apariţia tatăl tău, cerându-mi să i te dau înapoi. Îşi petrecuse tot acel timp încercând să te găsească, să afle dacă măcar mai erai în viaţă.

Îşi freacă mâinile de fustă şi scutură din cap.

— Oh, am citit totul pe loc – ce făcuse el – şi l-am urât pentru asta. Era mai rău decât un neînsemnat; ne trădase şi se dusese de partea lor. Era contaminat, deloc uman.

Îmi trage uşor mâna în poala ei şi se joacă cu degetele mele.

— N-aveam de gând să-l predau autorităţilor – la urma urmelor era tatăl tău – însă n-aveam de gând să-l las să se apropie nici măcar la un metru de tine. Însă el a continuat să vină şi într-o zi, doar ca să-l fac să tacă, l-am lăsat să intre. Şi presupun că poţi ghici restul. Ne-am îndrăgostit. A fost de acord să-şi facă o viaţă nouă cu mine în Saintstone. Am garantat pentru el, i-am confirmat semnele la guvern. Am minţit pentru el. Până ne-am mutat în această casă, eram doar alt cuplu căsătorit cu un bebeluş încântător. Nimeni n-a ştiut, nimeni n-a ghicit. Părinţii mei n-au fost de acord. Şi tata are darul cititului şi şi-a putut da seama că ceva nu era în regulă. În momentul în care n-am vrut să-i spun care era acel lucru, el şi mama m-au dezmoştenit.

Pare tristă.

— Însă cu aveam deja propria mea familie. Erai secretul nostru perfect. Erai un secret chiar şi pentru tine.

Tresar la asta şi mă uit în cele din urmă înspre ea.

— Deci totul despre faptul că am fost bolnavă, despre mine şi Verity împreună la maternitate, faptul că l-ai întâlnit pe tata în clădirea guvernului – toate astea au fost inventate?

Mama încuviinţează.

— Deci, nu m-am născut în aceeaşi zi cu Verity?

Ea scutură din cap.

— Nu, iubire. Eşti cu aproape nouă luni mai mare decât ea, mai mult sau mai puţin. Însă nu ştim sigur când te-ai născut.

Râd cu răceală.

— Deci nu-mi cunosc mama adevărată, nu ştiu unde m-am născut şi nu-mi cunosc nici măcar data naşterii? Şi nicio clipă nu vi s-a părut o idee îngrozitoare şi crudă să-mi ascunderi toate astea?

Mama mă mângâie liniştitor pe umăr.

— Iubirea mea, a fost cel mai greu, cel mai rău lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. Am vrut în fiecare zi să-ţi spun – să spun tuturor.

Ridic o sprânceană.

— Însă erai în acelaşi timp şi cel mai bun şi cel mai frumos lucru care mi se întâmplase. Încearcă să înţelegi. Dacă l-au însemnat pe tatăl tău cu semnul ciorii acolo în Riverton doar pentru că a ajutat la salvarea unui neînsemnat, închipuie-ţi ce ar fi făcut ei dacă ar fi descoperit că erai copilul unei neînsemnate? Descendenta Vrăjitoarei Albe? Închipuie-ţi numai dacă ei ar fi descoperit că ai supravieţuit?

Oftează cu zgomot, cu lacrimi şi regret în răsuflare.

— Ştiu că nu e corect, Leora, şi ştiu că nu e mult, însă viaţa ta era în pericol şi în fiecare zi te-am ţinut în siguranţă. Cred că tata voia să-ţi spună. Cred că de aceea ţi-a dat acest pandantiv. Un semn de loialitate faţă de neînsemnaţi.

Îmi scot colierul şi-l examinez. Atunci nu-i o frunză; e o pană.

— Cum a fost posibil că eu să nu pot citi niciodată asta la tine?

— M-am întrebat deseori de ce n-ai văzut; am crezut că semnele noastre ne vor da de gol. Bănuiala mea e că uneori vedem ceea ce avem nevoie să vedem – că uneori adevărul este ţesut prea strâns pentru ca noi să-l deslușim.

Mă încrunt, încercând să pricep.

— Însă, de asemenea, nu e o minciună – te afli pe arborele meu genealogic pentru că eşti fiica mea. Poate că ai sosit într-un mod neconvenţional, însă eşti a mea – m-ai făcut mamă în clipa în care te-am ţinut în braţe. Ştii asta, nu-i aşa? O să înţeleg dacă nu mă mai poţi vedea aşa, însă tu vei fi mereu fata mea cea pe care am crescut-o, cea pe care am adorat-o în fiecare zi în care ai fost în viaţa mea. Eu aş face totul pentru tine, chiar dacă tu simţi că nu pot fi nimic pentru tine.

E întuneric acum. Mă doare capul şi trag în sus aşternuturile. Am rămas fără emoţii, nu ştiu cum să reacţionez sau ce să simt. Nu pot potrivi toate aceste lucruri în puzzle-ul vieţii mele.

Atunci mama mă lasă. Mă înveleşte aşa cum obişnuia s-o facă atunci când eram copil şi pleacă. Rămân trează încercând să mă hotărăsc ce să fac. Nu vreau să stau aici şi să mă prefac că totul e cum a fost dintotdeauna. Totul s-a schimbat. Toată lumea mi-a ţinut viaţa în secret faţă de mine. Acum vreau să fiu propria mea stăpână şi să văd cum mă descurc.

— *Dar,* îmi şoptesc mie însămi, *n-are sens să plec în toiul nopţii şi să hoinăresc pe străzi când am aici un pat perfect.*

Îmi urmez propriul sfat şi reuşesc să adorm spre dimineaţă. Voi lua o decizie când mă trezesc. În timp ce adorm, cuvintele din caiet se împletesc cu visele mele.

* * *

Visez un bărbat, înfierat şi izgonit de propriul său popor.

Visez o femeie care seamănă cu Vrăjitoarea Albă, care se îndrăgosteşte de un bărbat însemnat.

Visez dezaprobarea din partea familiei ei.

Visez abdomenul ei alb şi plat care creşte şi înfloreşte.

Visez bebeluşul ei mititel şi trupul ei slăbit. Cum toată puterea ei s-a scurs aducând această viaţă pe lume.

Visez bebeluşul, însemnat la naştere.

Visez moartea vrăjitoarei şi bocetul bărbatului însemnat.

Visez ţipetele tatălui şi ale copilului.

Visez mersul lui prin pădure.

Visez o femeie care ascunde bebeluşul.

O visez pe cea care ţine bebeluşul la pieptul ei de parcă acum sufletul ei ar fi complet.

Nu mai visez nimic, nimic, nimic.

* * *

Când mă trezesc, mama a plecat deja la muncă. Nu ştiu care e relaţia dintre noi, însă mintea mi-e mai clară şi înţeleg mai mult. Voi rămâne aici până îmi dau seama ce urmează să fac. E apă în ceainic şi în borcan sunt frunze de ceai. O să-mi fac o cană de ceai – ceaiul rezolvă totul, nu-i aşa?

Se aude un ciocănit la uşă chiar în clipa în care sunt pe cale să-mi torn o a doua cană de ceai.

— Sophie? strigă Verity. Eşti acasă? Am o scrisoare pentru Leora.

Trag cu putere aer în piept, mă ridic în picioare şi deschid uşa.

Dacă a existat o persoană pe care n-am vrut s-o rănesc – dacă a existat o persoană care a fost complet nevinovată în toate astea – aceea a fost Verity.

Se uită la mine cu gura deschisă, cu un plic în mână. Încearcă să vorbească, însă nu are nimic să-mi spună. Îmi strecoară doar scrisoarea în mână și pleacă, întorcându-se o dată ca să-mi arunce o privire care spune mai mult decât ar putea zice vreodată cuvintele ei.

Și nu mă duc după ea.

O privesc pe cea mai bună prietenă ieșind din viața mea.

Mă așez la masă uitându-mă la sigiliul guvernului de pe plic. Izbesc cu pumnul în masa și țip cuprinsă de tristețe, furie și frustrare. Erau atât de multe lucruri pe care voiam să i le spun: voiam să-mi cer scuze, să aflu ce i s-a întâmplat după. Probabil că are încă slujba, altfel nu ar mai aduce scrisori de la guvern. Însă ea este în regulă? Presupun că a fost mai ușor cu Obel și cu mama cu toții am avut lucruri pe care le-am ascuns; cu toții am avut lucruri pe care a trebuit să le iertăm. Însă Verity a fost tot timpul bună, tot timpul curajoasă, tot timpul de partea mea, mereu. Nu o merit. Am trădat-o.

Las scrisoarea pe masă și rămân cu ochii pe ea în timp ce mă duc să vărs restul ceaiului în chiuvetă. Acum nu-l mai pot bea, îmi e prea rău. Nu mă întorc cu spatele la scrisoare, de parcă ar fi o insectă veninoasă care ar putea fugi.

Mă îndrept către masă, ridic scrisoarea.

Există o poveste a unei fete căreia i s-a dăruit o cutie pe care i s-a spus să n-o deschidă niciodată. Toată lumea știe că un dar pe care nu-l poți deschide nu e deloc un dar, ci un test. Ea pică testul – deschide cutia și, făcând asta, dă drumul tuturor relelor în lume. Scuturăm din cap atunci când ni se spune povestea – fată proastă. *E numai vina ei.*

Rup sigiliul. Citesc scrisoarea.

Dragă Leora,

Ai un răspuns pentru mine?

Vino în clădirea guvernului la ora zece, mâine dimineață.

Ți-am făcut programare pentru o ședință de spunere a adevărului și apoi putem sta de vorbă.

Mel.

Capitolul patruzeci și trei

Abia dacă bag de seamă frigul, în timp ce mă îndrept către birourile guvernului pentru ședința de spunere a adevărului. Abia în clipa în care sunt izbită de căldura apăsătoare dinăuntru, îmi dau seama cât de rece mi-e tot corpul. O iau spre stânga către sala de așteptare a camerei de spunere a adevărului, bat la ușă și îl anunț pe bărbatul de la aparat că am sosit. Prima oară când am fost aici îmi era atât de frică, însă era și tata cu mine. Acum el nu mai e și nu-mi mai pasă de test. Le voi da răspunsuri; voi face ca alarma să sune. O să las aparatul să prindă minciunile; dacă poate.

Bărbatul îmi face semn să mă așez pe scaunul de la biroul de lemn și îmi pun mâna pe cupola de metal. Respir profund și aștept să înceapă seria de întrebări. Știu ce vrea să audă.

— Numele tău e Leora Flint?

— Da.

— Ai avut vreun contact cu neînsemnații?

Toată viața mea.

— Nu.

— Ai comis vreo infracțiune care necesită însemnarea?

Am pătruns prin efracție în clădirea guvernului, am furat piele.

— Nu.

— Cunoști oameni care nu sunt loiali liderului nostru?

De unde să încep?

— Nu.

— Toate semnele de pe trupul tău sunt o reprezentare corectă a vieții tale?

Semnele mele sunt doar partea vizibilă a iceberg-ului.

— Da.

Cu fiecare răspuns și cu fiecare minciună aștept ca alarma să sune, însă rămâne mută. Exact cum a rămas atunci când tata a fost testat. Sistemul se bazează pe frica noastră. Trebuie să ne fie atât de frică că vom fi uitați, încât ne vom supune. Trebuie să fim atât de îngroziți de faptul că vom fi însemnați ca nevrednici, încât să nu îndrăznim să mințim. Însă, dacă nu-ți mai pasă, ei nu te mai pot speria și nu te mai pot prinde.

Este doar un spectacol.

* * *

După ce am terminat, ies din zona de spunere a adevărului şi mă duc la recepţia clădirii guvernului. Ca de obicei, fata ursuză e acolo şi încearcă să-mi arunce o privire dispreţuitoare. Însă nu mă mai simt intimidată şi îi ignor privirea spunându-i cu cine am venit să mă întâlnesc.

— Este într-o şedinţă, zice fata, verificând o agendă.

— Va dori să mă vadă.

Fata oftează şi pleacă încetişor, însă când se reîntoarce la birou pare ruşinată.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, domnişoară Flint. Poftiţi pe aici; povestitoarea vă va primi într-o clipă.

Politeţea ei pare că aproape o ucide.

— Ce nostim, Leora, zice Mel în timp ce intru într-o mică sală de şedinţe cu scaune cu tapiţerie cafenie.

Isolda se aşază lângă ea, privindu-mă; e ca un fel de mică umbră a lui Mel.

— Tocmai discutam despre tine la şedinţa la care am participat. Primarul este foarte interesat de cazul tău.

— Primarul Longsight? zic eu şi o privesc cu insistenţă. Ştie cine sunt?

— Bineînţeles, Leora, şi e foarte dornic să te cunoască când îţi vei începe lucrul aici.

— *Dacă* voi începe să lucrez aici, o corectez eu.

Mel zâmbeşte doar. Uşa se deschide şi lumina aproape că e obturată de bărbatul care intră.

— L-ai cunoscut pe Jack Minnow, bineînţeles.

Căldura începe să mă facă să transpir. Asudată toată, îi strâng mâna şi simt că parcă încăperea se îngustează.

Mel continuă.

— Am fost foarte sinceră cu tine, Leora; nu te-am minţit niciodată. Rolul pe care cei din guvern ţi-l oferă este pe măsura calităţilor tale unice. Sunt dornici să profite la maximum de abilităţile tale remarcabile de cititoare. Vei schimba vieţi – oferind speranţă atât celor vii, cât şi celor morţi.

Zâmbeşte.

— Te vei alătura nouă cu un rol nou, acela de editor.

— Ce e un editor? întreb surprinsă după o pauză.

— Slujba e după cum îi spune şi denumirea. Vei schimba semnele după cum credem noi de cuviinţă, pentru toţi cei despre care considerăm că merită. Va implica o combinaţie de abilităţi: citit, desenat, jupuit…

— Dar… chestia asta nu e o înşelătorie?

Mel zâmbeşte cu răbdare şi îi ciufuleşte Isoldei părul.

— Uit uneori cât de tânără eşti.

O ia pe Isolda pe genunchi.

— Când suntem tineri, vedem adevărul în alb şi negru – adevărat sau fals, bine sau rău. Însă, pe măsură ce îmbătrânim, vedem nuanţele. Nu putem pune întotdeauna lucrurile în ordine în lumea noastră în alb şi negru.

— Deci preferi griul? întreb, încercând să-mi maschez confuzia.

Ea râde – râde de-a dreptul.

— Oh, nu, Leora! Îmi plac albul şi negrul. Iubesc societatea noastră. Iubesc să lupt pentru adevăr şi pentru ca poveştile noastre să fie spuse. Însă, uneori oamenii au nevoie de puţin ajutor.

Se aşază înapoi pe scaunul ei.

— Cu toţii facem greşeli, Leora!

Eu încuviinţez şi mă gândesc la minciuna mamei, la soţia tatei, la pielea lui Obel, la tatăl lui Oscar. Mă gândesc la mine la ceremonia de cântărire a sufletului şi nu ştiu cărui loc aparţin – alb sau negru? Bine sau rău? Adevărat sau fals?

— Uneori ar fi o cruzime să lăsăm acele greşeli să ne dicteze viitorul, nu crezi? Nu vei edita pe toată lumea. Doar în anumite cazuri, atunci când cineva este în mod special bun şi vrednic. Cineva de care depinde societatea noastră. Cu siguranţă există loc în lumea noastră pentru iertare, pentru speranţă, pentru mântuire?

Încetişor, încuviinţez din nou.

— Deci putem acoperi greşelile oamenilor – le putem îndepărta, dacă va fi nevoie. Lăsăm bunătatea lor să transpară? întreb.

— *Exact,* şi tu vei fi cea care o va face! Eşti o cititoare excepţională. Le poţi cunoaşte inimile – poţi şti ce înseamnă cu adevărat semnele lor, vei şti dacă merită să fie amintiţi şi, dacă o merită, putem face un mic şiretlic ici, un mic retuş colo…

Mă gândesc la tatăl lui Oscar. La cruzimea şi la finalitatea însemnării lui publice. Mă gândesc la tatăl meu. Pentru ei n-a existat niciun fel de milă.

— Cine are dreptul să decidă cine urmează să fie editat?

— În mod evident, procesul va fi unul foarte strict. Valorile societăţii trebuie să fie susţinute. Însă trebuie să fim dispuşi să facem ce trebuie pentru a menţine pacea şi pentru a-i onora pe cei care sunt cei mai valoroşi pentru comunitatea noastră. Vor exista întotdeauna unii care n-au nimic de oferit. Oamenii vor fi întotdeauna uitaţi.

— Şi dacă spun nu?

Îl aud pe Jack Minnow mişcându-se în timp ce se ridică în picioare în colţ şi îmi amintesc de bufniţă.

— Această decizie, ca toate celelalte oportunităţi importante din viaţa ta, va fi marcată pe pielea ta, răspunde Mel cu voce calmă. Cine ştie cum va arăta acest lucru atunci când va fi vorba de cântărirea propriului tău suflet?

Amenințarea este evidentă.

— Și dacă spun da?

Urmează o pauză.

— Există căi de a învia morții, Leora.

Pentru o clipă, nu înțeleg. Și apoi, îmi dau seama.

— Tata? întreb.

— Putem face ca o carte să semene cu oricare alta în sala de judecată, Leora. E teatru. Tu doar ai presupus că a fost arsă cartea bună.

Încă mi se oferă șansa să-l salvez. Dacă vreau.

— Te mai las până la sfârșitul lunii viitoare să iei decizia. Ai la dispoziție mai bine de patru săptămâni. Sunt extrem de generoasă. Gândește-te bine, da?

* * *

Frigul mă izbește de data asta – căldura din clădirea guvernului mi-a înșelat trupul și mi-a dat o senzație de confort. Îmi lăcrimează ochii de la vântul înghețat.

Simt mai degrabă decât aud pe cineva în urma mea. Și dacă e Verity? Inima tânjește după prietena mea. Mă întorc înspre clădire și o strig pe nume.

— Știi măcar ce înseamnă Verity?

Jack Minnow iese din pragul ușii sub care se adăpostea.

Inima mi-e plină de dezamăgire.

— Înseamnă *adevăr.* Și uite ce ai pus-o pe biata ta prietenă „Verity" să facă. A mințit pentru tine; a ascuns adevărul pentru tine. Și tu ai aruncat totul în focul ăla.

Vine mai aproape de mine. Prea aproape. Mâinile lui îmi înșfacă încheietura.

— Oh, și nu fi prea dură cu Karl dacă-l vezi din nou, Leora. El chiar a vrut să te ajute. Tot ce-a făcut a fost să-ți spună adevărul. Și știi și tu vorba aia: adevărul te va elibera.

Capitolul patruzeci și patru

Nu vreau să mă întorc la atelier, însă simt că trebuie. Trebuie să merg acolo, pentru un ultim lucru.

Intru pe ușa din spate. Obel este cu un client și mă hotărăsc să aștept. Mă duc la raftul unde a așezat *Enciclopedia poveștilor:* cartea de fabule cu neînsemnata și frumoasa Vrăjitoare Albă la mijloc. Îi ating cotorul. Și apoi cedez; iau cartea de pe raft, mă așez la masă și citesc.

Nu observ când Obel intră în cameră. Tresar în clipa în care dă drumul la robinet ca să umple un pahar cu apă. Îl dă pe gât în timp ce se uită la mine. Am timp să observ că și-a retușat semnele pe care le-a șters ieri – atât de perfect, atât de tăcut.

— Îmi pare rău că am fugit ieri, rup eu tăcerea.

Obel pune paharul gol în chiuvetă și continuă să mă privească.

— A fost așa un șoc. Totul e nou pentru mine.

Închid cu grijă cartea.

— E greu să schimbi lucrurile în care ai crezut toată viața, Obel. Totuși, îmi pare sincer rău.

Mă îndrept către el și Obel rămâne pe loc. Imaginea de ieri a brațului său îmi apare în memorie și îl văd acolo, cu ochiul minții, complet neînsemnat și gol. Toate lucrurile pe care le-am învățat îmi zbârnâie în minte și îmi spun să mă retrag, să mă apăr de el, de această specie dezgustătoare (*specia mea*?). Însă mi se frânge inima și întind mâna și îi ating pielea dezgolită și frumos pictată, îmi plimb mâinile peste semnele lui.

Și în cele din urmă, el îmi zâmbește, îmi ia mâna și mă strânge într-o îmbrățișare, care îmi amintește atât de mult de tatăl meu, încât râd și plâng în același timp. După un lung răstimp, Obel vorbește.

— Știi, Leora, oamenii tot își vor aminti de tatăl tău.

— Păi, nu li se mai permite, zic. Nici măcar n-ar trebui să vorbim despre el.

— Cu toate astea, n-ai cum să oprești amintirea, nu-i așa, fată dragă? Și oricum, *noi* nu trăim după aceleași reguli, noi, neînsemnații. Noi alegem ceea ce-l face pe un om vrednic de aducere aminte. A fost curajos, știi? A lăsat totul pentru că s-a îndrăgostit. Și apoi a renunțat din nou la tot pentru că te-a iubit pe tine. A iubit-o și pe Sophie – nu s-a prefăcut.

— Tu mi-ai pus pana în buzunar în prima mea zi aici?

Obel încuviințează trist din cap.

— Ar fi trebuit să fie un indiciu. Mă întrebam cât de mult ţi-a spus tatăl tău despre ce făcea, aşa că voiam să-ţi trimit un mesaj în cazul în care deja ştiai. Îmi pare rău dacă te-am speriat.

— Mi-e frică, Obel.

Îmi suflu nasul într-o batistă şi o pun înapoi în geantă.

— E atâta răutate.

— Tu tot crezi că suntem răi, nu-i aşa? Tu tot crezi că voi ăştia aveţi ultimul cuvânt de spus despre adevăr şi bunătate.

— Mel spune că e alb sau negru – eşti bun sau rău, nu gri, spun eu şi Obel ridică din sprâncene către mine.

— Tu ştii care e alternativă reală la alb şi negru, nu-i aşa?

Mă uit confuză la el. Obel se duce la dulapul din prăvălie şi scoate vopselele pe care le folosim uneori atunci când realizăm semnele. Face repede un portret al meu, numai linii negre pe o hârtie albă. E o asemănare destul de bună. Îl mânjeşte cu vopsea albă până când tot ce rămâne e o umbră gri a ceea ce a desenat el prima dată.

— Leora, lucrurile nu trebuie să fie albe, negre sau gri.

Îşi curăţă pensula şi începe să picteze. Portretul este din nou al meu, însă de data asta lucrează la fiecare detaliu – la fiecare nuanţă, la fiecare linie. Fiecare pată de lumină este redată în culori strălucitoare. Portretul este atât de animat, încât pare că aproape respiră.

— Cu toţii suntem puţin răi. Cu toţii avem lucruri în vieţile noastre care ne aduc ruşine şi regret. Lucruri care ne-au rănit sufletele sau care i-au rănit pe oamenii pe care-i iubim. Însă cu toţii suntem şi puţin buni. De fapt, cred că suntem în cea mai mare parte buni. Şi viaţa este despre a încerca să înveţi să-ţi menţii echilibrul, să-ţi trasezi locul în mulţimea numerelor reale. Suntem puţin buni, puţin răi – însă acest lucru nu înseamnă *gri*. Înseamnă *asta.*

Face un semn înspre portret.

— Nu suntem făcuţi din bine şi rău: suntem şi toate celelalte lucruri.

Arată apoi înspre mine.

— Spre exemplu, tu eşti puţin capricioasă, puţin creativă, puţin amuzantă, puţin îndrăgostită de Oscar.

Auzind asta, ridic privirea, rămân cu gura căscată, gata să neg, însă el mă opreşte cu un zâmbet şi eu doar scutur din cap. Alung din minte această idee; mă voi gândi altă dată la ea. Mă întreb dacă-l voi mai vedea vreodată.

— Însă cum ştii toate astea, dacă nu sunt marcate pe pielea cuiva?

— Acesta nu sunt eu cel adevărat, Leora.

Îşi trece mâinile peste semnele expuse vederii. Aceasta nu e toată povestea mea, e doar o parte din ea. Oare tu nu eşti mai mult decât semnele tale?

Oftez.

— Eu le am doar pe cele oficiale.

— Chiar dacă fiecare centimetru din pielea ta ar fi acoperit şi fiecare cuvânt pe care l-ai spus vreodată ar fi scris pe pielea ta, ar fi destul? Ar fi oare tot ce e nevoie pentru cineva ca să te cunoască cu adevărat?

Închid ochii şi-mi imaginez cum ar fi. Mă gândesc la cuvintele şi la faptele mele din ultima săptămână.

— Ar fi destul pentru a mă condamna, cred.

— Chestia asta e adevărată pentru noi toţi, nu-i aşa? spune Obel şi mă mângâie pe umăr. Nu ne putem trăi viaţa sperând că nu vom greşi niciodată. Nu suntem făcuţi pentru această lume de cerneală. Nu suntem făcuţi pentru un loc unde nu o poţi lua de la capăt.

Mă uit derutată la el.

— Arată-mi cicatricea ta, zice el şi eu ridic mâna.

Ridică din sprâncene la corecturile făcute de desenatorul guvernamental.

— Ai făcut o greşeală, corect?

Încuviinţez.

— Şi iată-ţi cicatricea – va fi acolo pentru totdeauna pentru a spune lumii că tu nici măcar nu te poţi spăla fără a te expune unui pericol.

Râd şi-mi ating mâna – e încă sensibilă la atingere.

— Dar ţi-ai rupt vreodată vreun os, fată dragă?

Eu scutur din cap. Obel îşi ridică braţul.

— Mi-am rupt încheietura când aveam nouă ani. Mama mi-a spus să nu mă caţăr în copac, aşa că am făcut-o. A avut dreptate.

Îmi zâmbeşte.

— Nu mai poţi vedea fractura, nu-i aşa? Însă e acolo. Trupul meu nu spune poveşti despre mine pentru fiecare greşeală făcută. Trupurile noastre se vindecă, se repară. Trupurile noastre au parte de mântuirea care ne curge prin vene. Nu suntem alcătuiţi din greşelile şi din eşecurile noastre. În fiecare dimineaţă suntem nişte fiinţe noi. Trecutul nu trebuie să te definească, Leora. Greşelile tale nu trebuie să fie pentru totdeauna. Există mântuire. Există întotdeauna mântuire.

Plâng acum, bucăţile sparte se unesc la loc şi cred că ştiu ce trebuie să fac.

Capitolul patruzeci și cinci

— Cât durează? îl întreb pe Obel.

— Două, poate trei ședințe. Cu o perioadă de vindecare între ele. Vei fi gata într-o lună, în cel mai bun caz.

— Ei bine, în aceste condiții mai bine ne-am apuca de treabă.

* * *

Când părăsesc atelierul, în întuneric o aud strigându-mă pe nume și cred că, probabil, visez.

— Leora! Nu pleca.

Mă întorc și e chiar ea. Pare roșie la față și înghețată, de parcă mă aștepta de ceva vreme.

— Atunci, vii să ne plimbăm puțin? zice ea.

Și se întoarce. Mă grăbesc s-o prind din urmă și să merg împreună cu ea, încercând să mă potrivesc pașilor ei mari.

— Nu te-ai gândit deloc la mine, Leora?

Își întoarce capul pentru o secundă doar.

— De atâta vreme, tot ce am făcut a fost pentru tine. Îți dai seama, nu?

Eu încuviințez, însă ea nu mă vede.

— Am crezut în tatăl tău.

Încerc să-i răspund, însă ea dă colțul și cuvintele mele se pierd.

— Am fost împreună implicate în asta. Aș fi luptat pentru tine până la sfârșit. Însă, după aceea, la ceremonia de cântărire, tu pur și simplu ai renunțat.

O întrerup.

— Nu, Verity…

Însă ea scutură din cap și continuă.

— I-ai lăsat pur și simplu să distrugă toate lucrurile pentru care am muncit.

Se oprește și se întoarce către mine, cu mâinile încă în buzunare, cu obrajii roșii și cu ochii lucindu-i de lacrimi pline de furie.

— *Ardeti-l.*

Mă imită, scuipând parcă cuvintele.

— Ai fi putut la fel de bine să-mi dai foc la întreaga carieră în acea zi. Știi cât de mult am riscat pentru tine? Ai idee cât de aproape am fost să-mi pierd slujba?

Întind mâinile spre ea, însă face un pas înapoi.

— Ai dreptate. Nu m-am gândit la tine, recunosc eu.

Verity ridică din sprâncene, provocându-mă să spun mai mult.

— Nu a mai existat loc în mintea mea în afară de ceea ce a făcut el şi tot ce a ascuns. Îmi pare rău.

Verity se uită cu răceală la mine şi-atât. O pierd.

— I-am rănit pe toţi cei care mă iubesc şi pe toată lumea care l-a iubit, Verity. Totul s-a sfârşit atunci când l-am aruncat în flăcări, însă la momentul respectiv mi se părea singurul lucru, singurul lucru posibil pe care trebuia să-l fac.

Verity se întoarce şi începe din nou să meargă şi strig după ea.

— Oricum ei ştiau.

Se opreşte, cu spatele la mine.

— Cei din guvern ţi-au furnizat nişte informaţii pe care să mi le dai ca să vadă ce aş face cu ele. Au ştiut chiar şi atunci când am furat pielea.

Verity se întoarce spre mine zâmbind trist.

— Ştiu. Mă testau, la fel cum te testau şi pe tine. Totuşi tu ai trecut, zice ea subliniind acest lucru. Eu par o rebelă. Ştii, ei credeau că aflasem că erai pe jumătate neînsemnată?

Gura i se strâmbă de repulsie.

— În fine, ai sfârşit prin a face ceea ce voiau ei să faci. Eşti o eroină.

Slobozeşte acest ultim cuvânt de parcă cu reprezint tot ce îi provoacă greaţă.

— Sunt în perioadă de probă. Am fost dată afară din biroul meu şi lucrez iarăşi cu toţi ceilalţi ucenici.

— Îţi datorez atât de mult. Ştiu asta. *Întotdeauna* voi şti.

Verity aproape că schiţează un zâmbet.

— Asta-i declaraţia anului, Lor. E adevărat că ţi s-a oferit o slujbă?

Încuviinţez.

— Şi ce-o să faci?

— Nu ştiu.

Îmi aşez mâna pe braţul ei şi ea nu se îndepărtează.

— Depinde dacă mi-a mai rămas cineva.

Verity se încruntă.

— Tu întotdeauna m-ai avut pe mine, şopteşte ea. Însă eu te am pe tine? Eşti aici pentru mine? Ai lupta pentru mine?

Rămâne acolo, cu mâinile îngheţate întinse către mine.

— Aş vrea să mă laşi să încerc, şoptesc. Lasă-mă să încerc să-ţi arăt că pot fi la fel de bună cu tine cum ai fost tu cu mine.

Verity nu spune nimic, însă nu mă opreşte să merg alături de ea în timp ce se îndreaptă către casă.

* * *

Următoarele câteva săptămâni trec, în același timp încet, dar și insuportabil de repede. Îmi petrec timpul cu mama – Sophie – aflând cât de mult pot despre golurile din povestea mea. Julia vine să ne vadă și o iau și pe ea la întrebări. Ea este, de fapt, salvatoarea mea. Îi datorez viața.

Vreau să pot să reînvii tot ce am distrus. Vreau să readuc înapoi la viață prieteniile sfărâmate, însă și dacă acestea reînvie, eu tot voi putea să văd cicatricile. Vreau să-l aduc pe tata înapoi din morți, însă oare chiar vreau să-l cunosc pe el cel adevărat, cel cu un trecut pe care nu-l pot citi și despre care încă nu știu dacă îl pot ierta? Uneori, îmi doresc să pot să reiau firul de unde am pornit, sucindu-l într-un ghem ordonat. Însă, dacă nu există nicio cale de întoarcere, poate există șansa să țes aceste evenimente în ceva nou și frumos.

* * *

Mă mănâncă pielea. Se apropie timpul.

Capitolul patruzeci şi şase

Cutia

A fost odată o fată care era blestemată de propria-i frumuseţe. Fusese zămislită pentru a fi cuceritoare – pentru a-i vrăji pe bărbaţi şi pe femei cu înfăţişarea sa şi pentru a face ca toată lumea să se îndrăgostească de ea. Când îi veni vremea să se mărite, nu duse lipsă de peţitori; se adunară pe uliţe în faţa casei sale, sperând cu ardoare numai să-i zărească chipul.

Unul câte unul, ea îi primi. Toţi erau chipeşi şi fermecători, însă ea ştia deja că frumuseţea era amăgitoare. Ea căuta ceva aparte. Visa la dragoste.

Fata aşteptă şi aşteptă, însă dragostea nu apăru defel. Bărbaţii care se perindară se gândeau la ea ca la un trofeu ce trebuia obţinut, o fortăreaţă ce trebuia cucerită, o grădină sălbatică ce trebuia îmblânzită. Nimeni nu observă inima bună pe care lesne fata i-ar fi dat-o adevăratului îndrăgostit. Speranţele îi fură spulberate, şi ea se mulţumi în cele din urmă cu cel ce i se păru bun, care avea bogăţii de împărţit şi onoare de conferit. Se mărită cu Regele şi oamenii petrecură.

În ziua nunţii lor, când festivităţile erau în toi, Regele îi şopti alesei sale că avea un dar pentru ea. El o pofti în camera sa şi îi dărui o cutie frumos decorată. Fata puse cutia în poală în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Poate, poate ar putea-o el iubi? Poate, poate că ei văzuse sub pielea ei caldă şi zărise sufletul sălbatic şi tăcut care tânjea după dragoste. Ea mângâie cutia şi degetele sale se jucară cu încuietoarea acesteia. Privi în ochii soţului său şi zâmbi.

— Cutia este a ta cu o singură condiţie, mireasa mea. Trebuie să juri că nu o vei deschide niciodată.

Lacrimile ei de bucurie deveniră amare şi ştiu că dragostea ei era asemeni conţinutului cutiei – de neatins. Încuviinţă, îi mulţumi pentru dar şi îşi zăvorî inima la fel de strâns precum cutia.

Trăiră alături unul de celălalt într-o înstrăinare amicală. Regele nu era crud, însă faptul că-şi neglija tânăra soţie îi frânse inima acesteia. Pielea ei deveni palidă, părul lins şi trupul i se încovoie şi i se încordă de parcă, în orice moment, s-ar fi aşteptat să fie nevoie să se apere. Din când în când, ea scotea cutia pe care soţul său i-o dăruise şi îi privea gravurile cu model complicat. Curând ea scăpă din vedere frumuseţea cutiei şi îi văzu doar încuietoarea care-i interzicea să o deschidă.

Când Regele plecă în următoarea călătorie într-o țară îndepărtată, fata puse la cale un plan. Intră în camera acestuia, căută și scotoci până ce găsi cheia cutiei, ascunsă adânc în jăraticul focului ce ardea în permanență în cămin. Jăraticul îi pârli rochia și cheia îi arse și îi bășică palmele, însă era atât de hotărâtă, încât merse cu cheia drept la cutie și o vârî, încă fumegând, în încuietoare. Cu doar o singură răsucire a cheii, cutia se deschise și, cu mâinile arse, fata ridică capacul.

Din cutie își luă zborul tot ce era rău, tot ce era veninos, tot ce era malițiios, tot ce era urât, tot ce era dezgustător și respingător. În lume se strecurară toate acele fărâme de otravă și devorară tot ce era bun. Din cauza unei singure cutii, întreaga lume era contaminată.

Tot ce rămase fu speranța.

Capitolul patruzeci şi şapte

A trecut o lună şi e din nou momentul pentru ritualul de rostire. Mă pregătesc pentru el de parcă ar fi ziua nunţii mele.

Mă uit la noul meu semn – cel început de propriul meu trup şi terminat de Obel. Mă îmbrac în portul tradiţional. Este prima oară când îl port de la petrecere. Mă frec pe piele cu ulei parfumat şi mă acopăr cu sclipiri portocaliu şi auriu. Roba, mantia şi şalul mă ţin ascunsă. Închid ochii şi mă pregătesc pentru seara care mă aşteaptă. Eu şi mama mergem la ritualul de rostire a numelor într-o tăcere prietenoasă. Ne ţinem de braţ. Frigul e suficient de pătrunzător ca să-ţi amorţească buzele şi să-ţi îngheţe lacrimile.

Sala de aducere-aminte este înceţoşată de adieri de tămâie. Lumânările pâlpâie când închidem uşa. Verity e deja în sală; de data asta nu ne-a mai aşteptat. Eu şi mama mergem în faţă şi verificăm cartea care trebuie să fie la pagina potrivită pentru rostirea noastră de seară şi mai aprindem nişte lumânări. Eu aduc apă pentru cazul în care ne obosesc vocile.

Ne uităm una la alta şi mama face un semn cu capul şi îmi zâmbeşte încurajator. Vom rosti toate numele chiar dacă nu e nimeni care să le asculte. Verity începe prima şi mă aşez într-o latură a încăperii, ascultând cu ochii închişi fiecare nume, savurând sunetul silabelor. Aspir mirosul de tămâie şi simt că trag în piept sufletele celor de mult plecaţi. Simt tentaţia somnului şi mă bucur de felul în care mă ademeneşte în căldura şi întunericul sălii. Deschid ochii şi aştept în timp ce vederea mi se obişnuieşte cu strălucirea dată de lumina lumânărilor. Observ câteva siluete aşezate acum, însă nu e nimeni cunoscut. Vin mai aproape de partea din faţă a sălii în încercarea de a sta trează. În seara asta trebuie să fiu vigilentă. E mult prea important.

Aud vocea blândă, dar clară, a lui Verity scandând numele de parcă ar fi o liturghie sau, poate, o poezie. Presupun că readucem la viaţă poveşti de demult în timp ce-i înviem pe cei morţi şi îi lăsăm să stea cu noi în această încăpere pentru o seară. Aproape că-i pot simţi în seara asta, cu toţii adunaţi aici, cu sufletele întrepătrunse.

Lumânările pâlpâie în timp ce altă persoană intră. E Obel; se uită la mine şi se aşază. Mama îi ia locul lui Verity şi vocea ei blândă răsună în încăpere.

În timp ce stau aşezată acolo, mă gândesc la fata aceea. La tânăra care a primit cutia. Ea poartă vina – a fost numai vina ei, ea a fost fata prostuţă care a cedat ispitei. Ea a fost cea care a dezlănţuit răul. Însă nu ea l-a creat, nu-i

aşa? Nu ea a cerut cutia, nu a vrut să schimbe nimic. Uneori răul doar aşteaptă şi nu-i pasă cine îl eliberează.

Mă întreb ce a făcut ea după ce toate lucrurile au luat o astfel de întorsătură urâtă? A încercat ea oare să adune toată răutatea, strângând-o în mâinile sale şi îndesând-o înapoi înăuntru? A renunţat ea oare şi a acceptat că toată ura a fost eliberată şi s-a împăcat cu situaţia? A încercat ea oare să lupte? Sau oare a deschis ea pur şi simplu fereastra, a lăsat întunericul să iasă şi a sperat că nimeni nu va observa, că nimeni nu-şi va da seama că ea a fost cea vinovată?

Îmi place să cred că a păstrat acea cutie şi a luat-o cu ea oriunde s-a dus. Şi că atunci când zărea răul ascunzându-se în cotloanele vieţii sale, ea avea să-l adune, să-i vorbească liniştit şi să-l îmblânzească. Îmi place să-mi imaginez că a convins răul să intre înapoi în cutie şi s-a îngrijit de durerile pricinuite de acesta. Îmi place să cred că nu s-a lăsat în voia răului. Îmi place să cred că nu a renunţat la speranţă.

Cu respiraţia întretăiată, urc treptele şi-mi găsesc locul în carte. Numele sunt frumos încondeiate – litere scrise de mână, oase şi muşchi, combinate pentru a deveni o persoană în carne şi oase. Iau o înghiţitură din apa mea şi încep să citesc.

Fără să mă grăbesc, întorc pagina. În timp ce inspir, ridic privirea, pentru a-i recunoaşte pe oamenii cu care împart aceste nume, aceste momente, aceste vieţi. Şi îi văd acolo: Oscar şi Verity, Obel şi Sophie, Mel şi Jack Minnow. Însă nu mă pot uita la el mult timp. Trebuie să mă concentrez asupra numelor. Pe măsură ce citesc, scot o bucată de hârtie din buzunar. Îmi ascund mâinile în spatele tribunei şi despăturesc foaia de hârtie. O ridic până la carte şi o netezesc de-a lungul paginii. Iată o nouă pagină a cărţii şi este datoria mea s-o citesc.

Connor Drew – tatăl lui Oscar.
Mel – povestitoare.
Miranda Flint – mama mea naturală.
Joel Flint – tatăl meu.

Ridic privirea şi îi văd acolo. Toată lumea aşezată, privind. Îi văd zâmbind – pe cei care contează. Şi citesc toate numele. Toate numele celor uitaţi pe care Verity, fără prea mare tragere de inimă, mi le-a găsit în arhive. Toate numele neînsemnaţilor decedaţi pe care Obel mi le-a dat. Toate numele celor morţi şi dispăruţi şi niciodată pomeniţi.

Fac o pauză. În sală se aude un murmur, oamenii se mişcă, cineva vine în faţă. Iau o altă înghiţitură de apă şi adaug un ultim nume pe listă.

Leora Flint.
Ne amintim de tine.

În vreme ce Mel vine cu paşi mari către locul în care mă aflu, închid cartea. Închid ochii în acel haos care începe să se dezlănţuie şi îmi desfac şalul de la gât. Îmi scot mantia şi îmi deschei roba.

Arunc toate straturile mele exterioare la pământ şi mă ridic în picioare doar cu pieptarul şi fusta. Îmi las robele şi vechea mea viaţă la picioare. Se aud exclamaţii în timp ce păşesc de-a lungul culoarului dintre scaune, îndepărtându-mă de toţi şi de toate. Le aud şocul în clipa în care văd semnul pe care Obel mi l-a făcut de-a lungul pieptului, până la umeri. Ghearele mi se înfig în piept, vârfurile aripilor fluturând în jos pe braţele mele.

O cioară. O cioară. Semnul este o cioară.

Ies afară. Zăpada cade ca nişte pene. Întregul oraş e neînsemnat.

Mulţumiri

N-am crezut niciodată cu adevărat că acest lucru se va întâmpla. Sunt cea mai fericită scriitoare şi totul se datorează acestor persoane uimitoare.

Lui Jo Unwin. Dumnezeule, cum să-ţi mulţumesc? Mi-ai dat ocazia să am o slujbă de vis. Ai avut încredere în mine atunci când eu n-am avut deloc. Mi-ai arătat mie şi atâtor altora că bunătatea chiar este cea mai bună trăsătură pe care o poate avea cineva. Mulţumesc pentru că ai văzut ceva în mine. Mulţumesc pentru că ai făcut ca să fie posibilă *Cerneală.* Şi vă mulţumesc vouă, tuturor autorilor de la JULA – sunteţi cei mai dragi susţinători şi sunteţi cu toţii atât de grozavi, deştepţi şi pregătiţi. VĂ IUBESC!

Lui Genevieve Herr. Vai de mine, am tras lozul cel mare. Sunt cea mai norocoasă scriitoare în viaţă pentru că am ocazia să lucrez cu tine. Tu ai o aşa viziune, o aşa sclipire, o aşa manieră pricepută şi blajină de a lucra. Ai transformat această carte şi fiecare sugestie pe care ai făcut-o a fost cea care trebuie. Ai fost răbdătoare, amabilă şi m-ai încurajat tot timpul. Meriţi pentru totdeauna să ai parte de toate lucrurile bune. Nu-ţi pot mulţumi suficient. (În plus, pielea mea n-a arătat niciodată mai încântătoare, geniu al naibii de bun ce eşti.)

Sunt atât de mulţi oameni buni şi minunaţi la Scholastic. În mod special vreau să le mulţumesc următorilor:

Fi Evans, Olivia Horrox, Roisin O'Shea şi celor din echipa de publicitate. Aţi muncit atât de intens şi cu atâta bunăvoinţă. Vă mulţumesc atât de mult.

Andrew Biscomb şi echipei de creaţie: opera de artă pe care aţi realizat-o pentru *Cerneală* m-a făcut atât de fericită. Pur şi simplu radiez de fericire când îmi văd frumoasa carte.

Emily Landy: tu şi echipa ta responsabilă cu obţinerea drepturilor de autori sunteţi de-a dreptul bionici! Vă mulţumesc.

Pete Mattews şi Emma Jobling (redactori) pentru minunatele talente de editare şi pentru că nu m-aţi făcut să mă simt ca o idioată chiar şi atunci când m-aţi întrebat dacă nu cumva am inventat cuvinte pentru că le-am scris atât de ciudat.

Aimée Felone: îţi mulţumesc pentru toate felurile în care ai avut grijă de mine şi pentru că ai fost întotdeauna cea mai optimistă persoană din lume. Eşti absolut genială.

Sheila Vaughan: eşti excepţională. Îţi mulţumesc că-mi porţi de grijă. Ai o influenţă atât de liniştitoare; te apreciez cu adevărat.

David Stevens: mă gândesc că ar trebui să fii plătit în plus pentru că eşti drăguţ cu autorii stresaţi atunci când vin în vizită şi pentru că-i faci să râdă. Pfui şi mulţumesc, eşti bun de tot.

Mă simt extrem de norocoasă că fac parte din Scholastic – aţi făcut toată această experienţă o adevărată plăcere.

Dr. Gemma Angel, activitatea dumneavoastră m-a inspirat pe mine şi această carte şi vă sunt atât de recunoscătoare pentru înţelepciunea şi contribuţia dumneavoastră. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi împărtăşit creativitatea şi spiritul extraordinar.

Emmei Kierzek de la Aurora Tattoo Studio din Lancaster şi lui Anthony şi lui Matt de la New Testament Tattoo Studio din Leyland. Vă mulţumesc că m-aţi lăsat să privesc, să învăţ şi să pun întrebări *stupide.*

Grupului de prieteni care au citit prima schiţă, şi-au spus părerea şi au rămas prietenii mei – vă salut. Sper că ştiţi cât de mult vă iubesc. Mulţumiri speciale lui Helen Copestake pentru comentariile aprofundate şi pentru imensa încurajare. Trebuie să ne facem cu toţii nişte tatuaje similare acum, nu-i aşa?

Tanya Marlow, scriitoarea mea de pe Skype. Mă inspiri într-un mod pe care nu-l ştii. Îţi mulţumesc pentru că eşti prietena mea, terapeuta mea şi cyber-sora mea de cruce. Te iubesc pentru totdeauna.

Julia Holland. Oh, Julia, să am încredere în tine cu acele prime 10.000 de cuvinte a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată. Fără încurajarea ta, niciunul dintre aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat. Îţi sunt datoare. Cum te descurci cu acel tatuaj temporar? Dau ceva de băut, da?

Multă dragoste şi pupici celui mai bun grup de carte din lume. Sunteţi cu toţii nişte prieteni atât de frumoşi. A treia zi de marţi din fiecare lună a devenit cea mai grozavă zi de când cu voi.

Shona Minson + Steffy Bushell – voi sunteţi amuzanţi şi o adevărată inspiraţie. Sunt atât de norocoasă că sunteţi prietenii mei. Acum, daţi-vă mai aproape, vă rog. Comunitatea începe cu noi.

Shelley Harris. Tu ai fost cea care a răspuns unui mesaj timid pe Twitter care zicea: „Deci, dacă cineva are vreo idee de carte, cum e posibil s-o transforme apoi într-o poveste adevărată?" Sfatul tău a inclus creioane colorate şi o încurajare absolută, totală. Locul de refugiu pe care l-ai stabilit a fost cel mai mare stimul pe care l-am avut vreodată şi îţi datorez atât de mult.

Anne Booth. Aş umple lumea de oameni ca tine, dacă aş putea. Îţi mulţumesc pentru sfatul tău referitor la scris şi pentru că eşti cineva care mă inspiră să mai am încă o credinţă timidă în Dumnezeu şi umanitate.

„Agentul geamăn” Hayley Webster. Mă întreb dacă vei şti vreodată cât de valoros eşti pentru mine. Eşti minunat. Batem palma, mereu.

Keris Stainton. Fără uimitorul tău curs de scris YA, n-aş fi avut niciodată curajul să continui să-mi pun ideile pe hârtie. Îţi mulţumesc pentru că eşti prietenul meu şi reprezentantul meu personal de vânzări de cadouri pentru băieţi frumoşi.

Familia Broadways: mamei şi tatei şi lui Ruth şi lui Hannah. Sunteţi cei mai buni, vă iubesc atât de mult. E imposibil să nu fiu inspirată de voi şi mă faceţi să-mi doresc să fiu o persoană care iubeşte pacea în lume. Pfui, sunteţi o familie minunată şi mă bucur să fac parte din ea.

Oh, şi mamă: de la tine am învăţat despre cărţi că ar putea schimba lumea şi că tot ele pot fi un cort sigur sau o aventură periculoasă. Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să mă lăfăi în cărţi, copil fiind. Îţi mulţumesc pentru că te-ai arătat mândră de scrierile mele. Îţi mulţumesc pentru că te-ai ocupat de convorbirile telefonice referitoare la scris şi gramatică, cu toate că sunt o persoană adultă şi deja ar trebui să ştiu aceste lucruri.

Familiile Buckley şi Brake: vă mulţumesc pentru entuziasmul vostru, încurajarea şi dragostea voastră – în special prietenei mele de la grupul de carte, Katherine. Voi ăştia sunteţi super.[1]

Mulţumesc, Robert Evans, fantasticul meu lector de la colegiu. M-ai făcut să cred că aş putea scrie. Ce dar! Îl preţuiesc.

Mulţumiri mai ales lui James + Kirsty GT şi minunatului meu grup de luni. Vă mulţumesc pentru locul sigur pe care mi l-aţi oferit. Vă iubesc.

Dave. Îţi aminteşti când mi-ai dat nume de rapper? Ar fi trebuit să ştim de atunci că era vorba de destin: Fatal&Danger4eva(idst). Te iubesc pe tine şi visele tale şi bunătatea ta. Încă mă faci să râd până nu mai am suflu. Îţi mulţumesc că ai luptat cu mine împotriva acelor demoni înfricoşători. Să te am în preajmă e o adevărată bucurie. Familia Buckley rămâne împreună la bine şi la rău, măi.

Lui Mikey, Dan şi Jemima. Voi, bleguţilor, sunteţi cei mai buni copii din lume. Mă faceţi să-mi doresc să fiu mai curajoasă, mai amuzantă şi mai zurlie. Vă iubesc. Mulţumesc pentru tot somnul de care am avut parte (scutur din cap).

Dacă am uitat pe cineva (ceea ce e posibil), vă rog să mă iertaţi. Vă voi cumpăra dulciuri.

[1] Ştiu că voi toţi adoraţi exprimările exagerate de dragoste, aşa că m-am mai temperat. Însă vă iubesc foarte mult.

virtual-project.eu